

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג'ליון 178

פְּרָשַׁת רְאֵה

חֲדָשׁ אֱלוֹלָם | מִזְמוֹר "לְדוֹד ה' אֲוִרִי"

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיזת באור הפְּרָשָׁה

עם תורה
דעתיקא סתימא

דעתיך
לאתגליא
לעתיך לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת רֵאָה

"וּשְׁמַחְתֶּם בְּכָל מְשֻׁלַּח יְדְכֶם" (דְּבָרִים יב, ז)

ב.

(ח"א נד, ו)

לְהַכְנִיעַ הַפֶּחַ הַמְדַמָּה, הוּא עַל-יְדֵי
בְּחִינַת 'יָד', בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ יב, יא):
"בְּיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה". וְיָד' הֵינּוּ בְּחִינַת
'שְׂמֵחָה', בְּחִינַת (דְּבָרִים יב, ז): "וּשְׁמַחְתֶּם בְּכָל
מְשֻׁלַּח יְדְכֶם".

וְזֶה בְּחִינַת 'כְּלִיזְמוֹר' שְׂמַנְגָנִין בְּיָד, שְׁעַל-
יְדֵיזָה שׁוֹרָה הַנְּבוּאָה עַל הַנְּבִיאִים,
כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (מְלָכִים-ב ג, טו): "קָחוּ לִי מְנַגֵּן וְכוּ'
[וְהָיָה כְּנֶגֶן הַמְּנַגֵּן וַתְּהִי עָלָיו יָד' ה']".

"כִּי לֹא בָאתֶם עַד עֵתָה אֶל הַמְּנוּחָה וְאֶל הַנַּחֲלָה"
(דְּבָרִים יב, ט)

"אֶל הַמְּנוּחָה" – זו שִׁילָה. (רש"י, זְבַחִים קיט).

ג.

(ח"א ו, ז)

"יִבְחָר לָנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ" (תְּהִלִּים מז, ה) – זֶה
בְּחִינַת 'מִשָּׁה', בְּחִינַת נִקְדָּה
הַעֲלִיזוֹנָה שֶׁל הָאֱלֹהִים, בְּחִינַת: "וּמִמַּעַל
לְרַקִּיעַ דְּמוֹת כְּסֵא" (יחזקאל א, כו), "וְכִסְאוֹ
כְּשִׁמְשׁ" (תְּהִלִּים פט, לו), "פָּנֵי מִשָּׁה כְּפָנֵי
חֲמָה".

כְּמֵאמֹר חֲז"ל (זְבַחִים קיט): "רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר: 'נַחֲלָה' (דְּבָרִים יב, ט), זו
'שִׁילָה'". "שִׁילָה", דָּא מִשָּׁה" (זֶהר)

בְּרֵאשִׁית כַּה: תְּקוּנֵי-זֶהר לֹא).

"רֵאָה אֲנֹכִי נֹתֵן לְפָנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה"
(דְּבָרִים יא, כו)

א.

(ח"א לו, ו)

זֶה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל: כִּי מֵאֲתוֹ לֹא תֵצֵא
הָרַעוֹת, כִּי-אִם אֹר פְּשׁוּט, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב
(אִיכָה ג, לח): "מִפִּי עָלִיזִין לֹא תֵצֵא הָרַעוֹת".

אֲךָ לְפִי בְּחִינַת כְּלִי הַמְּקַבֵּל הָאֹר, כְּךָ
נִצְטִיר הָאֹר בְּתוֹכוֹ וְכוּ'. כִּי אֹר
הַפְּשׁוּט הַבָּא מִלְּעִיל, הוּא בְּחִינַת 'קְמִיץ
וּסְתִים', אֲךָ לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי הַמְּקַבֵּלִים, הוּא
בְּחִינַת 'צִירִי', שְׁנִצְטִיר הָאֹר לְפִי בְּחִינַת
הַכְּלִי. וְהַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה נַעֲשֶׂה אֶצֶל הָאָדָם
כְּפִי הַכְּלִי שִׁישׁ לוֹ.

וְזֶה שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים יא, כו): "רֵאָה אֲנֹכִי נֹתֵן
לְפָנֵיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה" – "לְפָנֵיכֶם"
דִּיקָא.

כִּי 'מִלְּפָנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא', יוֹצֵא אֹר
פְּשׁוּט, הֵינּוּ 'אוֹתִיּוֹת פְּשׁוּטִים' – כִּי
לְמַעַלָּה הוּא בְּבְחִינַת 'קְמִיץ', שְׂקִמֵץ וּסְתִים'.

אָבֵל "לְפָנֵיכֶם" לְמַטָּה – נִצְטִיר הָאֹר לְפִי
בְּחִינַת הַכְּלִי, וְלְפִי הָאָדָם כֵּן נַעֲשֶׂה הַצְּרוּף:
אִם הוּא אָדָם טוֹב, נַעֲשֶׂה צְרוּף שֶׁל בְּרָכָה.
וְאִם לֹאוֹ, לְהַפְּדוֹ.

וְזֶה: "לְפָנֵיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה" דִּיקָא – כִּי
לְפָנֵי הַשָּׁם, עֵדִין אֵין צִיּוֹר לְצְרוּף
הַזֶּה, אִם הוּא בְּרָכָה אִם לֹאוֹ.

”וְזָבַחְתָּ וְכוּ' בְּאֶשֶׁר צִוִּיתִךָ” (דברים יב, כא)

– עֲנִינִי ‘שְׁחִיטָה’ –

למדנו שיש צווי בזביחה היאך ישחט, והן הלכות שחיטה שנאמרו למטה מסיני. (רש"י)

ד.

(ח"א לז, ו)

”הִזְהָרוּ בְּיַדְיָיִךְ כְּרַבֵּי יְהוּדָה” (סנהדרין צו).
– כי ”ה'דם' הוא הנפש” (דברים יב, כג) שָׂבָא בְּגִלְגּוּל, וְצָרִיךְ הַשּׁוֹחֵט לְכוּן לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ שְׂבָדָם.

גם עקר 'חסרון הפרנסה' שנתמעט בדורות הללו, איננה אלא על-ידי השוחטים שאינם מהגנים וכו'.

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה: ה'חליף' נקרא 'מאכלת', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בראשית כב, י): ”וַיִּקַּח אֶת הַמֵּאֲכָלֶת” – כִּי יֵשׁ שׁוֹחֵט הַגֵּוֹן מֵאֲכִיל וּמִפְרִינָם לְיִשְׂרָאֵל, כִּי הוּא מְלַבֵּשׁ אֶת הַנֶּפֶשׁ שְׂבַחִי, ב'מדבר' – הֵינּוּ בְּדִבּוֹר הַבְּרָכָה שֶׁהוּא מְבַרֵךְ. וְהַדְּבַר הוּא בְּחִינַת 'שְׂכִינָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (פתח אליהו): ”מַלְכוּת פֶּה”. וְכוּ'.

כִּי הַשְּׂכִינָה נִקְרָאת ”חֶרֶב לָהּ”, וְהִיא בְּחִינַת 'דבור', בְּחִינַת ”חֶרֶב פִּיפִיּוֹת” (תהלים קמט, ו), לְשׁוֹן 'פֶּה'.

וּבְשִׁיחַ הַנֶּפֶשׁ בָּאָה בְּתוֹךְ חֶרֶב לָהּ, בְּתוֹךְ הַדְּבַר, בְּבְחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין – אֲזִי הַשְּׂכִינָה מְזַדְּוֶגֶת.

וְזֶה: ”חֶרֶב לָהּ מְלֶאָה דָם” (ישעיה לז, ו), מְנַפְּשׁוֹת הָעוֹלוֹת בָּהּ בְּבְחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין. וְעַל-יְדֵי הַזְּזוּג הִיא מְקַבְּלַת פְּרִנְסָה לְיִשְׂרָאֵל.

וּבְשִׁיחַ הַשּׁוֹחֵט אֵינוֹ הַגֵּוֹן, וְאֵינוֹ מַעֲלָה הַנֶּפֶשׁ בְּבְחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין, וּבְשִׁעוּמָד עִם הַחֲלִיף לְשַׁחֵט אֶת הַחִי, הוּא עוֹמֵד בְּרוֹצָה נִפְשׁוֹת, וְהַחֲלִיף שְׂלוֹ הוּא ”חֶרֶב הַמְּדַבֵּר” (איכה ה, ט), וְאֵינוֹ 'חֶרֶב לְהַשֵּׁם', שֶׁהוּא 'חֶרֶב הַמְּדַבֵּר'.

וַיֵּשׁ צֶעַר לְהַנְפִּישׁ הַחִי, שֶׁצּוֹעֵקֶת בְּקוֹל מִר (שיר-השירים ה, ו): ”נִפְשִׁי יִצְאָה”, כְּשִׁיִּצְאָת בְּשִׁבִיל לְהַכְנִים ”בְּדַבְרוֹ” שֶׁל הַבְּרָכָה, בְּבְחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין. וּכְשִׁיִּצְאָתִי, ”בְּקִשְׁתִּיו וְלֹא מִצְאָתִיו, קִרְאָתִיו וְלֹא עָנִינִי” – כִּי אֵינוֹ שָׁם בְּשַׁעַת הַבְּרָכָה, וְחוֹשֵׁב מִחֻשְׁבַּת פְּגוּל.

עַל-יְדֵי-זֶה (שם שם, ז): ”מִצְאָנִי הַשּׁוֹמְרִים הַסֹּבְבִים בְּעִיר, הַפּוֹנֵי פְּצֵעוֹנֵי, נִשְׂאוּ אֶת רִדְיָי מֵעָלַי” – הֵינּוּ: שֶׁהַמַּעֲלָה שֶׁהִיָּה לְהַנְפִּישׁ בְּבְחִינַת חִי, גַּם זֶה לְקַח מִמֶּנָּה, כִּי עָכְשׁוֹ אֵין לָהּ ”מְנוּחָ לְכַף רַגְלָהּ” (בראשית ח, ט).

אִי לֹא לְהַשּׁוֹחֵט זֶה, אִי לְהַנְפִּישׁ שֶׁהִרְגָה אֶת הַנֶּפֶשׁ וּמָסַר אוֹתָהּ בְּכַף אוֹיְבֵיהָ, וְאִין לְהַשְּׂכִינָה מִיִּין-נוֹקְבִין לְהַמְשִׁיךְ טָרֵף לְבֵיתָהּ.

וְעַל-יְדֵי-זֶה (איכה ה, ט): ”בְּנַפְשֵׁנוּ נָבִיא לְחַמְנוּ” בִּיגִיעָה וְטִרְחָא גְדוֹלָה, ”מִפְּנֵי חֶרֶב הַמְּדַבֵּר”.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ חֲזוּ”ל (פסחים קיח.): ”קָשִׁין מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם כְּקָרִיעַת יַם-סוּף” – כִּי ”יַם-סוּף נִקְרַע לְשָׁנִים-עֶשְׂרִי קָרָעִים” (פרקי-דרבי-אליעזר פמ"ב; תקוני-זהר נח:), כְּנֶגֶד שְׁתֵּי-עֶשְׂרֵה בְּדִיקוֹת הַסִּפִּין – שֶׁעַל יְדֵיהֶם קָשִׁים מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם וְכוּ'.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ חֲזוּ”ל (ברכות נה, חגיגה כז:): ”שֶׁלַח דּוֹמָה לְמִזְבֵּחַ” – כִּי ”שַׁעוֹר

פְּגִימוֹת הַחֲלִיף, בְּשֵׁעוֹר פְּגִימוֹת הַמִּזְבֵּחַ" (חלוץ יז):

גַּם "עַל הַשְּׁחִיטָה", גִּמְטְרִיא תל"ז.
ו"בִּזְעַת אֶפֶיךָ תֹּאכַל לֶחֶם" (בראשית ג, ט), ראשי-תבות גִּמְטְרִיא תל"ז, עם הד' יתבות - לרמז: חסרון הפרנסה על-ידי שוחטים שאינם מהגנים.

וְזֶה פְרוּשׁ (תהלים קיא, ה): "טָרַף נָתַן לִירֵאָיו" - כִּי 'טָרַף' יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי מִשְׁמְעוֹת, לְשׁוֹן 'טָרַפָּה' (זהר משפטים קכא): וּלְשׁוֹן 'מִזוֹן' - לְרִמְזוֹ: כְּשִׁישְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים עֲצָמָם מִטָּרַפָּה, עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לָהֶם פְּרִנְסָה.

וְזֶה פְרוּשׁ (שבת קד,): "מִנְצֵפֶךָ צוֹפִים אָמְרוּ." "מִנְצֵפֶךָ" - הוּא בְּחִינַת 'וְרִידִין', בְּחִינַת 'רִי"ו דִּי"ן'. ו"צוֹפִים" - אֵלּוּ 'נְבִיאִים', שִׁינִיקְתָּם מִבְּחִינַת 'כְּרִבִּים', בְּחִינַת 'תִּינוּקוֹת', בְּחִינַת 'הֶבֶל שָׂאִין בּוֹ חֲטָא', בְּחִינַת 'אֲוִירָא דְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', שֶׁשֶׁם מְקַבְּלִין 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ' (זהר לך-לך פה).

וְאֵלּוּ ה"צוֹפִים" - הֵינּוּ: אֵלּוּ שֶׁהֵם בְּבְּחִינַת "הֶבֶל שָׂאִין בּוֹ חֲטָא" - הֵם נְהִירִין בְּ'וְרִידִין', 'רִי"ו דִּי"ן', בְּ'מִנְצֵפֶךָ', וּמַעֲלִין אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּבְּחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין, וּמְמַשִּׁיבִין שִׁפְע וְכו'.

וּכְשִׁמְתִּיקִים אֶת ה'מִנְצֵפֶךָ', וְעוֹשִׂים מ'מִנְצֵפֶךָ' 'אֲדִי-נִי', כִּי מ'רִי"ו' נַעֲשֶׂה צוֹרֵת א', וְנַעֲשֶׂה 'אֲדִי-נִי', וְ'אֲדִי-נִי' הוּא דְבוּר', הוּא 'הַשְּׂכִינָה', כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (תהלים נא, יז): "אֲדִי-נִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח." וּמֵהֶבֶל הַזֶּה, הֵינּוּ 'אֲדִי-נִי', יוֹצֵא הַשִּׁפְע, וְנִתְחַלַּק לְכָל-אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ וְכו'.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ חז"ל (סנהדרין קד,): "אֲכָלִי עֲמִי אָכְלוּ לֶחֶם אֲדִי-נִי לֹא קָרְאוּ" - רַב אָמַר: אֵלּוּ הַדֵּינִים, וְשִׁמּוּאֵל אָמַר: אֵלּוּ מְלַמְּדֵי תִינוּקוֹת".

מִר אָמַר חֲדָא, וּמִר אָמַר חֲדָא וְלֹא פְלִיגִי - "רַב אָמַר: אֵלּוּ הַדֵּינִין" - הֵינּוּ: 'רִי"ו דִּי"ן' - שְׂאִינָם מַעֲלִין אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּבְּחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין, שְׂאִין עוֹשִׂין מ'רִי"ו דִּי"ן, אֲדִי-נִי, רָמַז לְשׁוֹחֲטִים שְׂאִינָם מֵהַגְּנִים, שֶׁמְקַלְקְלִים ה'דֵּינִים, הֵינּוּ: 'רִי"ו דִּי"ן', מִנְצֵפֶךָ, ה'דְּמִים, שֶׁהֵם ה'נֶפֶשׁוֹת, הֵם 'חֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת, כְּנֶגֶד 'חֲמֵשׁ דְּמִים, כְּדוּעַ. רָמַז לְחֵמֶשׁ בְּחִינּוֹת שֵׁשׁ לְנֶפֶשׁ (בְּרִכּוֹת י).

"וְשִׁמּוּאֵל אָמַר: אֵלּוּ מְלַמְּדֵי תִינוּקוֹת" - שֶׁמְקַלְקְלִין אֶת הַהֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא - כְּשֶׁדְבוּרוֹ וְהֶבֶל שֶׁל הַשׁוֹחֵט אֵינּוּ בְּבְּחִינַת "הֶבֶל שָׂאִין בּוֹ חֲטָא", בְּחִינַת 'אֲוִירָא דְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל' - עַל-יְדֵי-זֶה: "אֲכָלִי עֲמִי", הַפְּרִנְסָה נִתְמַעֵט.

כִּי כְּשֵׁשׁ לְהַשׁוֹחֵט בְּחִינַת "הֶבֶל שָׂאִין בּוֹ חֲטָא", בְּחִינַת "חֶרֶב לְהַשֵּׁם", בְּחִינַת 'צְדָקָה דְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', בְּחִינַת 'נֶפֶשׁ', בְּחִינַת 'תּוֹרָה' - גַּם הַנֶּפֶשׁ שֶׁעוֹלָה מֵה'חַי' לְה'מִדְבָּר' שָׁלוֹ, נִתְעַלָּה בְּבְּחִינּוֹת מַעֲלוֹת אֵלּוּ הַנִּזְכָּר.

ה.

(ח"א נה, ו)

'שְׁחִיטָה', זֶהוּ בְּחִינַת 'בְּטוֹל אַמוּנַת כְּסִילִים', בְּבְּחִינַת (הושע ה, ב): "וְשִׁחַטָה שְׂטִים הָעֲמִיקוּ".

"כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ" (דְּבָרִים יב, כג)

ו.

(ח"א לז, ו)

"הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ" (דְּבָרִים יב, כג) שְׂבִא בְּגִלְגּוֹל. וְצָרִיךְ ה'שׁוֹחֵט' לְכוּן:

‘לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ שְׂבָדָם’. כִּי ה’ שׁוֹחֵט הַגּוֹן’
- מְלַבֵּשׁ הַנֶּפֶשׁ שְׂבָחִי, בְּמִדְבַּר - בְּדַבּוּר
הַבְּרָכָה שֶׁמְבָרֵךְ.

כִּי הַשְׂכִּינָה נִקְרָאת “חֶרֶב לָהּ”. וְהִיא
בְּחִינַת ‘דְּבִוּר’, בְּחִינַת (תְּהִלִּים קמט, ו):
“חֶרֶב פִּיפִיּוֹת”, לְשׁוֹן ‘פֶּה’. וְכִשְׁהִנָּפֵשׁ בָּאָה
בְּתוֹךְ “חֶרֶב לָהּ”, בְּתוֹךְ הַדְּבִוּר, בְּבְחִינַת
‘מִיִּין-נוֹקְבִין’ - אֲזִי הַשְׂכִּינָה מְזַדְּדוֹגֶת.

וְזֶה (יִשְׁעִיָּה לד, ו): “חֶרֶב לָהּ מְלֹאָה דָם” -
מִנְפָּשׁוֹת הָעוֹלוֹת בָּהּ בְּבְחִינַת ‘מִיִּין’
נוֹקְבִין.

ז.

(ח"א נא)

‘עֲכִירַת-הַדָּמִים’ הוּא עַל-יְדֵי הַשְּׂקָר.
כִּי אִי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר
שְׂקָר, עַד שִׁיעֶכֶר אֶת ‘דָּמִיו’. וְאַמֶּת’ אִי-
אֶפְשָׁר לְדַבֵּר, כִּי-אִם כְּשֶׁמְזַכֵּךְ מִקֶּדֶם אֶת
הַדָּמִים.

כִּי עֵקֶר הַדְּבִוּר הוּא הַנֶּפֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(שִׁירֵי-הַשִּׁירִים ה, ו): “נִפְשִׁי יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ”.
וְהַנֶּפֶשׁ הוּא הַדָּם - כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יב,
כג): “כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ”.

ח.

(ח"א עה)

צְרִיכִין לְדַבֵּר רַק דְּבִוּרִים קְדוּשִׁים,
בְּדַבְּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה, “וְלֹא
בְּדְבָרִים אַחֲרִים” (יוֹמָא יט: על: “וְדַבְּרַתְּ בָּם”. דְּבָרִים
1, ז) - כִּדֵּי לְהַעֲלוֹת הַנִּיצוּצוֹת, לְתַקֵּן כָּל
הָעוֹלָמוֹת.

כִּי עֵקֶר הַבְּרִיאָה - הִיְתָה עַל-יְדֵי הַדְּבִוּר,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים לג, ו): “בְּדַבְּרֵי ה’
שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ”. וְעַל-יְדֵי הַשְּׂבִירָה - נִפְּלוּ

‘נִיצוּצוֹת’ בְּכָל הַדְּבָרִים, בְּמֵאֵכֶל וּבְמִשְׁתֵּה
וּבְמִלְבוּשׁ, וּבְכָל הַתַּעֲנוּגִים שֶׁבְּעוֹלָם.

כִּי הַתַּעֲנוּג שִׁישׁ בְּהַדְּבָר שְׂאוֹכֵל וְשׁוֹתֵה
וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, הוּא מֵהַנִּיצוּצוֹת שֶׁנִּפְּלוּ
לְשָׁם.

וְהַנִּיצוּצוֹת’ - הֵם ‘אוֹתִיּוֹת’. וְקֶדֶם
שֶׁמוֹצִיאֵם אֶל הַדְּבִוּר - הֵם
בְּבְחִינַת ‘דָּם’, שֶׁהוּא בְּחִינַת ‘נֶפֶשׁ’, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (וַיִּקְרָא יז, יד): “כִּי נֶפֶשׁ כָּל בָּשָׂר דָּמוֹ
בְּנִפְשׁוֹ הוּא”.

וְכִשְׁמוֹצִיאֵם עַל-יְדֵי הַדְּבִוּר - זֶהוּ
בְּחִינַת (שִׁירֵי-הַשִּׁירִים ה, ו):
“נִפְשִׁי יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ”. וְאֲזִי מַעֲלָה
הַנִּיצוּצוֹת, וּמְחַבְּרֵם יַחַד, וְעוֹשֶׂה שְׁלוֹם
בֵּינֵיהֶם.

“וְלֹא תֹאכַל הַנֶּפֶשׁ עִם הַבָּשָׂר” (דְּבָרִים יב, כג)

“אֲזַקְרָה לְאַבְרָם מִן הַחַי” (רש"י)

ט.

(ח"ב פג)

כְּשֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְטַעַם
מִמְצוֹת-עֲשֵׂה
שֶׁל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי שֶׁהוּא צָדִיק, אֲזִי הִיא
בְּחִינַת ‘אַבְרָם מִן הַחַי’ שֶׁהוּא אֲסוּר בְּאֲכִילָה,
וְצָרִיךְ שְׁחִיטָה לְהַתִּירָהּ.

עַל-כֵּן צָרִיךְ שִׁיבּוֹא עָלָיו ‘בוֹשָׁה’, שֶׁהִיא
‘שְׁפִיכוֹת-דָּמִים’, בְּחִינַת ‘שְׁחִיטָה’,
שֶׁהִיא מְטַהֶרֶת הַ‘אַבְרָם מִן הַחַי’.

וְאֲזִי יוֹכֵל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְטַעַם מֵהַמְצוֹת-
עֲשֵׂה שְׁלוֹ, בֵּין מְצוֹת-עֲשֵׂה אַחַת, בֵּין
מְצוֹת רַבּוֹת. כִּי הַמְצוֹת נִקְרָאִים

מטעמים, כמו שכתוב (בראשית כז, ד):
 "ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי",
 "מפקודין דעשה" (תקוני-זהר נא).

וכשנשפך דמו על-ידי הבושה - אזי
 צריך לשמר שלא יינקו ממנו
 החיצונים הידועים, שרוצים לינק מזה הדם
 הנשפך. על-כן צריך 'פסוי' - שהשכינה
 מכסה דמהון של ישראל שנשפך ב'אהבה'
 הזאת, בחינת: "כאשר אהבתי". וזה בחינת
 "פסוי דם" (ויקרא יז, יג).

וזה (ברכות יב): "העובר עברה ומתבייש בה,
 מוחלין לו" וכו'. כי "על כל פשעים
 תכסה אהבה" (משלי י, יב). כי על-ידי
 ה'בושה', נשפך דמו. ואז השכינה מכסה
 דמו באהבה, בבחינת "פסוי דם". ועל-ידי
 'פסוי' הזאת, נתכסה כל פשעיו ממילא.
 ובענין שפיכות-דמים של ישראל - יש
 דברים עליונים ונסתרים הרבה -
 בין שפיכות-דמים על-ידי 'בושה', בין שאר
 שפיכות-דמים ממש וכו' (עין בפנים).

"ונתן לה רחמים ורחמך" (דברים יג, יח)

י

(ח"א יד, ט"א)

על-ידי תפלה בשלמות, נמשך שלום
 הכללי. ועל-ידי-זה, כל הבריות
 מרחמין אחד על חברו, ויש שלום ביניהם,
 וכאשר יהיה לעתיד-לבוא, כמו שכתוב
 (ישעיה יא, ז): "וגר זאב עם כבש".

ועל-ידי-זה השם-יתברך מרחם על כלם
 בבחינת (תהלים קמה, ג):
 "ורחמיו על כל מעשיו", וכמאמר חז"ל (שבת

קנא): "כל המרחם על הבריות, מרחמין
 עליו מן השמים", כמו שכתוב (דברים יג, יח):
 "ונתן לה רחמים ורחמך".

יא

(ח"א קיט)

"הנכנס לבקר את החולה בשבת, אומר:
 'יכולה היא שתרחם'" (שבת יב).
 כי כשאדם צריך ל'רחמים' - השם-יתברך
 שולח לו 'רחמנות', שהוא ירחם על אחר.
 ועל-ידי-זה מרחמין עליו, כמו שאמרו רז"ל
 (שבת קנא): "כל המרחם על הבריות, מרחמין
 עליו", וכמו שכתוב (דברים יג, יח): "ונתן לה
 רחמים ורחמך".

ומדת ה'רחמנות' תלוי ב'דעת'. מי שישיש
 לו 'דעה', יש לו 'רחמנות'. כי 'פעם'
 שהיא 'הפך הרחמנות', הוא מחמת
 'פסילות', כמו שכתוב (קהלת ז, ט): "פעם
 בחיק פסילים ינוח".

ועל-כן אמרו רז"ל (ברכות לג, סנהדרין צב):
 "כל מי שאין בו דעה, אסור
 לרחם עליו" - כי אם אין בו 'דעה', אין בו
 'רחמנות' - כי "כל המרחם מרחמין עליו" -
 אבל אם אין בו 'רחמנות', אסור לרחם עליו.
 נמצא: זה החולה שצריך ל'רחמים',
 צריך שיהיה לו 'רחמים' על
 אחרים, וזה תלוי ב'דעת' כנ"ל. ו'שבת' הוא
 בחינת 'דעת', כי כל 'ימות-החל' כתיב
 (במדבר יא, ח): "שטו העם ולקטו", 'בשטותא'
 (זהר בשלח סג) - אבל בשבת נמשך הדעת
 לכל-אחד.

וזה שאמרין המבקרים להחולה: "יכולה
 היא שתרחם" - הינו: שה'שבת'
 שהוא בחינת 'דעת', "יכולה שתרחם",
 לשון 'נוכח', הינו: "שתרחם אתה", "שיהיה

לְךָ רַחֲמִים עַל אַחֲרִים", עַל-יְדֵי הַדַּעַת' שֵׁישׁ לְךָ מִבְּחִינֹת 'שֶׁבֶת'. וְכִיּוֹן שִׁיחִיהָ לְךָ 'רַחֲמִים', בּוֹדְאֵי יְרַחֲמוּ עֲלֶיךָ מִן-הַשָּׁמַיִם, בְּנִ"ל.

הִינּוּ: שְׁנֵתְנֶלְהָ לּוֹ בְּחִינַת "צַדִּיק וְרַע לּוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לּוֹ", מִה שְׁגַם מִשָּׂה בְּחִיּוֹ לֹא הִשִּׁיג, הִינּוּ בְּחִינַת: "צַדִּיק וְרַע לּוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לּוֹ" (בְּרַכּוֹת ז).

יג.

(שיחות-ה'ר"ן ז)

טוֹב מְאֹד מִי שְׁיָכוֹל לְשַׁפֵּךְ שִׁיחֹו לְפָנָי הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, כְּבֵן הַמֶּתַחֲטָא לְפָנָי אָבִיו. כִּי הֲלֹא הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ כְּבָר קִרְאָנוּ 'בְּנִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם".

עַל-כֵּן טוֹב מְאֹד לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ וְצַעֲרוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, כְּבֵן שְׁקוֹבֵל לְפָנָי אָבִיו בְּתַנּוּעוֹת שֶׁל חֵן וְרַחֲמִים (שְׁקוֹרִין פִּיעֵשֶׁטְשׁוֹן).

וְאִם אִם נִדְמָה לַהֲאָדָם, שֶׁלְּפָנָי מַעֲשִׂיו אֵינּוּ כְּבֵן לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, עִם-כְּלִיזָה הֲלֹא הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ קִרְאָנוּ 'בְּנִים' בְּנִ"ל, כִּי "בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ קְרוּיִים לְךָ בְּנִים" (קִדּוּשִׁין לו.). וְאִם עֵתָה הוּא מְגַרֵשׁ אוֹתִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם מִבְּחִינַת 'בֵּן' - "הַטוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה" (דְּבָרִים-י"א יט, יג), עָלַי לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלִי, לַעֲשׂוֹת עֲצָמִי כְּבֵן.

וְמִה טוֹב כְּשִׁיכוֹל לְעוֹרֵר לְבוֹ בְּתַחֲנוּנִים, עַד שִׁיבְכָה וְיִזְרִיד דְּמָעוֹת כְּבֵן לְפָנָי אָבִיו.

כְּמוֹ-כֵן לְעֵנִין כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת הַבָּאִים עַל הָאָדָם לְבַלְבְּלוֹ, אַחֲרֵי-כֵן עוֹזְרוֹ הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ וְשׂוֹלֵחַ לּוֹ מַחֲשָׁבָה אַחֲרַת שֶׁל הַתְּקַרְבוֹת.

כְּגוֹן לְעֵנִין הַנִּ"ל: שֶׁלְּפָנָי יְדָמָה לַהֲאָדָם בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁאֵינּוּ רְאוּי לַהֲיֹוֹת כְּבֵן לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה - אֲדִי-עַל-פִּי-כֵן עָלְיוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֹוֹ בְּנִ"ל,

"בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם" (דְּבָרִים יד, א)

יב.

(ח"ב ה, טו)

יֵישׁ בְּחִינַת 'בֵּן', שֶׁמַּחֲפֵשׁ בְּגִזְיָא דְּמַלְכָּא כְּמוֹ 'בֵּן' (זֶהר בְּהַר קִיא:). וְיֵישׁ בְּחִינַת 'עֶבֶד', שֶׁאֵין לּוֹ רַק לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָתוֹ שְׁנֵתְנּוֹ לּוֹ, וְאֲסוּר לּוֹ לְשָׂאֵל שׁוּם טַעַם וְחֻקִּיָּה עַל עֲבוּדָתוֹ - כִּי הוּא מַחְיָב רַק לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֹוֹ, דְּהִינּוּ עֲבוּדָתוֹ שְׁנֵתְנּוֹ לּוֹ לַעֲשׂוֹת.

אָבֵל יֵישׁ 'בֵּן' שֶׁאוֹהֵב כְּלִי-כָךְ אֶת אָבִיו - עַד שֶׁמַּחֲמַת הָאֵהָבָה, הוּא עוֹשֶׂה 'מַעֲשֵׂה עֶבֶד', מִה שֶׁ'עֶבֶד פְּשׁוּט' צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת, וְהוֹלֵךְ וְקוֹפֵץ בְּתוֹךְ קִשְׁרֵי הַמַּלְחָמָה, וּמַגְלָגֵל עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי רַפֵּשׁ וְטִיט לַעֲשׂוֹת נַחֲת־רוּחַ לְאָבִיו, מִה שֶׁאֲפָלוֹ עֶבֶד פְּשׁוּט לֹא הִיָּה עוֹשֶׂה.

וְאִזִּי כְּשֶׁאָבִיו רוֹאֶה אֶהְבָּתוֹ הַחֲזָקָה כְּלִי-כָךְ, עַד שֶׁמִּשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ לַעֲבֹדוֹת גָּמוּר בְּשִׁבִיל אֶהְבָּתוֹ - אִזִּי הוּא מַגְלָה לּוֹ גַם מִה שֶׁאֵין נִמְסָר אֲפָלוֹ לְבֵן.

כִּי אֲפָלוֹ הַ'בֵּן' שֶׁמַּחֲפֵשׁ בְּגִזְיָא דְּמַלְכָּא - יֵישׁ מְקוֹמוֹת שֶׁאֲסוּר לְכַנֵּס לְשָׁם - הִינּוּ הַשְּׂגוֹת שֶׁאֵינּוּ מִשִּׁיג אוֹתָם.

אָבֵל עַל-יְדֵי שֶׁמִּסְלַק כָּל חֻקֵּי-וּמִשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ לַעֲבֹדוֹת בְּנִ"ל - עַל-יְדֵי-זֶה אָבִיו מְרַחֵם עָלָיו, וּמַגְלָה לּוֹ מִה שֶׁאֵינּוּ נִמְסָר אֲפָלוֹ לְבֵן.

ואחר-כך יעזרו השם-יתברך וישלח לו מחשבות של התקרבות.

"עשור תעשור את כל תבואת זרעך" (דברים יד, כב)
- ענין מעשור בספים -

"את כל" - לרבות רבית ופרקמטיא, וכל דבר שמרויח בו. (תוספות' תענית ט. בשם ה'ספרי')

"את כל" - אפילו ממונה. (פסיקתא רבתי פכ"ה)

יד

(ח"א רכא)

על-ידי שנותנין מעשור, נצול משונאים
 - פי השם-יתברך מכסה אותו בידו ומצילו, פי "האלקים יבקש הנרדף" (קהלת ג, טו), "ואפלו צדיק רודף את הרשע" (ויקרא-רבה כז, ה).

וזה בחינת (ישעיה נא, טז): "ובצל ידי כפיתיד" - שהשם-יתברך מכסה עליו בצל ידו ומצילו.

וכשהנרדף צדיק, שהוא סמוך להשם-יתברך - אזי הוא יתברך מצילו בידו, פי הוא סמוך להשם-יתברך.

אבל כשהנרדף רשע' - נמצא שהוא רחוק מהשם-יתברך, ואף-על-פי-כן השם-יתברך מצילו, פי "האלקים יבקש" וכו' - אזי כפיכול מגדיל ידו ומושיטה ומחפה עליו, אף שהוא רחוק מהשם-יתברך.

ועל-ידי מעשור' - נעשה בחינת יד הגדולה" (שמות יד, לא). פי יד הגדולה" הוא בחינת הסתפקות, כמו שכתוב (במדבר יא, כב): "הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם, אם את כל דגי הים וכו' ומצא להם", ותרגם אונקלוס: "היספק

להון", והשיבו השם-יתברך (שם יא, כג): "תיד ה' תקצר", נמצא: שביחינת "יד הגדולה" היא יכולה להספיקם.

ועל-ידי מעשור', הוא בחינת הסתפקות' - פי "אין אדם מת וחצי תאותו בידו" (קהלת-רבה ג, יג), פי "יש לו מנה מבקש מאתים" וכו' (שם), וכל מה שיש לו אין מספיק לו.

אבל ב'מעשור' פתיב (מלאכי ג, י): "הביאו את כל המעשור אל בית האוצר, ובחננוני נא בזאת וכו', עד בלי די", ודרשו רז"ל (שבת לב:): "עד שיבלו שפתותיכם מלומר די".

נמצא: שעל-ידי מעשור' - נעשה בחינת הסתפקות', שהוא בחינת יד הגדולה". ועל-ידי-זה השם-יתברך מושיט ידו ומכסה עליו ונצול משונאים.

טו

(ספורי-מעשיות, מעטה יג משבעה בעטלערס, יום הששי, הפעטלער הששי בלא ידים)

ביום הששי היו גם-כן שמחים. והיו מתגעגעים: איך לוקחין בכאן את אותו שהיה בלא ידים!?

והנה הוא בא ואמר הנני וכו'! אתם סבורים שאני בעל-מום בדי, אין אני בעל-מום כלל על ידי, רק באמת יש לי כח בדי, רק שאין אני משתמש עם הכח שבדי בזה העולם. פי אני צריך את הכח לענין אחר. ויש לי הסכמה על-זה מן המבצר של מים וכו'.

פי פעם-אחת ישבנו יחד איזה אנשים. והיה כל אחד ואחד מתפאר בכח שבדיו וכו'.

אֶחָד הָיָה מִתְפָּאֵר שֵׁישׁ לוֹ כַּח כְּזָה בְיָדָיו:
 שְׂאֵעַל מִי שֶׁהוּא לוֹקֵחַ וּמְקַבֵּל
 מִמֶּנּוּ, הוּא נוֹתֵן לוֹ וְכוּ', וּמְמִילָא הוּא 'בַּעַל
 צְדָקָה'. וְשִׂאלְתִי אוֹתוֹ: "אֵיזָה צְדָקָה אַתָּה
 נוֹתֵן?" כִּי יֵשׁ 'עֲשֶׂרֶה מִיָּנִי צְדָקָה'. הַשִּׁיב:
 "שֶׁהוּא נוֹתֵן מֵעֶשֶׂר!"

אֶמְרָתִי לוֹ: אִם-כֵּן אֵין אַתָּה יָכוֹל לְרַפְּאוֹת
 אֶת הַבַּת-מִלְכָּה - כִּי אֵין אַתָּה
 יָכוֹל כָּלֵל לָבוֹא לְמִקְוָמָה. כִּי אֵין אַתָּה יָכוֹל
 לָפִנֵס כִּי אִם בְּחֹמָה אַחַת, בְּמִקְוָם שֶׁהִיא
 יוֹשֶׁבֶת שָׁם, וְעַל-כֵּן אֵינְךָ יָכוֹל לָבוֹא
 לְמִקְוָמָה וְכוּ'. כִּי מִי שֶׁאֵין בְּיָדוֹ כָּל הָעֲשֶׂרֶה
 מִיָּנִי צְדָקוֹת, אֵינּוּ יָכוֹל לָכֵנֶס לְתוֹךְ כָּל
 הָעֲשֶׂרֶה הַזֹּמוֹת, כִּי יִטְבַּע שָׁם בַּמַּיִם.

וְהַמְלִיךְ וְחִילוֹ רָדְפוּ אַחֲרֶיהָ וְנִטְבְּעוּ בַּמַּיִם
 וְכוּ'. וְאֵנִי יָכוֹל לָכֵנֶס לְתוֹךְ כָּל
 הָעֲשֶׂרֶה הַזֹּמוֹת, וְאֵנִי יָכוֹל לְחַזֵּר וּלְמַשֵּׁךְ
 מִן הַבַּת-מִלְכָּה, כָּל הָעֲשֶׂרֶה מִיָּנִי הַצִּיִּים
 וְכוּ', וְאֵנִי יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אוֹתָהּ עַל-יְדֵי כָּל
 הָעֲשֶׂרֶה מִיָּנִי נְגִינָה, וְעַל כֵּן אֵנִי רוֹפֵא
 אוֹתָהּ. נִמְצָא: שֵׁישׁ לִי כַּח כְּזָה בְיָדִי. וְעַתָּה
 אֵנִי נוֹתֵן לָכֶם זֹאת בְּמִתְנָה. וְנַעֲשֶׂה שָׁם
 שְׂמֵחָה גְדוֹלָה וְחֻדוּהָ רַבָּה מְאֹד.

"שְׂאֵנִי צְרִיךְ גַּם עִתָּה לְזַהֵר בְּזֶה בְּכָל עֵז,
 וְאַפְלוּ בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָהּ, רַק בְּאֵלוֹ הַחֲדָשִׁים
 הַנִּזְכָּרִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר."

יז.

(ספר-המדות, ענניני מעשור')

[א] מִי שֶׁנוֹתֵן 'מֵעֶשֶׂר' מִן מְעוֹתָיו, בְּנִי
 נְצוּלִים מֵהַחֲלִי הַנִּקְרָא 'סַמְקָא' (בְּנִים נז).

[ב] עַל-יְדֵי 'מֵעֶשֶׂר', נִתְבַּטְּלִים הַרְהוּרֵי
 זְנוּת' (הַרְהוּרִים ח"ב י; צְדָקָה ח"ב יא).

[ג] הַתּוֹרָה, וְהַמְעֶשֶׂר, וְהַשְּׁבֵת - הֵם נוֹתְנִים
 חַיִּים גְּשָׁמִיִּים גַּם-כֵּן (לְמוֹד ח"ב ב; צְדָקָה ח"ב ב;
 שְׁבֵת ח"ב א).

[ד] הַמְעֶשֶׂר מְסַגֵּל לְעֲשִׂירוֹת, דְּוָקָא
 בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל (מְמוֹן לג).

[ה] גְּדוֹל כַּח הַמְעֶשֶׂר, שְׂמֵחָהּ הַקְּלָלָה
 לְבִרְכָה (צְדָקָה ח"ב י).

"זֶה דְּבַר הַשְּׂמֵטָה, שְׂמוּט כָּל בַּעַל מִשֵּׁה יָדוֹ"
 (דְּבָרִים טו, ב) - עֲנִין 'שְׂמֵטָה כְּסָפִים'

יח.

(ח"א ו, ו)

"דְּשָׂמִיטָן גְּדַפְיָהוּ" [נוצותיהם היו שמוטות]
 (בְּבִא-בְּתָרָא עג). פִּרְשׁ רַשִׁ"י:
 'נוצות'. זֶה בְּחִינַת 'מַחְלָקָת וּבִזְיוֹנוֹת', כְּמוֹ
 שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים כה, יא): "כִּי יִנְצוּ אַנְשִׁים". הֵינּוּ:
 שְׂאֵין מִשְׁגִּיחִין עַל מַחְלָקָת וּבִזְיוֹנוֹת
 שְׂמִבְזִין אוֹתָן, "וְשׂוֹמְעִים חֲרַפְתָּן וְאֵינֶם
 מְשִׁיבִים" (שְׁבֵת פח:).

זֶה לְשׁוֹן "דְּשָׂמִיטָן", כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים
 טו, ב - בְּשֵׂמֵטָה כְּסָפִים: "זֶה דְּבַר הַשְּׂמֵטָה)
 שְׂמוּט כָּל בַּעַל מִשֵּׁה יָדוֹ" - הֵינּוּ: שְׂלֵא
 יִתְבַּע עַלְבוּנוֹ.

טז.

(חיי-מוהר"ן תצא)

כְּשָׁבָא מְלַעֲמַפְעָרָג, צָוָה עָלֵינוּ: "שְׂלֵא
 לְהַתְעַנוֹת כָּלֵל" (הַתְעַנִּיתִים שְׂצוּהָ
 מִקְדָּם). וְצָוָה עָלַי: "לְהִיֹּת נִזְהָר בְּאֵלוֹ
 הַחֲדָשִׁים (שֶׁל הַתְעַנִּיתִים), לְקַיֵּם 'מְצוֹת
 מֵעֶשֶׂר, וְלֹא-שֶׁתִּדְּל וְלֹא-תֵאֱמָץ בְּכָל עֵז
 בְּמִצְוָה זוֹ בְּכָל מָה דְאַפְשָׁר."

גַּם אַחַר שֶׁפִּטַּר אוֹתִי מֵהַתְעַנִּיתִים, דְּבִרְתִּי
 עִמּוֹ מֵעַנִּין מְצוּהָ הַנִּזְכָּר, וְאָמַר לִי:

"פתח תפתח את ידך" (דברים טו, ח"א)
- עניני מצות 'צדקה' -

י.ט.

(ח"ב ד, א"ב)

התחלת הצדקה, היא קשה וכבדה מאד. כי כל העבודות וכל התשובות, כל מה שרוצין לעשות איזה עבדא בעבודת-השם, בפה קלין של אוי ואבוי, וכמה גניחות, וכמה בפילות, וכמה הטיות, הינו תנועות משנות שעושין יראי-השם בעבודתם, צריכין לעשות קדם שעושין איזה עבדא.

ועקר ב'התחלה', שאז קשה מאד - כי "כל התחלות קשות" (מכילתא יתרו). וגם לאחר ההתחלה, אינו בא בנקל עבודת-השם, וצריכין בפה יגיעות וכמה תנועות קדם שזוכין לעשות איזה עבדא שיהיה לה הדור. אך ה'התחלה' קשה מאד וכו'. בחינת היולדת קדם ההולדה וכו'.

ו'צדקה' היא תמיד 'התחלה', בבחינת (דברים טו, ח"א): "פתח תפתח" - שאפלו כשיש 'פתח' ו'התחלה' - ה'צדקה' פותחת יותר ויותר, ומרחבת הפתח יותר.

כי כל דבר מעבודת-השם, כשרוצין לכנס באותו הדרך ואותו העבודה, צריכין לפתח שם פתח, שבהתחלה צריכין לשפר ולפתח פתח מחדש. וסגלת פה הצדקה - להרחיב ולפתח הפתח יותר ויותר.

שכשעושין איזהו פתח באיזה עבודה ונותנין צדקה, אזי הצדקה פותחת ומרחבת הפתח יותר ויותר, כי 'צדקה' היא ה'התחלה' של כל ההתחלות, כי היא פותחת ומרחבת כל הפתחים.

וגם בצדקה עצמה כשמתחילין לתן צדקה, יש התחלה - כי צריכין לשפר האכזריות להפכו לרחמנות, וזהו עקר עבודת הצדקה.

כי מי שהוא רחמן בטבעו ונותן צדקה מחמת רחמנות שבטבעו, אין זה עבודה, כי יש גם בפה חיות שהם רחמנים בטבעם, רק עקר העבודה לשפר האכזריות להפכו לרחמנות.

וזה בחינת (מלכים א יז, ד): "ואת הערבים צויתי לכלכלך" - כי ה'עורב' הוא בטבעו 'אכזרי', ונתהפך ל'רחמנות' לכלכל את 'אליהו'. כמו-כן צריכין ב'צדקה' כנ"ל.

ועל-כן 'התחלת הצדקה' קשה וכבדה מאד, כי היא בחינת 'התחלה' של כל ההתחלות כנ"ל.

נ.

(ח"ב ד, יב)

'צדקה' היא רפואה, בבחינת (מלאכי ג, כ): "צדקה מרפא בכנפיה". כי 'צדקה' היא בחינת 'פתיחת פי המפה', בבחינת (דברים טו, ח"א): "פתח תפתח".

"נתון תתן לו וכו', כי בגלל הדבר הזה יברכה ה' אלוקיך" (דברים טו, י)

נא.

(ח"א לא, א"בסוף)

'צדקה' היא בחינות ה'גלגלים', כמאמר חז"ל (שבת קנא: על דברים טו, י): "כי בגלל הדבר הזה", "גלגל הוא החוזר בעולם".

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה: "הַנּוֹתֵן פְּרוּטָה לְעֵנִי
מִתְבָּרֵךְ בְּשֵׁשׁ בְּרָכוֹת,
וְהַמְפִּיֵסוּ בַדְּבָרִים מִתְבָּרֵךְ בְּאַחַת־עֶשְׂרֵה
בְּרָכוֹת" (בבא־בִתְרָא ט:) - פִּנְגֵּד שְׁבַעַה פּוֹכְבֵי
לְכַת' וְשְׁנַיִם־עֶשֶׂר מְזֻלוֹת' - כִּי ה'צִדְקָה'
מְנַהֶגֶת כָּל הַגְּלָגְלֵי הָרְקִיעַ וְכוּ'.

וּכְמוֹ שֶׁהַגְּלָגְלֵי יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי תְנוּעוֹת, אַחַת
תְּנוּעָה הַטְּבָעִית מִמְעַרְב לְמִזְרָח,
וְאַחַת תְּנוּעָה הַהֶכְרַחִית מִמִּזְרָח לְמְעַרְב, מֵהַ
שֶׁהַגְּלָגְלֵי הַיּוֹמִי חוֹזֵר וּמִתְגַּלְגֵּל מִמִּזְרָח
לְמְעַרְב, וּמְכַרִּיחַ עִמּוֹ כָּל הַגְּלָגְלִים .

כִּן לְעֵינֵינוּ 'צִדְקָה' אָמְרוּ רַז"ל (וַיִּקְרָא־רַבָּה לֵה,
ח; רִוּת־רַבָּה ה, ט): "יֹוֹתֵר מִמָּה שֶׁבַע־לֵי־
הַבֵּית עוֹשֶׂה עִם הָעֵנִי, הָעֵנִי עוֹשֶׂה עִם
הַבַּעַל־הַבֵּית" - שֶׁזֶּה בְּחִינּוֹת שְׁנֵי תְנוּעוֹת,
מִמְעַרְב לְמִזְרָח, וּמִמִּזְרָח לְמְעַרְב, דְּהֵינּוּ:
מִהָעֵנִי לְבַעַל־הַבֵּית, וּמִבַּעַל־הַבֵּית לְהָעֵנִי.

כִּי כָּל הַשִּׁפְעַ וְהַפְּרָכוֹת בְּאִים עַל־יְדֵי
הַגְּלָגְלִים, כִּי עַל־יָדָם מְנַהֵג הַקְּדוֹשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא הָעוֹלָם פִּידוּעַ וְכוּ'.

וְכֵן שֶׁחֶסֶד מִהַפְּרָכוֹת, הֲלֹא הִיָּה צְרִיךְ
לְהִיזוֹת שְׁבַעַה בְּרָכוֹת וְשְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה
בְּרָכוֹת. וְלִפִּי הַגְּמָרָא, מֵהַנּוֹתֵן וְהַמְפִּיֵס אֵין
כָּאֵן רַק שְׁבַע־עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת!?

אֲךְ בְּזֶה הוֹרֵוּ לָנוּ רַז"ל: שֶׁהַצִּדְקָה חֲסֵרָה
וְאֵין לָהּ שְׁלֵמוֹת, וְעַדִּין חֲסֵר אַחַת, הֵן
בְּנוֹתָן וְהֵן בְּמִפְּיָם. הֵינּוּ: שֶׁחֶסֶד ה'אֱמוּנָה',
שֶׁבְּלַעֲדֵיהָ הַצִּדְקָה חֲסֵרָה עַדִּין, וְעַל־יְדֵי
ה'אֱמוּנָה' נִשְׁלָם וּמְאִירָה בְּחִינּוֹת הַצִּדְקָה.

וְזֶה שְׁכַתּוֹב (בְּרֵאשִׁית טו, ו): "וְהָאֱמֵן בְּה'
וַיַּחֲשֹׁבָה לֹא צִדְקָה" - שֶׁעַל־יְדֵי
הָאֱמוּנָה נִחַשְׁבַּת הַצִּדְקָה, כִּי בְּלִתֵּי הָאֱמוּנָה
הִיא חֲסֵרָה.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (תַּעֲנִית ח:): "שֶׁמֶשׁ בְּשַׁבַּת
צִדְקָה לְעֵנִים", כִּי 'שַׁבַּת' הִיא בְּחִינּוֹת
'אֱמוּנָה', כִּי 'שַׁבַּת' הוּא מַעִיד עַל יְחוּדוֹ וְעַל
חֲדוּשׁ הָעוֹלָם. וְעַל־יְדֵי 'אֱמוּנָה', בְּחִינּוֹת
'שַׁבַּת', מְאִירָה הַצִּדְקָה. וְעַל־יְדֵיהֶם נִתְמַלְאוּ
הַפְּרָכוֹת שֶׁהֵיוּ חֲסֵרִים.

כִּי 'אֱמוּנָה' הוּא 'מְקוֹר הַפְּרָכוֹת', כְּמוֹ
שְׁכַתּוֹב (מִשְׁלֵי כח, ט): "אִישׁ אֱמוּנָתוֹ רַב
בְּרָכוֹת". וְכֵן 'שַׁבַּת' נֹאמַר בּוֹ (לְכָה דוּדִי): "כִּי
הִיא מְקוֹר הַפְּרָכָה".

וְזֶה: "שֶׁמֶשׁ בְּשַׁבַּת צִדְקָה" - 'שֶׁמֶשׁ' לְשׁוֹן
'אוֹר'. הֵינּוּ: שֶׁב'שַׁבַּת' שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת
'אֱמוּנָה', מְאִירָה הַצִּדְקָה כְּשֶׁמֶשׁ - שֶׁעַקֵּר
שְׁלֵמוֹת הַגְּלָגְלִים, שְׁלֵמוֹת הַצִּדְקָה, אֵינּוּ
אֶלָּא בְּשַׁבַּת.

וְלִפְעָמִים כְּשֶׁאָדָם יֵשׁ לוֹ עֵפוֹב וְצַעַר
בְּדַרְךְ, הוּא מַחֲמַת שֶׁכִּנְגֵּד
הַמְּקוֹם הַזֶּה יֵשׁ שָׁם עֵפוֹב בְּהַפּוֹכֵב, שֶׁאֵינּוּ
מְאִיר בְּשְׁלֵמוֹת. כִּי לְכָל דָּרֵךְ וְשִׁבִיל, יֵשׁ
כִּנְגֵּדוֹ בַּגְּלָגְלִים דָּרֵךְ וְשִׁבִיל וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן הַתְּקֵנָה לְזֶה: לִתֵּן צִדְקָה קֶדֶם
שֶׁיֵּצֵא לְדַרְךְ, כְּמָה שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים
פח, יד): "צִדְקָה לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשֶׁם לְדַרְךְ" וְכוּ' -
כִּי עַל־יְדֵי הַצִּדְקָה יֵאִיר הַפּוֹכֵב, כִּי עַל־יְדֵי
צִדְקָה מְאִירִין הַגְּלָגְלִים, וַיִּבְטַל עֵפוֹבוֹ שֶׁיֵּשׁ
לוֹ בְּהַדָּרֵךְ, שֶׁנִּמְשָׁךְ מֵהָעֵפוֹב שֶׁיֵּשׁ
בְּהַגְּלָגְלִים וְהַפּוֹכְבִים.

כב.

(ח"א רכה)

עַקֵּר ה'צִדְקָה' הוּא עַל־יְדֵי ה'בְּטָחוֹן',
בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לו, ג): "בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה
טוֹב" - שֶׁבּוֹטַח בְּהַשֵּׁם שֶׁלֹּא יִפְסִיד וְלֹא
יִחֲסֵר עַל־יְדֵי הַצִּדְקָה כָּלֵל, כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ
יְבָרְכוּ "בַּגְּלָל הַדְּבָר הַזֶּה" (דְּבָרִים טו, י).

כִּי־אִם אֵין לוֹ בְּטַחֲחוֹן, אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת צְדָקָה כְּרֹאוֹי, כִּי מִתְיָרָא שְׂיַחְסֹר לוֹ מָה שְׁנוֹתָן לְצְדָקָה.

מְשַׁמְחֵי לֵב". וְעַקֵּר הַשְּׂמֻחָה הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שם ד, ח): "נָתַתְּ שְׂמֻחָה בְּלִבִּי". וְהַלֵּב שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה הֵם הַשְּׁלֹש־רִגְלִים, בְּחִינּוֹת (וַיִּקְרָא כג, ד): "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ", רֵאשִׁי־תַבּוֹת 'אִמּוֹ"י, שֶׁהִיא "אִם לְבִינָה" (מְשַׁלֵּי ב, ג - אִם לְבִינָה), וְ"בִינָא לְבָא" (פֶּתַח אֲלִיָּהוּ).

וְהַשְּׂמֻחָה' שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּכָל הַשָּׁנָה, הוּא מִתְקַבֵּץ אֶל הַלֵּב, שֶׁהֵם הַשְּׁלֹש־רִגְלִים. וְעַל־כֵּן הֵם יְמֵי שְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים טז, יד): "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ". וְאִז מֵאִיר הַפָּנִים' עַל־יַדֵּי הַשְּׂמֻחָה, בְּבַחֲינּוֹת: "לֵב שִׂמַּח יִיטֵב פָּנִים".

לְקוֹטִי־עֲצוֹת, מוֹעֲדֵי־הַשִּׁם שְׁלֹש־רִגְלִים ב: וְזֶה הַשְּׂמֻחָה שֶׁל יוֹם־טוֹב - כִּי אִז מִתְקַבֵּץ וּמִתְעוֹרֵר הַשְּׂמֻחָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת שֶׁל כָּל הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּכָל הַשָּׁנָה.

וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהִתְגַּבֵּר מְאֹד, לְהַמְשִׁיךְ עַל־עַצְמוֹ הַשְּׂמֻחָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת שֶׁל הַמְצוּוֹת, שֶׁהוּא 'שְׂמֻחַת יוֹם־טוֹב' - בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה. מְכַל־שִׁבּוֹן וְכַל־שִׁבּוֹן בְּיוֹם־טוֹב קָדֵשׁ בְּעַצְמוֹ, שְׂאֵז חִיבִים לְשִׂמּוּחַ מְאֹד כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ". כִּי אִז מִתְקַבֵּץ יַחַד הַשְּׂמֻחָה שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת, אֲשֶׁר אֵין שְׁעוֹר וְעֵרֶךְ לְשְׂמֻחָה הַזֹּאת, כְּאֲשֶׁר יָבִין כָּל אֶחָד בְּלִבּוֹ].

בְּשִׁבְל־זָה נִצְטוּיֵנוּ (שם שם, טז): "שֶׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פָּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ" - בְּשִׁבְל לְקַבֵּל 'אוֹר־הַפָּנִים'.

וְזֶה בְּחִינַת (סִפְּה כז): "חֵיב אָדָם לְהִקְבִּיל פָּנֵי רַבּוֹ בְּרִגְלָ" - כְּדֵי לְקַבֵּל 'אוֹר־הַפָּנִים', וְלַהֲחִיּוֹת הַמְּלָכוֹת'.

וְזֶה (תְּהִלִּים פה, יד): "צְדָק לְפָנָיו יִהְיֶה", "צְדָק מְלָכוֹתָא קְדִישָׁא" (פֶּתַח אֲלִיָּהוּ), כְּשִׂמּוּלִיכִין אוֹתָהּ אֶל אוֹר־הַפָּנִים. הָעַקֵּר עַל יַדֵּי בַחֲינּוֹת: "וַיִּשֶׁם לְדָרְךָ פְּעָמָיו" - הֵינּוּ: "שֶׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה" וְכוּ' - שְׁעַל־יַדֵּיהֶם מְקַבְּלִין מ'אוֹר־הַפָּנִים' כְּנֹל.

"שְׂבַעַת יָמִים תֹּאכַל עֲלִיו מִצוֹת לָחֶם עֲנִי"
(דְּבָרִים טז, ג)

כג.

(ח"א נו, ז-ח)

מִצָּה' הִיא בְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת 'שְׁלוֹם', בְּחִינַת 'רְפוּאָה'.

וְזֶה שְׁנִקְרָא מִצָּה: "לָחֶם עֲנִי" (דְּבָרִים טז, ג), כִּי "אֵין עָנִי אֶלָּא מִן הַדַּעַת" (נְדָרִים מא.). וְזֶה בְּחִינַת 'חוֹלָה', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שְׂמוּאֵל־ב יג, ד): "מִדּוּעַ אֲתָה כְּכֹה דָל בֶּן הַמֶּלֶךְ", וְ'מִצָּה' הִיא 'אִסוּתָא' (זֶחַר תְּצַנֶּה קפג:).

וְזֶה: "לָחֶם עֲנִי" - שֶׁהוּא 'רְפוּאָה' לְהָעֲנִי'.

"וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ וְכוּ'. שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה, יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פָּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ" (דְּבָרִים טז, יד-טז)

כד.

(ח"א ל, ה)

עַקֵּר הַחִיּוֹת הוּא מ'אוֹר־הַפָּנִים', בְּחִינּוֹת (מְשַׁלֵּי טז, טז): "בְּאוֹר פָּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים". וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לְהַעֲלוֹת הַמְּלָכוֹת, בְּחִינּוֹת 'חֲכָמָה תִּתְּאָה', אֶל 'אוֹר־הַפָּנִים' הַמֵּאִיר בְּשֶׁלֹש־רִגְלִים'.

כִּי עַקֵּר 'אוֹר־הַפָּנִים' הוּא שְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שם טז, יג): "לֵב שִׂמַּח יִיטֵב פָּנִים". וְעַקֵּר הַשְּׂמֻחָה הוּא מִן הַמְצוּוֹת, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים יט, ט): "פְּקוּדֵי ה' יִשְׁרִים

כה.

(ח"א קלה)

עקר פח קדשת יום-טוב, תלוי
ב'צדיקים', כמו שכתוב (ויקרא כג. ד):
"אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם
במועדים", "אל תקרי אתם אלא אתם" (ראש-
השנה כד.).

ועל-כן בשמקבל ומכבד את הימים-
טובים, ומקבל אור הגדול של
יום-טוב, שהוא בחינת 'צדיק' - נתבטל
ה'גדלות' שלו - כי ה'קטנות' בטל לגבי
'גדלות'.

ועל-כן (ספח כז): "חייב אדם להקביל פני
רבו ברגל" - כי עקר פח יום-טוב
תלוי בצדיקים.

ובזה מישוב שפיר מה שהקשו בגמרא (ספח
כז): "על רבי אלעזר שאמר: משבח
אני את העצונים ברגל, שנאמר (דברים טז, יד):
'ושמחת בחגך', והאמר רבי יוחנן חייב אדם
להקביל פני רבו ברגל, שנאמר (מלכים ב. ה.
כג): 'מדוע את הלכת' וכו', עין שם היטב.

כי אף שהוא ברחוק מאה פרסה מרבו
ביום-טוב, ולא אזל ואתי ביומה, על-
פליצה הוא מחייב להקביל פני רבו ברגל -
הינו: 'שיפיר פני רבו ברגל'!

הינו: שיכבד את היום-טוב, ויקבל אור
הגדול של יום-טוב, בחינת 'פני רבו'
וכו' - כי עקר 'קדשת יום-טוב' תלוי
ב'צדיקים'. וכשמקבל את היום-טוב, הוא
מקבל 'פני רבו' ממש.

כו.

(ח"ב ד, וז"ט"י)

'התגלות-הרצון' הוא על-ידי 'ימים-
טובים', כי כל אחד

מה'ימים-טובים' מכריז וקורא ומגלה את
הרצון, שהכל מתנהג רק על-פי רצונו בלבד,
בבחינת (ויקרא כג): "מקרא קדש", שהיום-
טוב קדש קורא ומכריז את הרצון.

כי בכל יום-טוב עשה השם-יתברך עמנו
אותות נוראות הפך הטבע, שעל-ידי-זה
נתגלה שהכל ברצונו, ואין שום חיוב הטבע
כלל.

וכל-אחד לפי מה שמרגיש ושומע את
קול הקריאה של יום-טוב
שמכריז וקורא את הרצון, כמו-כן יש לו
'שמחת יום-טוב'.

כי כשנתגלה הרצון שהכל ברצונו יתברך -
אזי יודעים: שכל השעבודים והגלות,
וכל ההכפדות של העפוי"ם שהם מכבידים
עלינו, על כלם ינקם בהם הוא יתברך
ויגאלנו מידם. אבל כשסוברים שהכל על-פי
חיוב הטבע, אין שיה נקמה בהם, מאחר
שהכל מתנהג רק על פי סדר הטבע.

וזה בחינת (תהלים נח, יא): "ישמח צדיק כי
חזה נקם, פעמיו ירחץ בדם הרשע".
"פעמיו" דיקא. הינו: על-ידי "ש"ש
'פעמים' בשנה" (דברים טז, טז), על-ידי-זה:
"ישמח צדיק כי חזה נקם" וכו'.

אך לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה
הנ"ל של יום-טוב, כי יש חיות-רעות
דורסים וטורפים, 'חכמי-הטבע', שמראין
בחכמתם המטעית שהכל על-פי הטבע, וכאלו
אין שום רצון חסוֹשֵׁלום, ואפלו האותות
נוראות משימים הכל בתוך דרך-הטבע.

וכשהם מתגברים - אזי קול שאגתם
עולה ומתגבר על קול הקריאה
של יום-טוב, שקורא את הרצון, ואזי נשבת
שמחת יום-טוב חסוֹשֵׁלום וכו'.

וְהִכְנַעְתֶּם שֶׁל אֵלוֹ ה' הַחַיִּים יְרֵעוֹת' תְּחַמְּי-
הַטְּבַע' - הוּא עַל-יְדֵי 'חֶכֶם
גָּדוֹל שֶׁבִקְדָּשָׁה, שֶׁיִּכּוֹל לְקַשֵּׁר כָּל הַרְצוֹנוֹת
בְּשֶׁרֶשׁ הַרְצוֹן, בְּחִינַת 'מִצַּח הַרְצוֹן'.

אך כנגד זה יש בחינת 'מצח הנחש', שרש
חכמת-הטבע, ויניקתו מ'זקני-הדור'
שאינן בהם שלמות. ו'צדקה' מועיל לזה.

וְעַל-כֵּן בְּשֶׁרֶצְחָה יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹת רְצוֹן
בַּעֲשׂוֹ, אָמַר (בראשית לג, י):
"וְלִקְחֶתָּ מִנְּחֹתַי מִיָּדַי, כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פָּנֶיךָ
כְּרֹאת פְּנֵי אֱלֹקִים וַתְּרַצְנֵנִי". כִּי גַם מִזֶּה
שְׁנוֹתָנִין לְעַבְדוֹ, הוּא גַם-כֵּן בְּחִינַת 'צְדָקָה'
(בבא-בבא ט).

וְעַל-יְדֵי 'צְדָקָה' נַעֲשֶׂה רְצוֹן. וְזֶהוּ:
"וְלִקְחֶתָּ מִנְּחֹתַי מִיָּדַי", הֵינּוּ
'צְדָקָה', בְּחִינַת (מלאכי ג, ג): "מַגִּישֵׁי מִנְּחָה
בְּצְדָקָה".

"כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פָּנֶיךָ כְּרֹאת פְּנֵי
אֱלֹקִים" - הֵינּוּ: כְּמוֹ 'רֹאוֹת פְּנֵי
אֱלֹקִים', שֶׁהוּא בְּחִינַת (דברים טז, טז): "שְׁלוֹשׁ
פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה אֶת פְּנֵי ה'",
דֵּהֵינּוּ 'יָמִים-טוֹבִים', שֶׁעַל-יָדָם נִתְגַּלָּה
הַרְצוֹן - וְעַקֵּר הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן עַל-יְדֵי
'יָמִים-טוֹבִים', הוּא עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה' - כְּמוֹ-
כִּן יִהְיֶה נַעֲשֶׂה אֲצִלוֹ רְצוֹן עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה'.

וְזֶהוּ: "וַתְּרַצְנֵנִי" - כִּי מֵאַחַר שֶׁה'מִנְּחָה'
וְה'צְדָקָה' שְׁנַתֵּן לַעֲשׂוֹ הִיא בְּחִינַת
'צְדָקָה' מִמָּשׁ. נִמְצָא: שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּלָּה
הַרְצוֹן הָעֲלִיוֹן, שְׁנִתְגַּלָּה עַל-יְדֵי 'צְדָקָה' - וּמָשָׁם
מִשְׁתַּלְּשֵׁל הַרְצוֹן לְמַטָּה, וְנַעֲשֶׂה רְצוֹן גַּם בַּעֲשׂוֹ.

כז.

(ח"ב ד, יב)

'שְׁלֹש־רִגְלִים' הוּא בְּחִינַת 'רְפוּאָה'. כִּי
עַל-יְדֵי רִגְלֵי 'יָוִם-טוֹב'

שֶׁהוּא 'הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן', נַעֲשֶׂה בְּחִינַת הַדָּחַת
וְכַבּוּס הַדָּמִים, שֶׁיִּוְכָלוּ הַדָּמִים לְסַבֵּב סְבוּבָם
כְּפִסְדָּה.

וְזֶה בְּחִינַת רִגְלֵי, בְּחִינַת (מלכים א, ט): "עֵינַי
רוֹגְלִי", "עֵינַי כּוֹבְסִים", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י
שָׁם. וְאֵיזִי יְכוּלִים הַדָּמִים לְסַבֵּב כְּפִסְדָּה,
וְנִתְרַפָּא בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה נִקְרָא הַרְגֵל: "חַג" (שמות יב,
יד), לְשׁוֹן 'סְבוּבָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(ישעיה מ, כב): "הֵישֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ", עַל
סְבוּבַת הָאָרֶץ - כִּי עַל-יְדֵי הַדָּחַת וְכַבּוּס
הַדָּמִים, עַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְסַבְּבִים כְּפִסְדָּה.

כח.

(ח"ב ו)

עַל-יְדֵי 'זַעַה טוֹבָה' (פגון: עַל-יְדֵי דָבָר
שֶׁבִקְדָּשָׁה), נַעֲשֶׂה שְׂמֵחָה, בְּחִינַת
(דברים טז, יד): "וְשִׂמְחֶתָּ בַחֲגֹךָ", בְּחִינַת שְׂמֵחָה
שֶׁל יוֹם-טוֹב. וְלֹא דוֹקָא 'יוֹם-טוֹב' מִמָּשׁ,
אֲלָא כָּל יוֹם שֶׁהוּא בְּחִינַת 'טוֹב', נִקְרָא 'יוֹם-
טוֹב'.

כִּי ה'שְׂמֵחָה' עַל-יְדֵי ה'דָּמִים'. כִּי
ה'עֲצָבוֹת' מִן ה'טְחוּלֵי, וְטְחוּלֵי הִיא
ע'כִירוֹת-הַדָּמִים. וְכִשְׂמֵחָה עֲכִירַת-
הַדָּמִים שֶׁל ה'טְחוּלֵי, בָּאִין 'חֲלָשׁוֹת' חֶסֶד
וְשָׁלוֹם. וְהַרְפוּאָה הִיא 'זַעַה' - כִּי עַל-יְדֵי
ה'זַעַה', יוֹצֵא הָאָרֶס שֶׁיֵּשׁ בְּהַדָּמִים-
הָעֲכוּרִים, וְנִשְׁאָרִין הַדָּמִים זָפִים, וְזוֹכָה
לְשִׂמְחָה'.

וְזֶה אוֹתִיּוֹת 'זַעַה', רְאשֵׁי-תְבוּת: "זֶה
הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ" (תהלים קיח, כד) - הֵינּוּ
בְּחִינַת 'שְׂמֵחָה שֶׁל יוֹם-טוֹב', שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-
יְדֵי 'זַעַה טוֹבָה'.

אבל עם דרך ההתחזקות של "עוד מעט"

[אביסעלע איז אויף גוט - מעט זע געט זען טוב]

שהודיעו רבנו ז"ל בהתורה [לענין למוד התורה,
עין-שם], אז מיד עלה בדעתו: "איך אפשר שלא
יזכה לשמחה מעט, ואולי עוד מעט, ועוד
מעט" - עד שיצא מהמרה-שחורה לגמרי.
(ועין ב'שיחות-הר"ן קנה, בענין השמחה בשבת-ק"ש).

"ולא יראה את פני ה' ריקם" (דברים טז, טז)

לב.

(ח"א לא, ט)

בזה שכל-אחד מביא עולת ראיה,
מיגיעתו שמתנגע כל השנה - על-
ידי-זה נתתקן ונתעלה כל לחמו ופרנסתו,
בבחינת 'לחם הפנים'.

וזהו (דברים טז, טז): "ולא יראה את פני ה'
ריקם" ברגלים - שאז נתגליון "פני
ה'", בבחינת 'פנים'.

נט.

(ח"ב פא)

כשאדם משמח עצמו בשמחה של
מצוה, והשמחה גדולה כל-כה,
עד שנוגעת עד רגליו, הינו: שמרקד מחמת
שמחה - נתעלים כל הדברים הנקראים 'רגל'.

ל.

(ספר-המדות, פנים י)

על-ידי שמחת יום-טוב, תלך אשתו
'פנים זכרים'.

לא.

(ימי-התלאות, בסוף)

ספר מזהרנ"ת ז"ל: שקדם איזה רגל
ואיזה יום-טוב, שהעקר הוא
השמחה, כמפרש בתורה (דברים טז, יד):
"ושמחת בחגך" וכו', ובפרט על-פי ענין
רבנו ז"ל. ובכן נפל למרה-שחורה, מי יודע
אם יוכל לקיים זאת, ובפרט בעת המחלוקת.

הַפְּטֹרֶת פְּרַשְׁת רֵאָה

"עֲנִיָּה סַעְרָה לֹא נִחְמָה" (ישעיה נד, יא)

א.

(ח"א ח, ג)

על-בן נקראים ישראל "עֲנִיָּה סַעְרָה" (ישעיה נד, יא) - כי הם עכשו תחת ממשלת "עשו איש שעיר" (בראשית כז, יא), בחינת 'רוח-סערה', בחינת 'רוח-הטמאה'.

"וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה', וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ"

(ישעיה נד, יג)

ב.

(ח"א כב, א)

דע: "שיש חותם, ויש חותם בתוך חותם" (עבודה-זרה לא. שלחן-ערוך יורה-דעה קיח - זהר כי תצא השמטות רפג. עץ-חיים ה, ה; לה, ג; שער-הכונות 'יום-הכפורים' ג, 'הושענא רבה' ו; פרי-עץ-חיים 'לולב' ד).

'חותם' הוא - כי יש 'מוכיח-הדור', והם בחינות 'רגליו'. ונקראים 'רגליו', על-שם שהם "למודי ה'" (ישעיה נד, יג) - הינו: שלומדין בבכול את השם, שנותנין לו 'עצות', והם הולכים בשליחותו לישראל, להוכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

וכשהשם-יתברך גוזר 'גזר-דין' בעולם, וה'דין' הוא ה'תורה', כי צריך להיות 'דין-תורה', ומחמת שהם "למודי ה'" - הוא מתיעץ עמם, ומגלה להם ה'דין-תורה' שנגזר על הדור.

והם מכסים זה ה'דין-תורה', וחותמין אותו, בבחינת (שיר-השירים ד, יב): "מעין חתום", שלא יינקו ממנו ה'חיצונים', שלא יהיה נעשה ממנו חסוּשְׁלוֹם 'דין אכזרי'.

וזה בחינת (ישעיה ח, טז): "חתום תורה בלמודי" - הינו: ב"למודי ה'" נחתם ה'דין-תורה', שלא יינקו ממנו החיצונים. והם, פשנגלה להם ה'דין-תורה', הולכים ומוכיחים הדור, כדי להחזירם למוטב להמתיק הדין.

ואפלו בשעת מוסר, נזהרין להחתים ולהסתיר, שלא יינקו ממנו החיצונים, בבחינת (איוב לג, טז): "ובמסרם יחתם", ועל-שם-זה הן בחינת 'חותם'.

ואלו ה"למודי ה'", "מרבים שלום בעולם" (ברכות סד. יבמות קכב: נזיר סז: כרות כח: תמיד לב:), כמו שפיתוב (ישעיה נד, יג): "וכל בניך למודי ה', ורב שלום בניך" (בגמרא שם) - כי הולכים לפשר ולעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, ולפניו יתברך מקטינים הדבר וממליצים טוב בעדם, ולפני ישראל מגדילים החטא מאד.

ג.

(ח"א סט)

הגוזל את חברו, גוזל ממנו בניו, על-ידי שגוזל ונוטל התנוצצות אור נפשה של אשת חברו שגוזל ממנו. וזה שאמרו חז"ל (בבא-קמא קיט:): "הגוזל את חברו, פאלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו".

וְזָה שְׁפָתוֹב (ישעיה א, יז): "לְמַדּוֹ הֵיטֵב, דָּרְשׁוּ מִשְׁפָּט, אֲשֶׁרוֹ חֲמוּץ" - שֶׁהַפְּסוּק מְזַהֵר לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וּלְחַזֵּק אֶת הַנְּגִזָּל, לְהַצִּיל עֲשׂוֹק מִיַּד עוֹשֵׁקוֹ, בְּדִי לְהַצִּיל נַפְשׁ בְּנֵי וּבְנוֹתָיו, כַּנ"ל.

וְזָה: "לְמַדּוֹ הֵיטֵב" וְכו' - שֶׁמָּה שֶׁתַּעֲשׂוּ מִשְׁפָּט, וְתַצִּילוּ גְזוּל מִיַּד גּוֹזְלוֹ, עַל-יְדֵי־זָה תַעֲשׂוּ טוֹבָה לְהַבְּנִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת "לְמוֹדֵי ה'", כַּמָּה שְׁפָתוֹב (שם נד, יג): "וְכָל בְּנֵי לְמוֹדֵי ה'".

וְזָה: "לְמַדּוֹ הֵיטֵב" - שֶׁהַטְּבָה' תַהֲיֶה לְהַבְּנִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת "לְמוֹדֵי ה'".

וְזָה סוּד כְּוִנַת הַגְּמָרָא (בבא-קמא קג): "הַגּוֹזֵל אֶת חֵבְרוֹ שְׂוֵה־פְרוּטָה, יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אֶפְלוֹ לְמוֹדֵי". וְהוּא פְּלִיאָה נִשְׁגָּבָה מְאֹד, לָמָּה תִפְסֹו מְוִדֵי דוֹקָא?

אך דע: שֶׁהַגְּמָרָא הִיא נֶעְלָמַת וְנִסְתָּרַת מְאֹד, וְזָה כְּוִנַתָּם הָאֵמֶת: "הַגּוֹזֵל וְכו', יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אֶפְלוֹ לְמוֹדֵי" - הֵינּוּ: "לְמוֹדֵי ה'", הֵינּוּ: הַבְּנִים' - שֶׁצָּרִיךְ לְהַחֲזִיר לוֹ אֶפְלוֹ הַבְּנִים' שֶׁגָּזַל מִמֶּנּוּ עַל-יְדֵי שֶׁגָּזַל אֶת 'מְמוֹנּוֹ'. וְזָה: "לְמוֹדֵי" - בְּחִינַת "לְמוֹדֵי ה'" הַנ"ל.

ד.

(ח"ב ז, י"ב סוף)

'חרות' - זָה בְּחִינַת 'יוֹבֵל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'כְּלָלִיּוֹת בֵּין וְתַלְמִיד'. כִּי 'יוֹבֵל' הוּא אוֹתִיּוֹת (ישעיה נד, יג): "וְיִכָּל בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי יי" - דְּהֵינּוּ: 'כְּלָלִיּוֹת בֵּין וְתַלְמִיד'. כִּי בְּנֵיךְ" - זָה 'בֵּין'. "לְמוֹדֵי ה'" - הֵם 'תַלְמִידִים'.

הַתּוֹרָה הַזֹּאת מְדַבֶּרֶת מִכָּל הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת' וְכו'. 'תַלְמִידִים' הֵם

"לְמוֹדֵי ה'" - "דָּא נִצַּח הוֹד" (זִהְרִיחֻדֶּשׁ, כִּי תִשָּׂא).

"מִי גָר אֶתְךָ, עָלֶיךָ יְפוּל" (ישעיה נד, טו)

ה.

(ח"א רכח)

דע: שֶׁכְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּכָל בְּנִשְׁמָה שֶׁתּוֹכֵל לְהַחֲזִיר בְּנֵי-אָדָם בְּתִשׁוּבָה וּלְעֲשׂוֹת גְּרִים - אָזִי הוּא יִתְבָּרֵךְ בְּעֲצָמוֹ כִּבְיָכוֹל מִבְּקֵשׁ וְרוֹאֵה שִׁיחִיָּה מְחַלְקַת עָלָיו.

כִּי "אֵין מְקַבְּלִין גְּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְלֹא בִימֵי שְׁלֹמֹה, מִשּׁוּם שֶׁלֶחַן מְלָכִים" (יבמות כד), כִּי אִז אֵינָן מִתְגַּבְּרִין מֵאַהֲבָה, רַק מִחֲמַת שְׂרוּאֵין גְּדֻלַּת יִשְׂרָאֵל, וְעַקֵּר הַגְּרִים הוּא, כְּשֶׁמִּתְגַּבְּרִין בְּעֵת שִׁישְׂרָאֵל סְחוּפִים בְּעֵנֵי וְדַחַק, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה נד, טו): "מִי גָר אֶתְךָ" - "בְּעֵנֵי־וַתְךָ" וְכו' (יבמות שם, וּבְרַש"י).

וְעַל-כֵּן בְּהִכָּרַח שִׁיחִיָּה מְחַלְקַת, עַל מִי שֶׁמְחַזֵּר בְּנֵי-אָדָם לְמוֹטֵב וּמְגִיר גְּרִים, בְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ שׁוּם שְׁלוֹחַ - כִּי אִז מִי שֶׁמִּתְקָרֵב אֵלָיו הוּא בְּאֵמֶת, וְאָזִי יָכוֹל לְגִיר גְּרִים בְּאֵמֶת, לֹא מִשּׁוּם שְׁלוֹם וְנַחַת כַּנ"ל.

"הוֹי כָּל צָמָא לָכוּ לְמִים" (ישעיה נה, א)

ו.

(ח"א נא)

"אֵל תֹּאמְרוּ מִים מִים, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קא, ז): 'דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִבּוֹן לְנַגַּד עֵינַי'" (חגיגה יד) - הוּא אֲזַהֲרָה עַל 'שְׁקָר'. "מִים

מים" - הם בחינת 'שקר', שהוא בחינת 'דמעות', שהם 'מים מלוחים'.

כי השוּתָה 'מים', מְרוּה צמאֵנו. אך השוּתָה 'מים מלוחים', לא די שאִינו מְרוּה צמאֵנו, אֶלָּא שמוֹסִיף צמאֵן על צמאֵנו, עד שצָרִיךְ לַשְׁתוֹת מִים אַחֲרֵים, לְכַבּוֹת צמאֵנו. ועל־כֵּן נִקְרָא הַשָּׁקֶר: "מִים מִים".

ז.

(ח"א נח, ה)

'שְׁתִּיחַ' כָּלוּל ב'דעת', בבחינת (ישעיה נה, א): "הוֹי כָּל צִמָּא לָכוּ לַמִּים" - שְׁחִיא 'בָּאֵר', בבחינת (משלי ה, טו): "וְנִזְלִים מִתּוֹךְ בָּאֵרֶךְ".

ח.

(ח"א סה, ד)

על־יְדֵי 'הַתְּחַדְּשׁוּת־הַתּוֹרָה', שְׂזוֹכִין עַל־יְדֵי ה'רְשִׁימוֹ שֶׁל הַבְּטוּל וְכוּ' - מְקַרְרִין ה'יִסוּרִין', וּמְכַבִּין ה'צְמָאוֹן', בבחינות (ישעיה נה, א): "הוֹי כָּל צִמָּא לָכוּ לַמִּים" - כִּי עַל־יְדֵי־זֶה מְכַבִּין 'צְמָאוֹן־הַנֶּפֶשׁ', כִּי ה'רַגְשַׁת ה'יִסוּרִין' הוּא בְּחִינַת 'צְמָאוֹן־הַנֶּפֶשׁ' וְכוּ'.

ט.

(ח"א עו)

יֵשׁ בְּחִינַת (תהלים מב, ג): "צְמָאָה נֶפְשִׁי". דְּהִינּוּ: כְּמוֹ מִי שֶׁהוּא צִמָּא מְאֹד, שְׂשׁוּתָה אֶפְלוּ 'מִים הָרַעִים' - כְּמוֹ־כֵן גַּם בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרְא־יִתְבָּרֵךְ, יֵשׁ בְּנִי־אָדָם שֶׁהֵם תָּמִיד בְּבָחִינַת 'צְמָאוֹן', וְלוֹמְדִים וְעוֹבְדִים עִבּוּדָתוֹ תָּמִיד, וְהֵם תָּמִיד בְּבָחִינַת 'צְמָאוֹן', כִּי נֶפְשׁוֹ שׁוֹקֶקֶת תָּמִיד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ.

אך־ שְׁהוּא בְּלֹא זְמַן וְשִׁכְל, כִּי לַפְעָמִים "בְּטוּלָה שֶׁל תּוֹרָה הִיא קִיּוּמָה" (מנחות צט), כְּמָה שְׂכָתוּב (תהלים קיט, קכו): "עַתָּה לַעֲשׂוֹת לָהּ הַפְּרוֹ תוֹרָתְךָ".

וְזֶהוּ מַעֲלַת ה'הַתְּדַבְּקוֹת בְּצַדִּיקִים', כִּי הֵם עוֹשִׂים גְּבוּל וְזְמַן, לְבַל יִהְיֶה בְּבָחִינַת 'צְמָאוֹן'.

וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק (תהלים מב, ש): "צְמָאָה נֶפְשִׁי לֹא־לִקִּים לֹא־לִי" - זֶה בְּחִינַת 'צְמָאוֹן', כְּנ"ל.

"כְּתִי אָבוּא" (שם) - וְלֹא יֵחַא בְּבָחִינַת 'צְמָאוֹן'.

"וְאֶרְאֶה פְּנֵי אֱלֹקִים" (שם) - "וְאֶרְאֶה" דִּיקָא, דְּהִינּוּ: שְׂאֲזָכָה שְׂתִּיחִיָּה הַעֲבוּדָה בְּבָחִינַת 'רְאִיָּה', שְׂאֲזִי הוּא בְּבָחִינַת 'גְּבוּל וְזְמַן' כְּרָאוּי כְּנ"ל, וְאֲזִי אִינוּ בְּבָחִינַת 'צְמָאוֹן' כְּנ"ל.

י.

(שיחות הר"ן רנט)

פַּעַם אֶחָד אָמַר: "צְמָאוֹן הוּא תְּאֻה גְּדוּלָּה". וְלִפִּי הַבְּנֵתִי, כּוֹנֵנוּ הִיָּתָה לְרַמֵּז לָנוּ מַעֲנֵן ה'שְׂתוֹקְקוֹת וְכַסּוּפִין וְצְמָאוֹן' לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהוּא דָּבָר נֶפְלָא מְאֹד.

כְּמוֹ הַצִּמָּא מְאֹד, כְּשֶׁהוּא בָּא אֶל הַמִּים, שֵׁישׁ לוֹ תַעֲנוּג גְּדוּל מְשַׁתְּיָתוֹ לְגַדֵּל צְמָאוֹנוֹ, נִמְצָא: שֶׁעַקֵּר תַעֲנוּג הַגְּדוּל, הוּא עַל יְדֵי ה'צְמָאוֹן' - כְּמוֹ כִּי־הוּא כָּל עֲנִינֵי 'כַּסּוּפִין וְגַעְגּוּעִים דְּקִדְשָׁה' לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, וְלַעֲבוּדָתוֹ בְּאִמָּת.

וְזֶהוּ עַקֵּר 'תַעֲנוּג עוֹלָם־הַבָּא' - שְׂאֲזִי זְכוּ ל'רְצוֹן' וְל'כַּסּוּפִין', בְּחִינַת 'רַעְוָא־דְּרַעְוִין', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַסְתַּלְקוֹת מִשָּׁה' וְכוּ'.

- כי אז יזכו ל'צמאון' ול'כסופין אמתיים' להשם-יתברך, שזהו עקר ה'תענוג של עולם-הבא', שיזכו בכל פעם לרוות צמאונם.

"חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג)

יא.

(ח"א יו)

"כל זמן שיש עבודה-זרה בעולם, חרוך-אף בעולם" (ספרי פרשת ראה), וכשנתעבר ה'עבודה-זרה', נתעבר ה'חרוץ-אף', ונמשכין 'חסדים'.

ואז ה'רגלין' הם בבחינת "רגלי חסידיו" (שמואל-א ב, ט) - הינו: בבחינת 'חסדים', הינו בחינת (ישעיה נה, ג): "חסדי דוד הנאמנים" - "הנאמנים" דיקא, כי נתבטלו ה'מינות' וה'כפירות'.

יב.

(ח"ב ב, ב)

'שמוש-חכמים' - זה בחינת 'הלכות', שהם בחינת (ישעיה נה, ג): "חסדי דוד" - "שהלכה כמותו", כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין צג: - על שמואל-א טז, יח): "זה עמו" - "שהלכה כמותו".

לקוטי תפלות

פרשת ראה

מפתח התפלות

[ד] "פתח תפתח את ידך לו וכו', די מחסרו אשר יחסר לו. נתון תתן לו, ולא ירע לבבך בתתך לו" - שנוזפה להרבות במצות צדקה, ועל-ידי-זוהי יפתח לנו כל הפתחים ושערים דקדשה (ח"בד).

[ה-ו-ז-ח-ט] "ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך" - שנוזפה לשמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים (ח"א ל; ח"א קמ; ח"ב א; ח"ב ד; ח"ב ו).

[א] "וזבחת וכו' פאשר צויתך"; "לא תאכלו כל נבלה וכו', כי עם קדוש אתה" - עניני שחיטה - שנוזפה לשוחטים הגונים, ולהנצל משוחטים שאינם הגונים, ולהשמר ממאכלות-אסורות ונבלות וטרפות (ח"בלז).

[ב] "בנים אתם לה' אלקיכם" - שנוזפה להיות במדרגת 'בנים', ולא במדרגת 'עבדים' (ח"בה).

[ג] "עשור תעשור" - ענין 'מעשור כספים' - שנוזפה לתן 'מעשור' ממעותינו, ולהנצל על-ידי-זוהי מהשונאים (ח"א עז).

וְתַעֲזֹר לְהַשׁוּחָטִים, שְׂיִכְוֶנוּ תָמִיד
 הֵיטֵב בְּבִרְכַת הַשְּׁחִיטָה, בְּאִפֶּן
 שְׂיִזְכּוּ לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ הַמְּלַבֵּשׁ בְּהַחִי,
 מֵחִי לְמַדְבָּר, עַד שְׂיַעֲלוּ כָּל הַנֶּפְשׁוֹת
 הָעֹשׂוֹקוֹת הַמְּגַלְגָּלִים בְּחַיּוֹת וְעוֹפּוֹת
 וּבַהֲמוֹת אֶל הַשְּׂכִינָה. וַיְהִי נַעֲשֶׂה יַחֲוֹד
 קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךָ-הוּא וְשְׂכִינְתִּיהָ עַל-יָדָם.

וְנִזְכָּה שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עַל-יַד־יָזָה עָלֵינוּ,
 שְׁפַע טוֹבָה וּבִרְכָה וְרַחֲמִים
 וְחַיִּים וְשְׁלוֹם, וְנִזְכָּה לְפָרְנֶסָה טוֹבָה
 בְּכַבּוּד, בְּלִי שׁוֹם יִגִיעָה וְטָרְחָא וְטָרְדָא
 כָּלֵל.

אֲבִינּוּ שְׁבַשְׂמִים, גּוֹמֵל לְחַיִּיבִים טוֹבוֹת,
 גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, אֶתְּהָ יוֹדֵעַ
 שְׂאִין בָּנוּ כַח לְשֹׁמֵר עֲצֻמְנוּ מִשׁוּחָטִים
 שְׂאִינָם הַגּוֹנִים הַמְּצוּיִים עֲכָשְׂיו הַרְבֵּה
 מְאֹד, וְאִין מִי שְׂיַעֲמַד בְּעַדְנוּ וַיִּשְׁתַּדֵּל
 בְּתַקּוֹן נַפְשׁוֹתֵינוּ, וַיִּצִיל אוֹתָנוּ מִפְּגָם
 הַשׁוּחָטִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים, הַגּוֹרְמִים מֵהַ
 שְׁגוֹרְמִים רַחֲמָנָא-לְצַלָּן.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן
 שְׂמָךְ, וְלְמַעַן שְׂכִינַת עֲזָךְ, וְלְמַעַן
 אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, וְלְמַעַן כָּל
 הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם. וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
 וְהַצִּילְנוּ וּמְלִטְנוּ, מִשׁוּחָטִים רָעִים,
 מִשׁוּחָטִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים.

וְשְׂמְרָנוּ תָמִיד, שְׁלֵא יָבֹא לְתוֹךְ פִּינוּ
 שׁוֹם מְכַשׁוֹל נְבִלָה וְטָרְפָה, כִּי
 אֶתְּהָ "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ מְזֻמָּה",
 וּבִידֶךָ הַפֵּל, וְאֶתְּהָ יָכוֹל לְשַׁמֵּר אוֹתָנוּ גַם
 עֲכָשְׂיו בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ, מִנְּבִלוֹת וְטָרְפוֹת,
 וּמִשׁוּחָטִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים.

⊗ [א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א לז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לז, 'דרשו ה' ועזו')

"וְזָבַחְתָּ וְכו' כַּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ" (דְּבָרִים יב, כא)

"הֵן הַלְכוֹת שְׁחִיטָה שְׁנֵאֲמָרוּ לְמֹשֶׁה מִסִּינַי" (רש"י)

"לֹא תֹאכְלוּ כָּל נְבִלָה וְכו', כִּי עִם קְדוּשַׁת אֶתְּהָ"

(דְּבָרִים יד, כא)

- עֲנִינֵי שְׁחִיטָה -

שְׁנֵזְכָה לְשׁוּחָטִים הַגּוֹנִים, וְלִהְיוֹת מִשׁוּחָטִים שְׂאִינָם
 הַגּוֹנִים, וְלִהְיוֹת מִמְּאָכְלוֹת-אֲסוּרוֹת וּנְבִלוֹת וְטָרְפוֹת

וְתִזְכְּנוּ שְׂתִהְיֶה אֲכִילְתָנוּ בְּקִדְשָה
 וּבְטָהֳרָה תָמִיד, וּבְפָרֵט כְּשֶׁאֲנוּ
 אוֹכְלִין דְּבָר מִן הַחִי, תַּעֲזָרְנוּ לְהַתְקַדֵּשׁ
 בְּיוֹתֵר בְּשַׁעַת אֲכִילְתָנוּ.

עַד שְׁנֵזְכָה לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ הַמְּלַבֵּשׁ בְּחִי
 שְׂאֲנוּ אוֹכְלִים, לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ מֵחִי
 לְמַדְבָּר, עַל-יַד־יְדֵי הַבִּרְכָה שְׂאֲנוּ מְבָרְכִין עַל
 אֲכִילְתָנוּ. וְנִזְכָּה לֹאמַר כָּל הַבִּרְכוֹת, בְּכוֹנֵה
 גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל בְּאֵמֶת.

וְתִשְׁמְרָנוּ וְתַצִּילְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 מִמְּאָכְלוֹת-אֲסוּרוֹת, וְלֹא
 יָבֹא לְתוֹךְ פִּינוּ שׁוֹם דְּבָר הָאֲסוּר לָנוּ, וְלֹא
 נִפְשָׁל לְעוֹלָם בְּנְבִלוֹת וְטָרְפוֹת, אֲפֹלוּ
 בְּשׁוּגָג וּבְאָנָס.

וְתַצִּיל אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מִשׁוּחָטִים
 שְׂאִינָם הַגּוֹנִים. וְתַפְרִישׁ אוֹתָנוּ
 וְתַבְדִּיל אוֹתָנוּ, מִכָּל מִינֵי נְבִלוֹת וְטָרְפוֹת
 דְּאוֹרֵייתָא וְדַרְבְּנָן.

וְתִזְמִין לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ תָמִיד, שׁוּחָטִים
 הַגּוֹנִים וְכַשְׂרִים, וְתִהְיֶה עִמָּהֶם
 תָּמִיד, וְתִשְׁמֹר אוֹתָם וְאוֹתָנוּ, שְׁלֵא יִכְשָׁלוּ
 עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל עַל-יָדָם לְעוֹלָם בְּנְבִלוֹת
 וְטָרְפוֹת חֲסִי-וְשְׁלוֹם.

חום וְחַמַּל עָלֵינוּ, לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ, וְקִדְּשָׁנוּ בְּקִדְשֶׁךָ, וְהִבְדִּילָנוּ מִן מְאֻכְלוֹת־אָסוּרוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְאֲבָדִיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי".

וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְאֲנִישִׁי קִדְּשׁ תִּהְיוּן לִי, וּבָשָׂר בְּשָׂדֵה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ, לְכָלֵב תִּשְׁלַכּוּן אֹתוֹ". וְכַתִּיב: "וְהִתְקַדְּשִׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי". וַיְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "טָרֵף נָתַן לִירְאָיו, יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ".

וְתַעֲזֹר לְהַשׁוּחֲטִים, שְׂיִקְדָּשׁוּ וַיִּטְהָרוּ עֲצָמָן בְּאֵמֶת, עַד שְׂיִהְיֶה הַהֶבֶל פִּיהֶם גַּם־כֵּן הַהֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא', בְּאִפְּן שְׂיִוָּכְלוּ לְהַעֲלוֹת הַנִּפְשׁוֹת הַמְּגַלְגָּלוֹת בְּהַחִי, לְהַעֲלוֹתָם לְשָׂרָשָׁם שְׂבִקְדָּשָׁה עַל־יְדֵי הַהֶבֶל פִּיהֶם שֶׁל בְּרַפְתַּת הַשְּׁחִיטָה, כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם הִרְחַמְנוֹת שְׂיִשׁ עַל נַפְשׁוֹת הַמְּגַלְגָּלוֹת בְּבַעֲלֵי־חַיִּים.

חֹמֶסָה נָא בְּרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וְעָשֵׂה וְעֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, שְׂנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַמְּגַלְגָּלוֹת, לְשָׂרָשָׁן הָעֲלִיּוֹן שְׂבִקְדָּשָׁה.

עַד אֲשֶׁר תִּתֵּן לָנוּ רְשׁוֹת לְחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵיָא דְּמִלְכָּא, כְּכֵן הַמְּחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵי אָבִיו, וְתַחֲמַל עָלֵינוּ, "כְּאֲשֶׁר יַחֲמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעוֹבֵד אוֹתוֹ". וְנִזְכָּה לָשׁוּב וְלִרְאוֹת וְלַהֲשִׁיג "בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע, בֵּין עוֹבֵד אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ".

וַיְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְחִמַּלְתִּי עֲלֵיהֶם, כְּאֲשֶׁר יַחֲמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעוֹבֵד אוֹתוֹ. וְשָׁבְתֶם וּרְאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע, בֵּין עוֹבֵד אֱלֹקִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ.

וְתָבִיא לָנוּ אֵת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וַיֵּאִיר בָּנוּ אור חֲכָמָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְדַעַת אֵת דְּרָכֶיךָ, לְהַשִּׁיג הַשְּׂגָת "צְדִיק וְטוֹב לוֹ, צְדִיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ, רָשָׁע וְרַע לוֹ". וְנִדְּעַ וְנִבְיֵן וְנִשְׁיֵג אַרְחוֹת מְשַׁפְּטִיךָ הַקְּדוֹשִׁים, "כִּי צְדִיק אֶתָּה יְהוָה וַיִּשָּׂר מְשַׁפְּטִיךָ".

☪ [ג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א עז ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א רכא, 'על־יְדֵי שְׂנוֹתְנִין מְעַשֵּׂר, נְצוּל מְשׁוֹנְאִים')
 "עֲשִׂיר תַעֲשִׂיר" (דְּבָרִים יד, כב)
 - עֲנִיֵן 'מְעַשֵּׂר כְּסָפִים' -
 שְׂנִזְכָּה לִתֵּן 'מְעַשֵּׂר' מִמְּעוֹתֵינוּ -
 וְלַהֲנַצֵּל עַל־יְדֵי־זָה מִהַשְּׁוֹנְאִים

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְתֵן לִי לֵב טוֹב, שְׂאִזְכָּה לְהִרְבוֹת בְּצַדִּיקָה. וְתַזְכְּנֵי לִתֵּן 'מְעַשֵּׂר' מִמְּעוֹתֵי, וּמְכַל מֵהַשְּׁתַּחֲנִנֵי

☪ [ב] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב ה ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב ה, 'תַּקְעוּ אַמּוּנָה')
 "בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹקֵיכֶם" (דְּבָרִים יד, א)
 שְׂנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּמַדְרַגַת 'בָּנִים', וְלֹא בְּמַדְרַגַת 'עַבְדִּים'

וְתַזְכְּנוּ וְתַעֲזָרְנוּ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׂנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּמַדְרַגַת 'בָּנִים' אֲצִלְךָ, וְלֹא בְּמַדְרַגַת 'עַבְדִּים', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "בָּנִים אַתֶּם לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם".

בְּרַחֲמֶיךָ. וְתִזְמִין לִי עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזָכוֹת
בָּהֶם.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תַצִּילֵנִי מִשׁוֹנְאֵי וּמְרוֹדְפֵי,
כִּי "דִרְכָּךָ לְבַקֵּשׁ אֶת
הַנְרָדָף, אֶפְלוּ צְדִיק רוֹדֵף אֶת הַרְשָׁע".

חֹם וְחַמַּל, וְרַחַם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ,
וְהִיָּה בְּעֲזָרִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְחִזַּק אֶת
לְבָבִי, שְׂאֲזֹכָה לְתֵן תָּמִיד 'מַעֲשֵׂר', מִכָּל
מָה שֶׁתַּחֲנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּים.

וְתַפְשִׂט יָדְךָ הַגְּדוּלָּה עָלַי, וְתִזְמִין לִי
פְּרִנְסָתִי מֵאֵתְךָ, וְתִסְפִּיק לִי כָּל
צְרָכֵי, וְכָל צְרָכֵי בֵּיתִי, בְּהִרְחָבָה גְּדוּלָּה,
קִדְּם שְׂאֲצִטְרֵךְ לָהֶם, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחָבָה
וְהַמְּלֵאָה. וְקִיָּם בְּנוֹ מִקְרָא שְׂכַתּוֹב:
"וְהִרְיָקוּתִי לָכֶם בְּרַכָּה עַד בְּלֵי דָי".
וְאֲזַכָּה לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ בְּחִלְקֵי תָּמִיד,
וְלִהְיוֹתִי בְּמַה שֶׁתַּחֲנֵנִי. וְלֹא אֶהְיֶה נִבְהָל
לְהוֹן חֵסֶד-וְשָׁלוֹם.

וּבְצִל כְּנִפְיֶךָ תִּסְתִּירֵנִי, וְתִגַּן עָלַי בְּצִל
יָדְךָ הַגְּדוּלָּה, וְתִכַּסֶּה עָלַי
וְתַצִּילֵנִי מִכָּל שׁוֹנְאֵי וְרוֹדְפֵי בְּגִשְׁמֵיּוֹת
וְרוּחַחֲנִיּוֹת. וְיִקְיָם בְּנוֹ מִקְרָא שְׂכַתּוֹב:
"וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ, וּבְצִל יָדֶי כְּפִיתִיךָ,
לְנִטְעַ שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ, וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן
עֲמִי אֵתָה".

וְתַשִּׁיב שָׁלוֹם בְּעוֹלָם. וְיִקְיָם מִקְרָא
שְׂכַתּוֹב: "אֵמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח,
וְצִדֵק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקֶף. חֶסֶד וְאֵמֶת נִפְגְּשׁוּ,
צִדֵק וְשָׁלוֹם נִשְׁקִי". וְנֵאמַר: "בְּצִדְקָה
תִּכּוֹנְנֵנִי, רַחֲמֵי מַעֲשֶׂק כִּי לֹא תִירָאִי,
וּמִמַּחֲתָה כִּי לֹא תִקְרַב אֵלַיךָ".

עֲזָרֵנִי כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעַנְתִּי. "קִרְבָּה אֵל
נַפְשִׁי גְּאֻלָּה, לְמַעַן אוֹיְבֵי פְדֵנִי".
"יְהִיּוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי, וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ,
יְהוֹה צוּרִי וְגוֹאֲלִי".

☉ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב ד ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד,
זאת הערבים צויתי לכלפלה)

"פִּתַּח תִּפְתַּח אֶת יָדְךָ לֹא וְכוּ', דֵּי מַחְסְרוֹ אֲשׁוּר
יַחְסֹר לוֹ. נִתּוֹן תִּתֵּן לוֹ, וְלֹא יִדַע לְבַבְךָ בְּתַתְּךָ לוֹ"
(דְּבָרִים טו, ח"י-יא)

שְׂנֹזְפָה לְהַרְבוֹת בְּמִצְוֹת צְדָקָה' - וְעַל-יְדֵי-זֶה
יִפְתַּח לָנוּ כָּל הַפְּתָחִים וְשִׁעָרִים דְּקִדְשָׁה

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, זַפְנֵי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּים לְתֵן צְדָקָה
הַרְבֵּה תָּמִיד, בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל
שָׁעָה.

וְתִתֵּן לִי כַח וּגְבוּרָה לְכוּף אֶת יַצְרֵי וְאֵת
לִבִּי הַקָּשָׁה, לְשַׁבֵּר הָאֲכֻזְרִיּוֹת
שֶׁבְּלִבִּי לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוּת, לְהַתְּנִיב לְתֵן
צְדָקָה הַרְבֵּה בְּפִזּוֹר גְּדוֹל יוֹתֵר מִטְּבָעֵי
וּרְצוֹנֵי, בְּלֵי שׁוֹם הַקְּפָדָה כָּלֵל, כְּמוֹ
שְׂכַתּוֹב: "פִּזּוֹר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים, צְדָקָתוֹ
עֹמֶדֶת לְעַד, קִרְנוֹ תָרוּם בְּכָבוֹד".

וְאֲזַכָּה לְתֵן צְדָקָה בְּשִׁפְתֵי יָדַי, בְּשִׂמְחָה
גְּדוּלָּה וּבְלֵב טוֹב, "וְלֹא יִרַע
לְבָבִי בְּתַמִּי לוֹ". וְתִהְיֶה יָדִי פְתוּחָה תָּמִיד,
לְתֵן לְעַנִּי "דֵּי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יַחְסֹר לוֹ".
וְאֲזַכָּה לְקִיָּם מִקְרָא שְׂכַתּוֹב: "פִּתַּח תִּפְתַּח
אֶת יָדְךָ לוֹ, וְהַעֲבִיט תַעֲבִיטָנוּ, דֵּי מַחְסְרוֹ
אֲשֶׁר יַחְסֹר לוֹ".

וְתִזְמִין לָנוּ עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזָכוֹת בָּהֶם,
וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ מֵעֲנִיִּים
שְׂאִינָם מִהַגָּנִים.

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנִי לְהִתְחִיל לַתֵּן צְדָקָה
הַרְבֵּה בְּאַמֶּת פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב,
וּבְזָכוֹת מִצּוֹת צְדָקָה, תַּעֲזָרְנִי וְתַפְתַּח לִי
וְתִרְחִיב לִי, כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים
דְּקִדְשָׁה.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּי רְבוּנוּ שֶׁל
עוֹלָם, כִּמָּה קָשָׁה לִי לְהִתְחִיל שׁוֹם
הַתְּחִלָּה בַּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם בְּאַמֶּת, וְכָל עֲנִין
עֲבוּדָה וְעֲבוּדָה שְׂאֵנִי רוּצָה לְהִתְחִיל,
קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר
"כִּשְׁל כַח הַסֶּבֶל".

וְכַמָּה וְכַמָּה חֲבִלֵי לֵדָה, וְכַמָּה וְכַמָּה
גְּנִיחוֹת, וְצַעֲקוֹת, וְשׁוֹעוֹת,
וְזַעֲקוֹת, וְצוּחוֹת, בְּכַמָּה מֵינֵי קוֹלוֹת שֶׁל
'אֶח וְאָבוֹי', וְכַמָּה וְכַמָּה אֲנָחוֹת מֵעֲמָקָא
דְּלִבָּא, וְכַמָּה וְכַמָּה כְּפִילוֹת וְהִטְיֹת אֲנֹ
צְרִיכִין, קֹדֶם שְׂאֵנוּ זֹכִין לְהִתְחִיל אֵיזָה
הַתְּחִלָּה בְּאֵיזָה עֲבוּדָה.

וּמִגִּדְל הַכְּבִדוֹת הַעֲצוּם, עֲדִין לֹא
הִתְחַלֵּתִי לְעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת, "כְּמוֹ
הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תְּחִיל תִּזְעַק בְּחֲבֻלֶיהָ,
כֵּן הֵינֵנוּ מִפְּנֵיךָ יְהוָה. הָרִינוּ חֲלָנוּ כְּמוֹ
יִלְדָנוּ רוּחַ".

וּבְכָר עֲבָרוּ עָלַי יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה,
מִשְׁנוֹתֵי הַקְּצוּבִים בְּמִסְפַּר תַּחַת
יָדְךָ, וְעֲדִין לֹא הִתְחַלֵּתִי הַתְּחִלָּה גְּמוּרָה
בַּעֲבוּדָתְךָ בְּאַמֶּת, "עֲבֹר קָצִיר כְּלָה קִיץ"
וְאֵנִי לֹא נוֹשָׁעֵתִי.

אָבֵל עֲדִין אֲנִי מְקוּהָ וּמְצַפָּה וּמְחַכָּה
וּמִיחַל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה
לִישׁוּעָתְךָ הָאֱמֵתִית, כִּי כָל עוֹד נִשְׁמַתִּי בִּי,
אֲנִי מְקוּהָ לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת.

עַל־בֵּן אֲזַעֵק וְאֲשׁוּעַ, חֲמַל עַל עֲנִי
כְּמוֹנִי, דַּל וְחָלוּשׁ, כּוֹאֵב וְגוֹוַע.
"כִּיֹּלְדָה אֶפְעָה, הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ, כִּי קָצֵר
הַמִּצַּע מִהַשְּׁתַּרְע".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲמִץ וְחִזֵּק רַפְיוֹן יָדֵי,
חִזֵּק יָדַיִם רַפּוֹת וּבְרַכְיִים כּוֹשְׁלוֹת
תְּאַמֵּץ. זְכַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֵתְחִיל
מַעֲתָה בְּאַמֶּת הַתְּחִלָּה גְּמוּרָה, שְׂאֵתְחִיל
מַעֲתָה לְכַנֵּס בַּעֲבוּדָתְךָ מִיּוֹם אֶל יוֹם,
וְלִהְיוֹסִיף בְּכָל יוֹם וְיוֹם קִדְשָׁה וְטָהָרָה
וְחֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת אֱמֵתִי, וְכָל יוֹם וְיוֹם
יֵאִיר בְּיוֹתֵר בְּתוֹסְפוֹת אֹרֶךְ קִדְשָׁה מְרַבָּה
מִיּוֹם שְׁלִפְנָיו.

וְתַעֲזָרְנִי לְהִתְחִיל לַתֵּן צְדָקָה הַרְבֵּה
בְּכָל עֵת לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, כִּי
הַתְּחִלַּת הַצְּדָקָה קָשָׁה וְכַבְּדָה עָלַי מְאֹד
בְּיוֹתֵר, וְאֵין אֲנִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְזָכוֹת לְצְדָקָה
כְּרֵאוּי, לְגַדֵּל רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת בְּלִי שְׁעוֹר
שִׁישׁ לִי עַל־זֶה, כִּי רַחֵק מִמֶּנִּי צְדָקָה.

אָנָּה יְהוָה, קָרֵב מְרַחֵק כְּמוֹנִי, חוֹס עַל
רַחוּק מְרַחֲמָנוֹת כְּמוֹנִי, הוֹשִׁיעָה
נָא לְרַחוּק מִישׁוּעָה כְּמוֹנִי, רַפָּא נָא
לְחוּלָה וְנִדְכָּה כְּמוֹנִי בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִּיּוֹת.

אֲשֶׁר אֵין רוּפָא בְּעוֹלָם לְרַפְּאוֹת חוּלָה
כְּזֶה, כִּי אִם אַתָּה לְבַד, בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, בְּחִסְדֶּיךָ
הַעֲצוּמִים, בְּחִסְדֶּיךָ הַנּוֹרָאִים.

כי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה". ובכל דור ודור אתה "עושה גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר".

ולך נאה להראות גדלך וגבורותיך הגדולה ורחמיך הרבים אשר אתה עוזר ללא כח, ומרחם על מי שאינו ראוי לרחם מפל הצדדים, וחונן את מי שאינו ראוי לחנינה בשום אופן, כמו שכתוב, "וחנותי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם".

מלא רחמים, רחם עלי ופתח לי כל הפתחים והשערים של הקדשה, ועזרני לכנס בהם באמת חיש קל מהרה.

וזבני להרבות בצדקה תמיד, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, עשה עמי צדקה, וזבני לקיים מצות צדקה בשלמות בפזור גדול, פרצונך הטוב באמת. ותרחיב לי כל הפתחים של הקדשה. "פתחו לי שערי צדק אבוא בהם אודה יי. זה השער ליהוה צדיקים יבואו בו. פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים".

פתח לנו שער בעת נעילת שער, בזכות הצדיקים האמתיים אשר אין שום שער סגור בפניהם לעולם.

"שאו שערים ראשיכם, והנשאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד, יהוה עזוז וגבור, יהוה גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי הוא

זה מלך הכבוד, יהוה צבאות הוא מלך הכבוד סלה".

ובכן תזכור בזכות הצדקה הקדושה, ובזכות הצדיקים האמתיים הזקנים שבקדשה, שנזכה להכניע ולשבר ולעקר ולבטל שרש יניקת מצח הנחש שהוא שרש חכמת הטבע. עד שנזכה לעקר ולכלות ולשבר ולבטל חכמת הטבע והאפיקורסית מן העולם.

ותעזרנו להוציא יניקתם וחייתם מהם, על-ידי פח הצדקה דקדשה של כלליות עמך ישראל הפשרים.

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, זכור להרבות בצדקה באמת בקדשה גדולה, עד שנזכה לתקן זאת בשלמות, להכניע ולשבר ולבטל "מלך זקן וכסיל".

זבני וקדשני בקדשתך העליונה בכל עת ועת, ולהוסיף קדשה וטהרה בכל יום ויום, עד שאזכה להיות נמנה בכלל הזקנים דקדשה.

מלא רחמים על כל החפצים להתקרב אליך, שמרני והצילני מפגם הזקנים המאריכי ימים שאין בהם שלמות.

קרבני להצדיקים אמתיים הזקנים דקדשה, פי כבר התחלת לקרבני אליך, ואין נאה לך לעזבני.

זבני מעתה להתקדש ולהטהר בקדשתך באמת, עד שאהיה ראוי להיות נמנה באמת בין הזקנים דקדשה,

”ואל תבישני משברי”, ואל תחפירני מתקנותי.

וזכנו להרבות בצדקה תמיד, עד שנזכה בזכות הצדקה, להמשיך חסד גדול עלינו ויקים מקרא שכתוב: “עולם חסד יבנה”, ותקים העולם בחסדך לבד, בלי אתערוותא דלתתא כלל, ולא נצטרך לעשות שום עסק, ולא שום מלאכה ומשא ומתן בשביל פרנסה.

ובשם שבראת עולמך בחסדך הטוב לבד, בלי אתערוותא דלתתא כלל, כן תשפיע עלינו חסדך, ותתן לנו כל פרנסותינו וכל צרכינו מאתך לבד, בלי עשייתנו כלל.

למען נזכה להיות פנויים מכל עסק, ולעסק רק בתורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים, ולא ניגע לריק ולא נלד לבהלה.

מלא רחמים, זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות, עשה עמנו צדקה למען שמך, ומלא כל משאלותינו לטובה ברחמים.

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"א ל ☪

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

”ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך”
(דברים טז, יד-טו-טז)

שנזכה לטמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים

ותרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותושיענו,

שנזכה לקבל את כל השלשה רגלים הקדושים, שהם פסח שבועות סכות, בקדשה גדולה, ובחדוה רבה ועצומה מאד.

ונזכה לכבד את כל הרגלים והימים טובים, בכל מיני כבוד ועז ופאר, במאכל ומשתה, וכסות נקיה, ובשביטה מן המלאכה, ובלב טוב ובשמחה גדולה, ובתפלה בכונה עצומה והתעוררות נפלא, פראוי לאיש ישראל להתפלל ולהתנהג ביום טוב קדש.

ותזכנו ותעזרנו, לעשות מצוות הרבה בכל השנה, בקדשה גדולה ובשמחה רבה, ונזכה שיתקבץ שמחת כל המצוות של כל השנה, לתוך הלב הקדוש, שהם השלש רגלים, ועל ידי זה נזכה לשמחת יום טוב באמת כרצונך הטוב, כמו שכתוב: ”ושמחת בחגך”.

ונזכה לשמח מאד מאד בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים, “נגילה ונשמחה בך”, אשר בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות, עד שנזכה לעלות לראות ולראות באור פני יהוה.

רבנו של עולם, אתה ידעת כמה אני רחוק מקדשת ושמחת יום טוב הקדוש, חוס וחמל עלי ברחמיך הרבים, וזכני בחסדיך העצומים, שאזכה לקבל הימים טובים בקדשה גדולה ובשמחה רבה.

עד שאזכה על ידי קדשת ושמחת יום טוב, להעלות את המלכות דקדשה

מבין הארבע מלכיות, ולהעלותה לאור פני יהוה, ויקים מקרא שכתוב: "צדק לפניו יהלך, וישם לדרך פעמיו", ונאמר: "אך צדיקים יודו לשמך, ישבו ישרים את פניך".

ותזכני להמשיך עלי קדשת ושמחת יום-טוב תמיד, בכל השנה כלה, ואזכה לשמחה דקדשה תמיד, עד שאזכה להשגת אלהותך, וידיעת רוממותך, ותשוקת אמונתך, באמת ובלב שלם, בשמחה ובטוב לבב, בקדשה ובטהרה גדולה.

רחם עלינו ברחמיה, ושלח לנו הגואל צדק במהרה בימינו, ויקים מקרא שכתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וזכני מהרה לעלות ולראות ולהשתחות לפניך בבית בחירתך בשלש פעמי רגלינו.

קדש", ואזכה לקים מצות "ושמחת בחגך" בשלמות, בכל פרטיה ודקדוקיה, ותרי"ג מצות התלויות בה.

חזקני ואמצני בדרכיך הנפלאים, באפן שאזכה תמיד לשמחת הרגלים והמועדים בשלמות, "האירה פניך על עבדך, הושיעני בחסדך", שאזכה בכל רגל ורגל, לשמח ולגיל בכל פחי, ולהרגיש שמחת יום-טוב בלבי.

"שבענו מטובך, ושמח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והנחילנו יהוה אלהינו בשמחה ובששון מועדי קדשך, וישמחו בך ישראל מקדשי שמך". "יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי", אמן ואמן.

🌀 [ז] לקוטי-תפלות ח"ב א 🌀

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב א, 'תקעו ממשלה')

"ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך" (דברים טז, יד-טו-טז)

שנזכה לשמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים

מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו, שובה עלינו בהמון רחמיה, בגלל אבות שעשו רצונך. זכנו וזכנו ברחמיה הרבים, שנזכה כלנו לקבל כל השלש רגלים בשמחה ובחדוה רבה ועצומה עד אין-סוף, ותזכנו לשמחת יום-טוב באמת כרצונך הטוב.

🌀 [ו] לקוטי-תפלות ח"א קמ 🌀

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רלה,

'דע שמי שהולך ונחלק ונופל')

"ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך" (דברים טז, יד-טו-טז)

שנזכה לשמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים

"תמך אשרי במעגלותיך בל נמוטו פעמי". רבנו של עולם, שמרני והצילני, שלא אפגם לעולם בשמחת יום-טוב קדש.

זכני לשמח בשמחה וחדוה גדולה בכל רגל ורגל "מועדי יהוה מקראי

חום וְחַמַּל עָלֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ אֵיךְ לְזָכוֹת לְשִׂמְחַת יוֹם-טוֹב, כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל לְבַד. קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְתַן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׂבַעֲנוּ מִטוֹבֶךָ, וְשִׂמְחָנוּ בִישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבָּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת, וְהַנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׁוֹן מוֹעֲדֵי קִדְּשֶׁךָ.

☪ [ח] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, וְזֹאת הָעֵרְבִים צוּיָתִי לְכָל־כֶּלֶךְ)

"וְשִׂמְחַת בַּחֲגֶךָ וְגו'. וְהֵייתְ אַךְ שִׂמְחָה. שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרְךָ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ" (דְּבָרִים טז, יד-טו-טז)

שְׂנֵזֶכָה לְשִׂמְחָה בְּחֻדוֹהָ רַבָּה וְעִצּוּמָהּ בְּכָל הַשָּׁלֹשׁ רְגָלִים

וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שִׂמְחַת יוֹם-טוֹב קִדְּשׁ תְּמִיד, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, וְלְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה וְחֻדוֹהָ, וַיִּקְיָם בָּנוּ מְהֵרָה מִקְרָא שְׂכָתוֹב: "בְּשִׂמְךָ יִגִּילוּן כָּל הַיּוֹם, וּבְצִדְקָתְךָ יִרוּמוּ. כִּי תִפְאָרֶת עֲזָמוּ אֶתְּהָ, וּבְרִצּוֹנְךָ תָרוּם קִרְנֵנוּ. כִּי לִיהוָה מְגַנְּנוּ, וְלִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מִלְּכָנוּ".

☪ [ט] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ו ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ו, 'על-יְדֵי זַעֲהָ טוֹבָה')

"וְשִׂמְחַת בַּחֲגֶךָ וְגו'. וְהֵייתְ אַךְ שִׂמְחָה. שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרְךָ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ" (דְּבָרִים טז, יד-טו-טז)

שְׂנֵזֶכָה לְשִׂמְחָה בְּחֻדוֹהָ רַבָּה וְעִצּוּמָהּ בְּכָל הַשָּׁלֹשׁ רְגָלִים

וְנִזְכָּה שִׂיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ תְּמִיד הַשִּׂמְחָה שֶׁל יוֹם-טוֹב, עַל-יְדֵי זַעֲהָ טוֹבָה דְקִדְּשָׁה, שְׂנֵזֶכָה לְהַכְנִיס כָּל כַּחוֹתָנוּ בְּשַׁעַת עֲשִׂית כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה וְכָל דְבָר שֶׁהוּא רְצוֹנְךָ, עַד שְׂנֵזֶכָה לְהַזִּיעַ זַעֲהָ טוֹבָה.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה תְּמִיד לְשִׂמְחָה שֶׁל יוֹם-טוֹב, לְגִיל וְלְשִׂמְחָה בְּךָ תְּמִיד בְּכָל יוֹם וְיוֹם, עַל אֲשֶׁר זָפִיתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּבְחַרְתָּ בָנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְרוּמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדְּשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקִרְבַּתָּנוּ מִלְּכָנוּ לְעַבּוֹדְתְךָ, וְשִׂמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ.

בְּאֵתִי לְפָנֶיךָ מָלֵא רַחֲמִים, שְׂתַחֲוֹס וְתַחֲמַל וְתַרְחֵם עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת, וְתַעֲזָרְנוּ לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשָׁנוּ בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת וּדְרָכִים, בְּאִפְן שְׂנֵזֶכָה לְהִרְחִיק הָעֲצָבוֹת מֵאֵתָנוּ בְּכָל-עֵת, וְלִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, עַד שְׂנֵזֶכָה שִׂיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, הַשִּׂמְחָה שֶׁל יוֹם-טוֹב קִדְּשׁ.

וְנִזְכָּה לְהִתְבּוֹנֵן וּלְהֶאֱמִין בְּמַעֲשֵׂי יְהוָה וּנְפִלְאוֹתָיו, אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל יוֹם נְפִלְאוֹת וְנִסִּים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים, לְחַזְקָנוּ וּלְאַחֲזָנוּ וּלְאַמְצָנוּ לְבַל נִמוּט לְעוֹלָם חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

בְּאֲשֶׁר כָּבֵר גָּלִיתְ דַּעֲתָנוּ לְרְאוֹת מְעַט מִרְחוֹק חֶסְדֶיךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל יוֹם וּבְכָל-עֵת וּבְכָל שַׁעֲהָ, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה זֹאת, הִיא נְפִלְאֹת בְּעֵינֵינוּ. זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה, נְגִילָה וְנִשְׂמְחָה בּו'".

חדש אלול

א.

(ח"א, א"ב-ג"ד)

עקר ה'תשובה' הוא: כשישמע בזיונו, ידם וישתק, ויסבול 'בזיונות ופשיכות דמים', ולמעט בכבוד עצמו, ולהרבות בכבוד המקום יתברך, על ידי שמרגיש שפלותו וקטנותו ופגמיו המרבים, ומבין שבודאי ראוי לו לסבול הבזיונות הפאים עליו.

ובזה הוא ממעט הדים שבחלל השמאלי שבלב, וזובח יצרו הרע, ועל ידי זה זוכה לכבוד אלקי.

קדם התשובה, עדין אין לו הויה, פאלו עדין לא נתהוה בעולם, כי "טוב לו שלא נברא משנברא" (ערובין יג). וכשבא לטהר עצמו ולעשות תשובה, אז מכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם. על-כן 'תשובה' היא בחינת 'אהיה', הינו: "אנא זמין למהוי" (זהר ויקרא יג. אתרי סה).

ואפלו אם יודע האדם בעצמו שעשה 'תשובה-שלמה' - אף-על-פי-כן צריך לעשות 'תשובה' על 'תשובה' הראשונה. כי מתחלה כשעשה 'תשובה', עשה לפי השגתו, ואחר-כך בודאי כשעושה 'תשובה', בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם-יתברך.

נמצא: לפי השגתו שפשיג עכשו - בודאי השגתו הראשונה היא בבחינת 'גשמיות'. נמצא: שצריך לעשות 'תשובה',

על שהגשים את רוממות אלקותו יתברך. אשרי הזוכה לתשובה כזאת.

מי שרוצה לשוב להשם-יתברך - צריך להיות בקי בהלכה מאד, שלא יפיל ולא ירחק אותו שום דבר בעולם, בין בעליה ובין בירידה. ובכל מה שיעבר עליו, יחזק את-עצמו (שקורין: דעהאלטן זיד), ויקים (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנד", שגם בשאול-תחתיות יכולין לקרב את-עצמו להשם-יתברך, כי גם שם הוא יתברך נמצא, בבחינת: "ואציעה שאול הנד".

וצריך להיות לו שתי בקיאות - הינו בקי ברצוא, בקי בשוב, בחינת: "זכאה מאן דעיל ונפיק" (זהר ויקהל ריג: האזינו רצב). הינו: בין שיזכה לאיזה עליה לאיזה מדרגה גדולה או קטנה, אף-על-פי-כן אל יעמד שם, ולא יסתפק עצמו בזה.

וצריך שיהיה בקי בזה מאד: לידע ולהאמין שהוא צריך לילך יותר ויותר וכו', שזהו בחינת 'בקי ברצוא' וכו'.

וכן להפך: שאפלו אם יפל חסיושלום למקום שיפול, אפלו בשאול-תחתית חסיושלום, גם שם אל יתיאש עצמו לעולם בשום אפן חסיושלום, יהיה איך שיהיה, רק יחפש ויבקש את השם-יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מה שיוכל, כי גם בשאול-תחתית נמצא השם-יתברך, וגם משם יכולין לדבק את-עצמו אליו יתברך. וזה בחינת 'בקי בשוב'.

כי אי־אפשר לזכות לתשובה, כי אם כשבקי בשתי בקיאות אלו.

וזה: "אני לדודי ודודי לי" (שיר־השירים ו, א) [ראשי־תבות 'אלול'ל'. הרוקח, שיר־השירים; אבודרהם, תפלת ראש־השנה; ב"ח ארח־חיים תקפא; לקוטי־תורה משפטים; שער־הפסוקים שיר־השירים; פרי־עץ־חיים ראש־השנה].

"אני לדודי" - זה בחינת 'עיל'. "ודודי לי" - זה בחינת 'ונפיק'.

וכשיש לו שתי בקיאות אלו - אזי הוא הולך בדרך התשובה, ואז ימין השם פשוטה לקבל תשובתו, וזוכה ל'כבוד־השם', ונעשה על־ידי־זה "אדם לשבת על הכסא", אשרי לו.

וזה סוד פונות אלול.

וכל הפונות של אלול מרמזים ונעלמים בתורה הזו, בדרך נפלא ונורא מאד (עין בפנים).

[חיי־מוהר"ן ב: בשעת אמירת התורה, לא דבר כלל מענינו פונת אלול, רק אחר כך כשגמר אמירת התורה הזאת וכו' ענה ואמר לאנשים חשובים זקנים שישבו אצלו אז, שהיו מתפללים מתוך סדור האריז"ל: "תאמרו לי, איך מרמז בהתורה הנ"ל כל הפונות של אלול"!]!

והחרישו ולא ענו - כי באמת אי־אפשר בשום אופן להבין מעצמן סוד הפונות של אלול איך מרמזים בהתורה הנ"ל. וצוה להביא לפניו סדור האריז"ל, ופתח אותו והראה לפניהם הפונות של אלול. ואחר־כך פתח פיו הקדוש והנורא והתחיל לגלות פלאות: "איך כל הפונות של אלול מרמזים שם בדרך נפלא ונורא מאד"! כמבאר מזה בספר וכו'.

ב.

(ח"א כא, בסוף)

שלמות הדעת הוא: כשנעשה מ'מקיפים' - 'פנימיים'. ואז נצול מכל צרות.

למשל: כשאחד מצפה ואורב לחברו להרגו, אזי צריך לשנות המלבושים כדי שלא יכירו אותו, כמו שכתוב (איוב יד, כ): "משנה פניו ותשלחהו", כי על־ידי שמשנין הפנים על־ידי לבושין אחרים, נפטר ממנו.

וכן בעקר האדם, הינו בה'שכל' - יש בחינות 'לבושין', הינו ה'שכל' המקיף. וצריך לעשות מה'מקיף' - 'פנימי', ולעשות לו 'מקיפין אחרים', הינו בחינת 'מלבושים אחרים'.

ועל־ידי־זה נצול מכל אורב ומסטין - כי 'מלבו"ש' בגימטריא 'חשמ"ל', ומה'חשמ"ל' בורחים כל המשחיתים.

וזה (משלי לא, כה): "עז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון" - על־ידי ה'לבוש', שהוא בחינת ה'חשמ"ל', שהוא 'לבוש עז והדר', לבוש חזק ונאה - על־ידי זה: "ותשחק ליום אחרון" - שאינו ירא ממנו כלל.

ועקר הזמן לזה - הוא 'חדש אלול'. וזה: "לבושה ותשחק ליום אחרון", ראשי־תבות 'אלול'ל'.

[לקוטי־עצות, מועדי ה' אלול ב: "חדש אלול הוא הזמן המסגל לזכות ל'דעת' - דחינו: שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מתחלה. ועל־ידי־זה עושין לבושין חדשים לנשמתו, ונצול מכל הצרות".]

שיח־שרפי־קדש ח"ה תכד: אנשי־שלומנו אמרו על תורה הנ"ל: שעל־כן אם יזכה האדם להתעורר בחדש זה כראוי וכנכון, אכן יתלבש ב'לבוש חדש', ולא יכירוהו המקטרגים ב'יום־הדין' במעשיו הרעים. כי סגלת חדש זה: לקבל ולהחליף מלבושים ובגדים חדשים, אם יטיב מעשיו כראוי בחדש זה].

ג.

(ח"א קמא)

'חדש אלול', מסגל למול את ערלת לבבו - עד שישים אל לבו וירגיש היטב כאב הטאיו באמת, עד שירגישו גם כל הלבבות של כל הטפות שנמשכו מפנוי לכל מקום שנמשכו וכו', ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישובו בתשובה פלם.

כי 'אלול' ראשי-תבות: "ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך" (דברים ל, ז) - הינו: שימול השם את לבבו ואת לבב סתם, התלוי בו, להיכן שנמשך כנ"ל.

ד.

(ח"ב עג)

ב'ימי תשובה', דהינו: באלול ועשרת-ימי-תשובה, כל ישראל עוסקין אז ב'אמירת תהלים'. כי 'אמירת תהלים' מסגל ל'תשובה' - שאפלו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, יזכה על-ידי 'אמירת תהלים' להתעורר לתשובה, וגם להגיע אל השער השני לנשמתו, ולפתח השער - עד שיזכה ל'תשובה שלמה'. אשרי שיאחז בו.

ה.

(ח"ב פב)

כשרואה אדם בעצמו, שהולך לו 'שלא-כסדר' - ידע: "שיש לו 'גדלות'!" ויעשה תשובה! וישפיל עצמו! ויהיה בבחינת מ"ה! - ואז יחזר לילך לו כסדר.

ועקר ה'תשובה', היא ב'חדש אלול' - פי הם 'ימי רצון' - שעלה משה לקבל

לוחות אחרונות ופתח 'דרך כבושה' לילך בה. ועקר 'דרך התשובה' שעשה משה: הוא לידע: שהשם-יתברך בכל מקום, ולמצא השם-יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבעולם, ובכל העליות שבעולם.

כי לפעמים על-ידי שהאדם עולה למעלה, כגון שנתעשר - אזי הוא שוכח בהקדוש-ברוך-הוא. גם אפלו בעבודת-השם מצינו: שיש שעלה למעלה גדולה, וכפר בעקר רחמנא-לצלן.

על-כך צריך לבקש מהשם-יתברך: שיקרבהו בהתקרבות שלא יזיק לו.

וכן בכל הירידות שבעולם חסון-שלום - אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה פתרין דמסאבותא - גם שם צריכין לקשר עצמו להשם-יתברך, כי "מלכותו בכל משלה" (תהלים קג, יט).

ומשה קשר עצמו אפלו לפחות שבישראל, ומסר נפשו עליהם וכו'.

ועוד זאת הבחינה היתה למשה: כי כל מה שעלה למעלה יותר עליונה, מצא שם אלקים, כמו שכתוב (שמות יט, ג): "ומשה עלה אל האלקים".

ו.

(ח"ב פז)

'פונת אלול', הם תקון ל'פגם-הברית'. פי 'סוד פונות אלול' (שער ה'יחדים פ"י): הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מג, טז), להאיר בחינת 'דרך', ב'ים'. ו'דרך' זה - נפתח ב'חדש אלול'.

וְעֵקֶר 'פְּגַם־הֶבְרִית - הוא בְּבַחֲנֵינָת 'דָּרְךְ'
הַזֶּה. כִּי הִיָּה צָרִיךְ לְהֵאִיר בְּחֵינֵת
ה'רִכ"ד אורות', בְּבַחֲנֵינָת 'ים', בְּחֵינֵת
'אֲמוּנָה'. וְהוּא נֹטֵה מִזֶּה, וּפְגַם בְּבַחֲנֵינָת
'דָּרְךְ', בְּבַחֲנֵינָת (בְּרֵאשִׁית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל
בְּשׂוֹר אֶת דָּרְכּוֹ". כִּי 'אֲשֶׁה' נִקְרָאת 'דָּרְךְ'
(קדושין ב:). וַיֵּשׁ 'דָּרְךְ' אַחֵר, בְּחֵינֵת (מְשַׁלִּי ל, כ):
"דָּרְךְ אֲשֶׁה מְנַאֲפֶת".

וְהַכֹּלֵל: שְׁעֵקֶר הַפְּגַם - בְּבַחֲנֵינָת 'דָּרְךְ',
שֶׁלֹּא הֵאִיר ה'דָּרְךְ' ב'ים'.
וְלַפְעָמִים מַחֲמֵת זֶה הַפְּגַם, יוֹכֵל לֵאמֹד זְוֹנֵגוֹ.
כִּי מֵאַחֵר שֶׁנֹּטֵה מִזְוֹנֵגוֹ, קָשָׁה לוֹ לְמַצֵּא זְוֹנֵגוֹ.
וְאִפְלוּ אִם יִמָּצֵא זְוֹנֵגוֹ, תִּהְיֶה לוֹ מְנַגֶּדֶת, וְלֹא
תִּהְיֶה נֹטֵה אַחֵר רְצוּנֵגוֹ, מַחֲמֵת שֶׁנֹּטֵה מִמֶּנָּה
וְלֹא הֵאִיר בָּהּ, מִזֶּה נִתְּהוּהָ שִׁישׁ לָהּ רְצוֹן
אַחֵר בְּנִגְדּוֹ. וְאָז: "לֹא זָכָה, בְּנִגְדּוֹ" (יבמות סג).

וּב'חֹדֶשׁ אֱלוּל' - אִזּוֹ יְכוּלִין לְתַקֵּן זֶה,
וּלְהֵאִיר ה'דָּרְךְ' ב'ים'.
[על־פִּי 'פְּנֵינָת אֱלוּל' חֵם תִּקּוֹן לָזֶה]. וּכְשֶׁמִּתְקַן זֶה -
אִזּוֹ מוֹצֵא זְוֹנֵגוֹ, וְהִיא אֵינָה בְּנִגְדּוֹ, רַק
בְּרְצוּנֵגוֹ.

וְהַסּוּד הַזֶּה שֶׁל 'פְּנֵינָת אֱלוּל' שְׁמֹסְגָלִים
לְתַקּוּן־הֶבְרִית, שְׁעַל־יַד־י
זֶה מוֹצֵאִין הַזְוֹנֵג - מִבְּאֵר בְּתוֹרָה ב'פְּרָשֶׁת
אֵלֶיעֶזֶר'. כִּי 'אֲבָרְהָם' מָסְרוּ הַסּוּד הַזֶּה
כְּשֶׁשָּׁלְחוּ לְבַקֵּשׁ הַזְוֹנֵג שֶׁל 'צַחֲקֵ בְנוֹ'
(בְּרֵאשִׁית כד, ח): "וַיֹּאֵם לֹא תֵאבֵה הָאִשָּׁה'
לְלֶכֶת אַחֲרַי".

כִּי ה'רֵאשִׁי־תְבוּת' - חֵם אוֹתִיּוֹת 'אֱלוּל'.
וּבְאֲמֻצֵּעַ חֵם תְּבוּת: "תֵּאבֵה הָאִשָּׁה" -
כִּי עַל־יַד־י בְּחֵינֵת 'אֱלוּל', הֵינּוּ 'סוּד פְּנֵינָת
אֱלוּל', עַל־יַד־יָזָה: "תֵּאבֵה הָאִשָּׁה" - כִּי
עַל־יַד־יָזָה נַעֲשֶׂה בָּהּ רְצוֹן אֱלֹוֹ בְּנֵל.

גַּם עֵינֵי בְּמֵאֲמֵר הַמִּתְחִיל: "וַיֹּאמֶר ה' אֵל
מֹשֶׁה קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" (לְקוּטִי־מוֹתֵרֵן ח"א
ו), כִּי שֵׁם מְדַבֵּר מ'פְּנֵינָת אֱלוּל', וְהוּא 'תִּקּוֹן
לְפְגַם־הֶבְרִית' - הֵינּוּ: לְעֵינֵי בְּאוֹתוֹ הַמֵּאֲמֵר,
וְלִזְכוּת לְהַבִּין בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת עִמּוֹ אֵיזָה עֲבוּדָה
בְּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם - עַל־יַד־יָזָה יִתְקַן פְּגַם־
הֶבְרִית.

ז.

(ח"ב פח; שִׁיחוֹת־הַר"ן קפ)

אָמַר: שְׁעֵינֵן 'פְּנֵינָת אֱלוּל' שֶׁחֵם 'תִּקּוֹן
לְפְגַם־הֶבְרִית' (בְּתוֹרָה הַקּוּדְמַת ח"ב פז),
וְעֵינֵן ה'פְּרוֹת', וְעֵינֵן ה'מְלֵאךְ עִם הַשׁוֹפְרוֹת'
(בְּתוֹרָה הַזֶּה) - הַכֹּל אַחַד, וַיֵּשׁ בָּזָה רְזִין גְּדוּלִים
(עֵינֵי הַתּוֹרָה ח"ב פח בְּפָנִים, וְעֵינֵי לְקוּטִי־הַלְכוּת, בְּרַכְתֵּי
הַפְּרוֹת ה).

ח.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן קכז-רצד)

פְּעַם־אַחַד הִיָּה מְדַבֵּר מֵעֵינֵן 'אֱלוּל'.
וְאָמַר: שְׁמָה שְׁנוֹהֲגִין לֹאמֹר
'תִּקּוּנִים' [תִּקּוּנֵי־זֶהר] ב'אֱלוּל' - מִה'נִגְנוֹן' שֶׁל
ה'תִּקּוּנִים', וְגַם מִה'חֲלִישׁוֹת הַלֵּב' שִׁישׁ לְכָל
אַחַד אֵז, מַחֲמֵת שֶׁכָּל אַחַד מִתְּאַחֵר אֵז
בְּבֵית־הַמְּדַרְשׁ יוֹתֵר מְרַגְלֵלוֹתוֹ - מְכַלֶּזָּה
נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתִקּוּנִים גְּדוּלִים
לְמַעֲלָה.

ט.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן רנא)

ב'יָמֵי אֱלוּל', וְעִשְׂרֵת־יָמֵי־תְּשׁוּבָה,
וְיָמִים־גּוֹרָאִים, עַד
'הוֹשַׁעֲנָא־רַבָּא' - צְוָה רַבְּנֵי ז"ל לְכַמֵּה
אֲנָשִׁים: "לֹאמֹר אֵז כָּל 'סְפָרֵי תַנ"ךְ' [תּוֹרָה
נְבִיאִים וּכְתוּבִים] מִתְּחַלְּתֵם וְעַד סוֹפֵם". וְגַם הוּא
בְּעֻצְמוֹ נִהַג כִּךָּ כַּמָּה פְּעָמִים. גַּם הִיָּה גּוֹמֵר
כַּמָּה סְפָרִים בְּיָמִים הַלְלוֹ.

י.

(חיי-מוהר"ן לט)

ב'ראש-חדש-אלול', הלך עמי רבנו ז"ל בחוץ אצל בית-הכנסת אנה ואנה פדרפון, ודבר עמי, ושאל אותי: "אם נפל עלי פחד בזה הראש-חדש-אלול"?

וספר לי: "שעליו נפל פחד גדול ונורא מאד כששמע קול השופר בזה היום שהתחילו לתקוע, כי אחזתו פחד ורעדה גדולה!" - ואחר-כך אמר לי ענין הנדפס (בלקוטי-מוהר"ן ח"א קמא): "את ל'בבך ואת ל'בב, ראשי-תבות 'אלול'".

והענין: שכשאתם זוכה להרגיש בלבנו באמת כאב עיונותיו - אזי מחיבים הלבבות של כל הטפות שנמשכו מפניו להרגיש כאבם ומכאובם וכו', מחיבים הלבבות של הטפות, להרגיש כאבם ומכאובם הגדול, כשנתעורר לב אביהם והרגיש היטב כאב עיונותיו וכו', כמבאר שם.

ואמר אז: אני הרגשתי זאת היום הזה. כי היום הזה אחזני סמר ורעדה גדולה כששמעתי קול השופר וכו', ואחר-כך באה אלי בתי אדל ואמרה: "אבי, בשרי סמר ופחד לפי עלי, מקול השופר ששמעתי עתה".

וראיתי זאת: שעלידי שלב האב נתעורר, נתעורר גם לבב הטפות שנמשכו מפניו ילדיו ממש, או חסוֹשֵׁלוֹם וכו', בכל-מקום שהם - מחיבים הלבבות להרגיש ולהתעורר וכו', עלידי שנתעורר לב אביהם והרגיש היטב כאבו באמת.

יא.

(חיי-מוהר"ן צו)

ספר בימי אלול: שחלם לו: שהיה רוצה לכנס בבית לשמע קול שופר - ועבר לפני בית אחד, ושמע: ששם מזמרין ומכין כף אל כף, ומרקדין מאד, ושמחין בקפיצות ורקודין גדולים, כדרך השמחים והשוחקים מאד. עניתי ואמרתי: "הלא לכאן בודאי טוב לכנס לשמע קול שופר" (והשאר איני זוכר).

וענה אחד: שגם מרמז בספרו (לקוטי-מוהר"ן ח"א י ה): "ש'מצות שופר' היא בחינת 'המחאת כף ורקודין'", שמבאר שם מאמר הזהר-הקדוש (תקוני-זהר מט:): "בתרועה דאיהו רוחא, אתעבר אל אחר בפירות" וכו', שעל-ידי-זה זוכין להמחאת כף ורקודין. שהיא בחינת (שם נג): "וההיא רוחא, נשב בשת פרקין דדרועין, ובשת פרקין דרגליו".

ונענע לו רבנו ז"ל ראשו.

אחר-כך שלח השם בלבי: שמרמז בפסוק: ש'שופר' היא בחינת רנה ושמחה' - כי (תהלים קכו, ב): "אז ימלא ש'חוק פ'ינו ו'לשוננו ר'נה" ראשי-תבות 'שופר' ר'. ועל-כן אחר פסוק (שם פט, טז): "אשרי העם ידעי תרועה" וכו', פתיב (שם שם, יז): "ב'שמך יגילון כל היום".

ועין במקום-אחר (לקוטי-מוהר"ן ח"א קעה): "שעקר הבכיה, צריכה להיות מתוך שמחה, כי 'בכיה' היא ראשי-תבות: 'ב'שמך יגילון כל היום'".

יב.

(חיי-מוהר"ן קטו)

בשנת תקס"ב ב'חדש אלול' נכנס רבנו ז"ל לעיר ברסלב, על שבת פרשת פי תצא. וכאשר נשמע הדבר בנעמרוב הסמוך לפה, היה אצלנו דבר פלא מאד שהוא נכנס לכאן. אבל השם-יתברך חמל עלינו מן-השמים, וחשב מרחוק להיטיב אחריתנו, להשאיר שארית בארץ "למען עשה ביום הזה להחית עם רב" (לשון הפסוק בראשית נ, כ) וכו' וכו'.

ואנחנו זכינו ברחמי המרבים, להתקרב אליו תכף בכניסתו לפה, ויתבאר מזה במקום אחר, אם ירצה השם באריכות. ואמר: אלו לא בא לברסלב אלא בשביל לקרב אותי - די. ופה ברסלב ישב בשלוח מבני העיר כל ימיו, אבל בעולם היה המחלקת הולך ומתגבר וכו'.

יג.

(בוכבי-אור, 'אנשי-מוהר"ן כו-כז)

מוהרנ"ת ז"ל אמר: "אמירת ספרי אדמו"ר ז"ל, שהם ה'לקוטי-מוהר"ן, ו'ספר-המדות, ו'ה'ספורי-מעשיות, ו'ה'שיחות' שלו - ה'אמירה' לבד, מסגלת להנשמה כמו אמירת 'ספרי הזהר והתקונים'".

עוד אמר: "שגם בימי אלול הקדושים, מצוה לאמדם מתחלתם ועד סופם, ומועיל מאד מאד".

יד.

(לקוטי-הלכות נדרים ד, ט)

עתה בעונותינו שכבר נהרב בית-מקדשנו, ואין מי שיכפר בעדנו

לטהרנו ממשאווי הגדול של עונותינו, עקר סמיכתנו - על ימי התשובה, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, שנזכה לשוב בהם בתשובה-שלמה.

עד שנזכה לפעל בקשתנו ביום-הכפורים, דהינו בקשת "סלח נא" וכו', שהשם-יתברך ימחל עונותינו ועון חטא המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש שבזה תלויים כל החטאים.

פי מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, הם ארבעים יום, כנגד ארבעים יום שפגמו בהם המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, שבזה תלויים כל החטאים, שאנו צריכין לתקן פגם אלו הארבעים יום, בארבעים ימים הקדושים והנוראים האלו, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

טו.

(לקוטי-הלכות, ערבג, לה-לו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ו'את הערבים')

על-ידי רבוי התפללות וההפצרות של משה, על-ידי-זה נתפס לו השם-יתברך, והפך הרגז לרצון, ונתרצה לישראל, בארבעים ימים האחרונים, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

ועל-כן אלו הימים הם 'מי-רצון', 'ימי-רצון' דיקא - כי בהם מאיר ה'רצון-העליון, בכל שנה ושנה, בכל דור ודור.

ואז צריכין להתגבר ביותר, להמשיך על-עצמו רצונות חזקים וכסופין גדולים להשם-יתברך.

ועל-ידי ה'רצון' נעשה 'יראה' פנ"ל; ועל-כן אלו הימים נקראים "ימים

טז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א ב)

בשנת תקס"ב ב'חדש אלול, זכיתי
להתקרב לאדוננו מורנו ורבנו
הקדוש והנורא, הרב האמת, מורנו רבי
נחמן זכר צדיק וקדוש לברכה. והוא אחז
בידי, וקרבני ברחמי המרבים, ונשא אותי
"כאשר ישא האמן את הינק" (לשון הפסוק
במדבר יא, יב).

יז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב יד)

ואז הייתי נחפז בדרכי מאד לבוא
לאומאן, כדי להגיע לשם על ערב
ראש-חדש אלול - שאז מתקבצים הרבה
אנשי-שלומנו על ציונו הקדוש וכו'. והייתי
ב'ערב ראש-חדש' על ציונו הקדוש.

יח.

(מעשה מבטחון)

ה'מעשה מבטחון' - ספר רבנו ז"ל, בליל
ד' אלול שנת תקס"ו.

יט.

(טיח-טרפי-קדש ח"ה שלב)

ספר רבי אברהם שטרנהרץ ז"ל בשם
חמותו (היא היתה בתו של רבי יוסף יונה בן
מוהרנ"ת ז"ל) שהיתה מספרת בשם אביה:
שכשהגיע 'חדש אלול, היה אומר בצחות:
"הנה עתה מגיעים הימים ימי אלול
הקדושים, ויפסיקו היראים והחסידים
ללמוד ולהתפלל". פי לרב רצונם לחטף
הרבה טוב תשובה ומעשים-טובים,
מזניחים את התורה והתפלה הפשוטה, לרב
התלהבותם.

נוראים", שהם אלול ו'עשרת ימי תשובה'
עד יום-כפור - כי אז עקר התגלות עצם
ה'יראה-דקדשה' שנמשכת על-ידי
'התגלות-הרצון' שמתגלה אז ביותר, כנ"ל.

ועל-כן נוהגין כל ישראל להרבות
בצדקה מאד באלו הימים - כי
עקר התקון על-ידי הצדקה, כי עקר
הקלקול הוא על ידי 'מצח-הנחש' כו' כנ"ל,
וצריכין עכשו להכניעו ולבטלו, ועקר
הכניעתו הוא על ידי 'צדקה'.

על-כן צריכין אז ב'ימים-הנוראים',
להרבות מאד בצדקה לעניים-
הגונים - כדי להכניע 'מצח-הנחש', כדי
לגלות 'הארת-הרצון', כדי לזכות ל'יראה',
שהוא עקר בחינת 'ראש-השנה' ו'יום-
הכפורים', בחינת (תפלת שמונה-עשרה ל'מים-
נוראים): "ובכן תן פחדך" וכו'.

וזה שנתנו הקדמונים סימן לימים אלו
(עמ"ס ג, ח): "אריה שאג מי לא ירא" -
כי אז נתעורר 'יראה גדולה', על-ידי
'התגלות-הרצון', כנ"ל.

וזהו "אריה שאג" דיקא - פי יש 'חיות'
רעות' הדורסים וטורפים, שהם
האפיקורסים הפופרים ברצון, שהם בחינת
(שמואל-א יז, לד): "ובא הארי והדב" וכו',
שנאמר במעשה דדוד עם גלית וכו', כמבאר
בהתורה הנ"ל.

ועכשו ב'ימים-הנוראים', על-ידי רבוי
הצדקה, זוכין להכניע 'מצח-
הנחש', עד שנתבטל הארס הרע של ה'חיות-
הרעות', שהם ה'פופרים', ואז נתהפך לב
הפופרים מרע לטוב, עד שכלם מוזדים
ברצון.

בזהר, וְזֶה בְּתַקוּנֵינִים, זֶה בְּלִקוּטֵי־הַלְכוֹת, וְזֶה בְּלִקוּטֵי־תַפְלוֹת וְכוּ' וְכוּ'. כָּל אֶחָד הֵיךָ עֲסוּק בְּאִיזָה דָבָר, לִי־יֵדִיג אִיז קִינְעֵר נִשְׁט גְּעוּוֹעַן [אף אֶחָד לֹא הִסְתַּוֵּב רִיקָם לְלֹא מַעַשׁ].

נב.

(עלים-לתרופה, מכתב רבנו ז"ל לחותנו מזווג שני)

מה שְׁעָבַר אֵין, כִּי כָּבַד עָבַר זְמַן הַחֲתָנָה. וְלִהְבֵּא בְּקִשְׁתִּי, אִם בְּרָצוֹן מֵעֲלָתוֹ שִׁיְהִיָּה הַקָּשֶׁר שֶׁנִּתְקַשְׂרָנוּ בֵּינֵינוּ בְּקִשְׁר שֶׁל קִימָא, יִרְאֶה הַפֶּאָר מֵעֲלָתוֹ, לְמַחֵל עַל כְּבוֹדוֹ הַרְמָה וְהַנְּשִׂאָה, וְלִקְרָא עַל הַחֲתָנָה סְמוּךְ לְפָנֶי קַהֲלָתָנוּ, שִׁיְהִיָּה סְמוּךְ וְנִרְאֶה לְקַהֲלָת־קֹדֶשׁ בְּרִסְלָב, וְלֹא יֵאָחַר מִחֲצֵי חֹדֶשׁ אֱלוּל הַבְּא־עֲלֵינוּ־לְטוֹבָה וְכוּ'.

נג.

(עלים-לתרופה, א' מצורע ראש-חדש ניסן תקצ"ב)

והנה בְּעֵתִים הַלְכוּ אֲנִי עוֹסֵק בְּעֵנִין 'פּוֹנֵת אֱלוּל', שֶׁהֵם 'תַּקוּן־הַבְּרִית', שֶׁהוּא סוּדוֹת עֲצוּמִים שֶׁגָּלָה שָׁם (לִקוּטֵי־מִזְרָח ח"ב פ"ד פח) בְּעֵנִין: "וְאִם לֹא תֵאבֹה הָאִשָּׁה" וְכוּ', וּבְעֵנִין הַפְּרוֹת' וּבְעֵנִין הַאֲבֹדוֹת' שֶׁמְחַפְּשִׁין הַמְּלֹאכִים שֶׁתּוֹקְעִין תְּקִיעָה תְּרוּעָה תְּקִיעָה וְכוּ' וְכוּ', אֲשֶׁרֵי הָאֲזָנִים שֶׁשָּׁמְעוּ מְזָה, כִּי לֹא נִשְׁמַע כְּזֹאת מֵעוֹלָם וְכוּ'.

והעקר הַיּוֹצֵא מִשָּׁם: שֶׁצְּרִיךְ כָּל אָדָם לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ הַרְבֵּה הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד אַחַר אֲבֹדוֹתָיו. וְעַקֵּר הַבְּקִשָּׁה וְהַחֲפוּשׁ, הוּא עַל־יְדֵי דְרָכֵי תוֹרָה שֶׁגָּלָה עַל פְּסוּק: "קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" בְּסִימָן ו', כְּמִבְּאֵר שָׁם בְּמִקוּמוֹ, כִּי הַתּוֹרָה הַנִּלְוָה הוּא 'סוּד פּוֹנֵת אֱלוּל' וְכוּ'.

וְהִיָּה מְסִים רַבִּי לִוֵי יִצְחָק בְּעֵנִדְעֵר ז"ל בְּסִפְרוֹ זֹאת: שֶׁכֵּן נִזְהַג הַדְּבָר גַּם בְּיוֹם־הַשְּׁשִׁי וְעַרְבֵי־הַג, כְּשֶׁמְכִינִים עֲצָמָם הִירָאִים וְאֲנָשֵׁי־מַעֲשָׂה לְקַבֵּל 'קֹדֶשׁת הַשַּׁבָּת', וְשׁוֹכְחִים: שֶׁאֵין טוֹב מְלַקְבֵּל קֹדֶשׁת שַׁבָּת - מְלַשְׁבֵּת וְלַעֲסֵק בַּתּוֹרָה וְתַפְלָה בְּהַתְמַדָּה, וְעוֹד יוֹתֵר מִשָּׂאֵר הַיָּמִים.

נ.

(שיח-שרפי-קדש ח"ה תסט)

הסוחרים הַקְּדָמוֹנִים הָיוּ מְבַקְשִׁים בְּתַפְלָתָם, שִׁישְׁלַח לָהֶם הַשֵּׁם־יְתַבְרַךְ פְּרִנְסָה, כָּל אֶחָד כְּפִי פְּרִנְסָתוֹ, בְּמִשְׁוֹ יְמוֹת הַשָּׁבוּעַ, אֲבָל לֹא בְּעַרְב־שַׁבָּת, וְלֹא בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל. כְּדֵי שִׁיּוּכְלוּ לְקַבֵּל הַשַּׁבָּת כְּהִגָּן, וּבְחֹדֶשׁ אֱלוּל לְשַׁבֵּת רַק עַל הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה כְּדַבְעֵי.

נא.

(רבי לוי יצחק בענדער ז"ל - מפי השמועה)

רבי לוי יצחק בענדער ז"ל ספר: שֶׁכָּאֲשֶׁר בָּא פַּעַם הָרֵאשׁוֹנָה לְאוּמָן, הִיָּה בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל' (שְׁנַת תרע"ד). וְזֶה מְאֹד הַתְּעוֹרֵר כְּאֲשֶׁר רָאָה אֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ בּוֹעֲרִים כְּמוֹ אִשׁ מִמָּשׁ, מְרַב הַתְּעוֹרְרוֹתָם בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם־יְתַבְרַךְ. וְהִיָּה הַצִּיּוֹן כְּמוֹ כְּנֹרֶת דְּבוּרִים, מְסַבֵּב עִם אֲנָשִׁים. וְרָאָה אֲנָשִׁים הוֹלְכִים מִהַצִּיּוֹן לְבֵית־הַמִּדְרָשׁ, וּמִבֵּית־הַמִּדְרָשׁ לְצִיּוֹן, כְּלִי־כֶדֶד הָיוּ דְבוֹקִים אֶל הַצִּיּוֹן־הַקְּדוֹשׁ.

וספר: שֶׁרָאָה חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת מֵאֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ, בַּחוּרִים וְאַבְרָכִים וְזַקְנִים, מִתְמַיְדִים גְּדוֹלִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ שְׁלַחַן־עֲרוּךְ הַלְכוֹת נְדָרִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ מִסְכַּת עֲרֵכִין, וְזֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ אֲמִירַת ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנִּיּוֹת, זֶה אוֹחֵז בְּשַׁעֲרוֹ בְּמִדְרָשׁ, וְזֶה

ועקר הפגנות - הם בחינת (תהלים קלט, ח):
 "אם אֶסֶק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וְאֶצִּיעָה
 שְׂאוֹל הַנֶּגֶד", שהוא בחינת: 'בְּקִי בְּרִצּוֹא', 'בְּקִי
 בְּשׁוֹב', 'בְּקִי בְּעֵיל', 'בְּקִי בְּנַפִּיק'. כִּי מִי שֶׁזִּכְּחָה
 לְקַיָּם: "אם אֶסֶק וְכוּ' וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד" -
 הוּא מְמַשֵּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּחִינַת 'סוּד פּוֹנֵת
 אֱלוֹל', וְיִכּוֹל לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹתָיו.

כִּי צְרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה, וּבִדְאִי
 בְּתוֹךְ אוֹתוֹ הַזְּמַן עוֹבֵר עַל הָאָדָם מֵה
 שְׁעוֹבֵר, בְּפֶרֶט שְׂאֵבְדוֹתוֹ עַל־פִּירֵב, הֵם
 בְּמִקּוֹם מְדַבֵּר שְׁמָמָה, בְּמִקּוֹם תְּהוֹ וּבְהוֹ,
 שְׁמַחְמַת זֶה הָאָדָם תּוֹעֵה בְּשֵׁה אוֹבֵד, וְעַל זֶה
 נֶאֱמָר (תהלים קז): "תָּעוּ בַּמִּדְבָּר בִּישִׁימוֹן דָּרֶךְ
 וְכוּ'", וְכָל הַמְּזִמּוֹר.

ועתה הֵבֵן בְּעֲצָמוֹ: כִּמָּה וְכִמָּה צְרִיכִים
 לְחַזֵּק אֶת־עֲצָמוֹ כְּשֶׁצְרִיכִין לְעֵבֵר
 בְּמִקּוֹמוֹת כְּאֵלוֹ, לְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹת שֶׁנֶּאֱבָדוּ
 מִכִּמָּה שְׁנַיִם, וְגַם צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ וּלְמַצָּא
 אֲבֹדוֹת מְגַלְגּוּלִים הַקּוֹדְמִים שֶׁעֲבָרָה נִשְׁמַתוֹ
 בָּהֶם.

וקשה לְהַמְלִיט, שֶׁבְּתוֹךְ הַחֲפוּשׁ לֹא יֵאָבֵד
 עוֹד יוֹתֵר, וְכִמְרָמֵז שֵׁם: שְׂאֵפְלוֹ
 הַצְּדִיקִים הַחוֹפְרִים אַחֵר הָאֲבֹדוֹת, לְפַעְעִים
 הֵם עֲצָמָם אוֹבְדִים עוֹד, עֵינֵי־שֵׁם. מְכַל־שֶׁכֶן
 שָׁאֵר אֲנָשִׁים. וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְאַרְךָ הַגְּלוּת כָּל־
 כֶּךָ בְּכָל־לִיּוֹת. וְכֵן גְּלוּת הַנֶּפֶשׁ בְּפֶרֶטִיּוֹת שֶׁל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְאַרְךָ כָּל־כֶּךָ, הַכֹּל מִחֲמַת
 זֶה, הַמִּקּוֹם יִרְחַם.

על־כֵּן כָּל מִי שֶׁרוּצָה לְחוּם עַל נַפְשׁוֹ,
 כִּמָּה וְכִמָּה הַתְּחַזְּקוֹת הוּא צְרִיךְ
 לְבַלֵּי לִיָּאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ
 לְעוֹלָם, יְהִיֵּה אִיךְ שִׁיְהִיָּה, אֲפֹלוֹ אִם נִדְּמָה לוֹ
 שְׂאוֹבֵד חֶסֶד־וְשְׁלוֹם בְּכָל־פַּעַם יוֹתֵר, אֶף־עַל־
 פִּי־כֵן הוּא יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וְיַחֲפֵשׁ יוֹתֵר.

ואף־על־פי שְׂאִינוֹ מוּצָא כְּלָל, צְרִיךְ
 לְהֶאֱמִין: שְׂבוּדָאֵי מוּצָא
 הַרְבֵּה עַל־יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ לְבַד, כִּי
 הַיְגִיעָה אֵינוֹ נֶאֱבָדָת כְּלָל, כִּי "לִית רְעוּתָא
 טְבָא דְאַתְאָבִיד" (זהר תרומה קנ:).

וזהו (מגלה ו:): "יִגְעַתִּי וְלֹא מְצָאתִי אֵל
 תְּאֲמִין, יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי תְאֲמִין".
 וְקָשָׁה: מָה הוּא לְשׁוֹן "תְּאֲמִין", הֲלֹא יִכּוֹלִין
 לְרַאוֹת אִם מְצָא אִם לֹא?!

אך בְּאֵמֶת יִכּוֹל לְהִיּוֹת שִׁיְגַע הַרְבֵּה, וְנִדְּמָה
 לוֹ שֶׁעֵדִין לֹא מְצָא כְּלָל, וּמַחְמַת זֶה
 הוּא אוֹמֵר "יִגְעַתִּי וְלֹא מְצָאתִי" - אֶף־עַל־פִּי־
 כֵּן "אֵל תְּאֲמִין לוֹ". רַק "יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי
 תְאֲמִין", אֶף־עַל־פִּי שְׂאִין בִּידוֹ מְאוּמָה מֵה
 שְׂמַצָּא, אֶף־עַל־פִּי־כֵן תְּאֲמִין בְּאֵמוּנָה־
 שְׁלֵמָה, שְׂבוּדָאֵי מְצָא הַרְבֵּה.

כי יֵשׁ הַרְבֵּה שְׂאִין מְרַאֵין לוֹ מֵה שְׂמַצָּא,
 עַד הַסּוּף. וְגַם אֲפֹלוֹ אִם לֹא מְצָא כְּלָל
 עֵדוֹן - אֶף־עַל־פִּי־כֵן מְצָא הַרְבֵּה, עַל־יְדֵי
 הַחֲפוּשׁ וְהַיְגִיעָה לְבַד, כִּי הַיְגִיעָה וְהַחֲפוּשׁ
 לְבַד, אֵינוֹ נֶאֱבָד בְּשׁוּם־אֶפֶן. וְעַל־כֵּן "יִגְעַתִּי
 וּמְצָאתִי תְאֲמִין", 'תְּאֲמִין' דִּיקָא כִּנ"ל, וְהֵבֵן
 הַיֵּטֵב, כִּי לֹא דָבָר רִיק הוּא.

ועל־פי דָּרֶךְ זֶה שְׂאֵנוֹ קוֹרְאִין אֶת כָּל
 הַיְגִיעוֹת וְהַעֲבֹדוֹת בְּתוֹרָה
 וְתַפְלָה, בְּפֶרֶט בְּשִׁיחוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ - הַכֹּל
 אֵנוֹ קוֹרְאִין עִתָּה בְּשֵׁם 'בְּקָשָׁה וְחֲפוּשׁ', וְכֵן
 עַל־פִּירֵב מְבַקְשִׁין וּמְחַפְּשִׁין עַל־יְדֵי דְרָצוֹן
 וְתִשׁוּקָה וְגַעְגּוּעִים וְכוּ' - עַל יְדֵי זֶה אַתֶּם
 יִכּוֹלִים לְהִתְחַזֵּק הַרְבֵּה בְּכָל עֵת אִיךְ שֶׁהוּא.

כי אַתֶּם מְחַיְבִים אֶף־עַל־פִּי־כֵן לְבַקֵּשׁ
 וּלְחַפֵּשׁ יוֹתֵר, כְּמוֹ הַמְּחַפֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹת
 בְּגִשְׁמִיּוֹת, שְׂבוּדָאֵי אֵינוֹ מוּצָא בְּפַעַם אֶחָד,

בפרט אבדות פאלו שצריכין לבלות כל ימיו לבקשם ולחפשם.

בפרט שאנו מאמינים באמת שאין היגיעה לריק חס־ושלום, כי מה שמרויחין על־ידי היגיעה והחפוש לבד, אפלו כל זמן שאין מוצאין, הוא רוח בלי שעור, יותר מכל הון דעלמא, "עין לא ראתה" וכו'.

מכל־שכן שאנו בטוחים, שבודאי נזכה למצא הכל סוף כל סוף, אם נזכה להתחזק ולבקש ולחפש תמיד, וכנ"ל.

נד.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ג)

ותזכה להיות בקי בהלכה וכו', שזהו 'סוד פונת אלול' כידוע לך (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו). אשרינו שאנו זוכים לידע מסודות פאלה, שהם דרכים נפלאים לכל אחד לעבודתו יתברך. "אני לדודי ודודי לי" יזכנו ללכת בהם באמת.

וזהו בעצמו הפונה: שאני צריך להתעורר, ולהשתוקק, ולהתיגע, ולהתקרב - "לדודי יתברך" - ולהיות בקי בזה. "ודודי לי" - יזכנו ויעזרנו, לקרבנו אליו בחמלתו וכו'.

נה.

(עלים־לתרופה, א' ראה תקצ"ד)

ואם אמנם יש לי צער מזה, שבאת לידי זה להצטער כל־כך בדרך, בשביל רוח פזה. עם־כל־זה זאת נחמתי, מה שפתבת שנזפרת בדברי אדוננו־מורנו־ורבנו זכרוננו־לברכה (לקוטי־מוהר"ן ח"ב פז): "ש'דרך' הוא 'תקון־הברית' - ובכונת אלול". ומהסתם השבת אז פמה דברי־תורה, וגם

היה לך בתוך־כך לפרש שיחתך לפניו יתברך וכו'.

נו.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ד)

ונזכה לקבל חדש אלול הנורא הזה הבא־עלינו־לטובה בקדשה ובטהרה, כי כל דברי מקתבי הנ"ל [מענין יולדת ולדה] מדברים מ'אלול', שגרמז בפסוק (משלי לא, כה): "עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון", שהוא צרוף 'אלול' בראשי־יתבות, כמו שכתוב בסימן כ"א, ושם מדבר מענין 'יולדות', ומענין "צעקתנו יודע תעלומות", כמו שכתוב שם, עיני־שם.

ראה והבן: שבתורתו הקדושה יכולין למצא כל מבקש, כי בשבת זו ברכו 'חדש אלול', והיה חבור נפלא לענין הנ"ל.

ובן הוא בכל יום ויום - שכל מה שנעשה בכל יום יום אצל כל אחד ואחד, הכל יכולין למצא בתורתו הקדושה בדרכים נפלאים, באשר כבר שמעת וראית והבנת אצלי פמה פעמים, וכל־זה לפי מעוט שכלנו, מכל־שכן הנספרות שבהם עד אין־סוף ואין־תכלית וכו'.

והשם־יתברך יעזר לבבכם באמת, שתזכו להרגיש אמתת נעימת תורתו הקדושה, ולילך בהם באמת בכל עת, כל אחד, בכל מקום שהוא, ולקיים באמת (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד", שזהו 'סוד פונת אלול' (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו), ולילך בזה באמת ובתמימות, לקיים (דברים ד, לט): "וידעת היום וכו' כי ה' הוא האלקים, בשמים מפעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

כז.

(עלים-לתרופה, אור ליום א' שופטים תקצ"ה)

לעת-עתה יש לנו פנאי להתקרב להשם-יתברך, ולהתפלל לפניו על-ידי-זה דיקא, כי אין לנו למי לברח ביי-אם להשם-יתברך.

רק עתה אנו צריכין להתפלל להמשיך ישועה ורחמים, שיצא דבר המשפט לטובתי, שאהיה זכאי לגמרי במשפט, באשר באמת אני נקי מעוון בענין זה, כי הכל עלילות שקר, ושונאינו יכרעו ויפלו, ויבשו ויבהלו מאד וכו', ולה' הישועה. [לפני-זה ישב בתפיסה, ואחר-כך בראש-חדש אלול גרשו אותו לנעמירוב וכו', ועבר כל התלאות, כמבאר שם בהמכתבים].

והנה ימי המשפט והדין הגדול של ראש-השנה ממשמשין ובאין, וכבר ברכו ראש-חדש אלול, וצריכין לרעד ולפחד מאד מ'משפט' הזה שנוגע לחיים-נצחיים, ואי-אפשר לשחד בממון ולפנים בדברים, וכל פחד המשפט שעלי שיש לנו עתה - הוא כדי לזכור ולא לשפח 'פחד המשפט' של ראש-השנה, מפל-שכן של יום הדין הגדול והנורא.

כי צריכין להעלות כל הפחדים, וכל היראות הנפולות, לבלי לפחד ולהתירא משום דבר, ביי-אם מהשם-יתברך לבדו. ולידע ולהאמין: שכל היראות והפחדים העוברים על האדם, בפרט פחדים כאלה שיש לנו עתה, הכל כדי להזכירנו לרעד ולפחד מהשם-יתברך.

ותכף שזכרין ביראת-השם, אף-על-פי שיודעים כל אחד בנפשו שאינו נקי כלל, אף-על-פי-כן יכולים לשמח ולחיות

חיים אמתיים, כי "יראת ה' תוסיף ימים" (משלי י, כז), בחינת: "יראת ה' לחיים" (משלי יט, כג).

וזה עקר 'שלמות היראה' - שדיקא על-ידי היראה הגדולה, יגיע לשמחה, כמו שכתוב (תהלים ב, יא): "וגילו ברעדה". [עין בענין זה בלקוטי-הלכות, הלכות פסח ט; והלכות בכור-במה-טהורה ד].

ועקר בכח הצדיק-האמת, כי מאחר שזכרין איך צריכין לפחד ולרעד מעצם הפגמים וכו' - תכף מחיין ומשמחין עצמן, מה שאנו סמוכין בכח גדול ונפלא בזה וכו'.

כח.

(עלים-לתרופה, א' תבוא תקצ"ז)

ותהלה-לקל דברנו דברי אמת מענין התורה (לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב): "בי-תצא, מענין פסדר ושלא-פסדר". ובודאי נצרך לה דבורים אלו גם-כן, כי כל מה שעובר עליך מה שהוא נגד רצונה, הכל הוא מבחינת 'שלא-פסדר'. והדרך לתשובה שנעשה ב'אלול', הוא תקון לזה.

ועקר הדרך הוא - לידע ולהאמין: שהשם-יתברך בכל מקום, ובכל דרגא, אפלו בעשר בתרין דמסאבותא, בחינת (תהלים קלט, ח): "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנף", כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל בלקוטי-תניינא בסופו, עי"ד שם. והעקר לבטל עצמו בבחינת מ"ה. "מה אנו מה חיינו מה בחנו" וכו'.

תהלה לקל יש לנו במה לשמח, איך שהוא איך שהוא. וזה העקר, לזכר תמיד בהחסד הנפלא שעשה עמנו השם-יתברך,

לְקַרְבְּנוּ לְמָקוֹם שְׁקָרְבָנוּ. עַד שִׁיהְפֹּךְ עַל-יְדֵי-
זֶה כָּל הַיְגוֹן וְאִנְחָה לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׂמֻחָה, כִּי אִף-
עַל-פִּיכֶן אֲנִי יוֹדֵעַ מִתּוֹרָה כְּזֹאת, מֵהֵיכֶן
נִמְשָׁךְ מִה שְׂמִתְנַהֵג לְאָדָם 'שְׁלֵא-כְפִסְדָר'.

שִׁים לְבָב: הַנִּשְׁמָע כְּזֹאת, לֹאמֹר תּוֹרָה
כְּזֹאת, עַל דְּבוּרִים אֱלוֹ 'שְׁלֵא-כְפִסְדָר',
שְׁזֶה עוֹבֵר עַל כָּל אָדָם. וְלֹא נִמְצָא מִי
שִׁיאֵמַר תּוֹרָה עַל זֶה.

בְּפֶרֶט תּוֹרָה נִפְלְאָה כְּזֹאת, הָעוֹלָה עַד
אֵין-סוּף, וְיוֹרֶדֶת עַד אֵין תְּכֵלִית,
לְהָרִים וְלַהַגְבִּיּוֹת הַמְּנַחִים בְּעֶשֶׂר כַּתְרִין
דְּמִסְאָבוּתָא, אֲשֶׁר אֵין יְרִידָה לְמִטָּה מִזֹּו, גַּם
עֲלֵיהֶם הִגִּיעַ רַחֲמֵי בַדּוֹר הַזֶּה, לְעוֹרְרֵם,
וְלַהֲקִיצֵם, לְתַמְכֵם, וְלִסְעָדֵם, לְהַחֲלִימָם,
וְלִרְפְּאוֹתָם, לְהַחֲיוֹתָם, וְלִשְׂמַחָם.

וְאִם אַתָּה כָּמוֹ שֶׁהוּא, עַל-כָּל-פָּנִים אֵין
אַתָּה גְרוּעַ מֵהֶם חֶסֶד וְשִׁלּוּם חֶסֶד-
וְשִׁלּוּם. וְחֻבָּה יִתְרָה נִוֹדַעַת לָךְ בְּנֵי חֲבִיבֵי,
שִׁאֲתָה יוֹדֵעַ מִכָּל זֶה, וְעוֹד וְעוֹד וְכוּ' וְכוּ'.
אֲשֶׁרִינוּ, אֲשֶׁרִי אֲזַנִּינוּ, וְעֵינֵינוּ, וְלִבֵּנוּ -
שְׁדָרְאֵינוּ וְשָׁמְעֵנוּ וְהַבְּנֵנוּ כָּל זֶה. עֵדוּן יֵשׁ לָנוּ
גַּם תִּקְוָה לְכָל טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי בְּזֶה וּבְבֹא
לְנִצְחָה.

נט.

(עֲלִים-לְתַרוּפָה, יוֹם ו' עֶרֶב-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ תַּקְצ"ח)

כָּל לֵב מִבֵּין, רְאוּי לְהִבִּין מִרְחוּק:
שְׁבַת־שָׂרִי הוּא מְלַחֲמָה עֲצוּמָה לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד, כִּי אֲשֶׁר מְקַדִּימִין לְצַעֲקַת בְּכָל
'חֹדֶשׁ אֱלוֹל' (בְּמִזְמוֹר לְדוֹד ה' אוֹרִי): "אִם תַּחֲנֹה
עָלִי מִחֲנָה לֹא יִירָא לִבִּי, אִם תִּקְוִים עָלִי
מְלַחֲמָה וְכוּ' [בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָח].

אָבֵל "בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָח" בְּדָאִי, בְּכָל מַה
שֶׁכָּתְבֵתִי עַד הֵנָּה, בְּקֹדֶשׁת שַׁבַּת-

קֹדֶשׁ, וּבְקֹדֶשׁת תְּשָׁרִי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֹּל הוּא
כַּח קֹדֶשׁת הַצַּדִּיקֵי-הָאָמֶת שְׁגָלָה כָּל זֶה,
וְעוֹסֵק בְּכָל זֶה עֵדוּן - כִּי "גְּדוּלִים צַדִּיקִים
בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חֵלִין ז: וְכוּ'.

ל.

(עֲלִים-לְתַרוּפָה, א' רְאֵה תַקְצ"ט)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יִחְזַק לְבַבְנוּ, שְׁנֵתְחִיל
לְהִבִּין עֲצָמָנוּ לְקַבֵּל 'קֹדֶשׁת
אֱלוֹל' כְּרְאוּי.

לא.

(עֲלִים-לְתַרוּפָה, רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ אֱלוֹל תַּקְצ"ט)

שְׁלוּם לְבַנֵּי חֲבִיבֵי וְכוּ', מִכְּתָבוֹ קִבְּלֵתִי
עִתָּה. וְגַם הַמְּכַתֵּב מֵרַבִּי מְרֻדְכֵי
קִבְּלֵתִי, וְהַכֹּל קֹדֶם שֶׁעֲמַדְתִּי לְהַתְּפַלֵּל
'תְּפִלַּת מוֹסָף' שֶׁל 'רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ אֱלוֹל'.
וְקָרִיתִיו הֵיטֵב, וְהוֹדִיעֵנו לִי: שֶׁהֶעֱגֵל נֶאֱבַד,
וְצָרִיכִים רַחֲמִים שֶׁהַפְּרָה תִתֵּן חֲלָבָה, יְהִי
רְצוֹן שְׁיִתְקַיֵּם בָּךְ.

וְהֵנָּה כָּל צְרוּתֵינוּ וּמְרִירַת נַפְשָׁנוּ, הוּא
מ'חֲטָא הֶעֱגֵל', וְאֲנוּ צָרִיכִים שֶׁהַפְּרָה
תִּכְפֹּר עַל בְּנָהּ, כָּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (בַּמִּדְבָּר יט,
כב). וְהַכֹּל כְּדֵי לְזַכּוֹת שִׁיְהִיָּה "דָם נֶעֱכָר
וְנִעֲשָׂה חֲלָב" (בְּכוֹרוֹת ו: נְדָה ט).

וְהֵנָּה סְחַרְתָּם עַד הֵנָּה בְּ'פִיאָוּוֹקִים' [עֲלוֹקוֹת.
סוּג תּוֹלְעִים שֶׁמוֹצִיאִים הַדָּמִים הָרָעִים מִהַגּוֹף,
וּפְעַם הַשְׂתַּמְשׁוֹ בְּזֶה לְהַקְזֹת דָם] וְכוּ'. וּמ'בְּלָבוּלִי
הַדָּמִים' שֶׁקָּשָׁה לְזַכְּכֶם, בָּא 'חֲלִי הַמְּאֲזֵלִין'
רַחֲמָנָא-לְצַלּוֹ, וְכָל מִינֵי חוֹלָאֵת רַחֲמָנָא-
לְצַלּוֹ, וְכָל טְרִדַת הַפְּרָנְסָה, וְכָל הַמַּחֲלָקַת
וּבְזִיזוֹנוֹת וּשְׁפִיכוֹת־דָּמִים, אֲשֶׁר אַתֶּם
מִבְּקָשִׁים כְּעַת עַל-כָּל-זֶה.

אַתָּה צָרִיךְ לִישׁוּעָה גְּדוּלָה שִׁיִּחְזוֹר בְּנֶדֶךְ
לְאִיתָנוּ בְּשִׁלְמוֹת מְהֵרָה, בְּעַל

לב.

(עלים-לתרופה, ב' תצא תקצ"ט)

ובעל החמלה יחמל עלינו, ויזננו הדרוך לתשובה הנפתח ב'חדש אלול', כי בודאי השם-יתברך והצדיקים עושים את שלהם תמיד, ועוסקים בזה בשלמות, להמשיך הדרך הקדש הזה מחדש בכל שנה ושנה, בחדושים נפלאים ונוראים מאד מאד, כי מאד עמקו מחשבותיו יתברך.

אך מי יתן שנזכה גם אנחנו להאמין בזה בשלמות, באפן שנזכה להמשיך עלינו גם עתה קדשת הדרך הזה מחדש, שיקים בנו: "חדש עלינו שנה טובה", אמן בן יהי רצון.

לג.

(עלים-לתרופה, ה' ראה ת"ד)

ויעבר עלי מה, אני אעשה את שלי, ואחטף טוב כל מה שאוכל, מעט או הרבה, "בתרנגול המנקה באשפה" וכו' (עבודת-זרה ד). ובפרט לצעק ולהתחנן להשם-יתברך בכל-פעם, בפרט בימים הקדושים הנוראים הללו.

לד.

(עלים-לתרופה, ה' שופטים ת"ד)

וימים-הנוראים הקדושים מממששים לבוא, וצריכין לפשפש במעשיו, ולבקש ולדרש ולחקר דרך לתשובה, כל אחד ממקום אשר הוא שם. ו"אין פחנו אלא בפה". וגם לזה צריכין סיעתא-דשמיא.

וצריכין להתחזק ברצונות וכסופין טובים, בהתחזקות גדול, ובעקשנות גדול, ברצון. ולהאמין בעצמו:

הרחמים בורא רפואות ימלא משאלותיך מהרה. ורבי מרדכי מבקש להנצל על להבא. והכל צריכים לישועת אלקינו, ימלא ה' כל משאלות ישראל לטובה.

וכל-זה הוא סוד פגנות אלול, שהוא להכניע הדים שבחלל השמאלי. והתקון על-ידי שיהפך מ'ד"ם' ל'ד"ם', לסבל בזיונות ושפיכות-דמים מכמה צדדים (לקוטי-מוהר"ן ח"א ו).

כי גם מה שמנח כל אחד בעיני-עצמו, ונדמה לו פאלו חסו-שלום חסו-שלום אפס תקנה, גם זה בחינת שפיכת-דמים שצריכין לסבל הכל. ויעבר עלי מה, ואם חסו-שלום לא יהיה עולם-הבא, אף-על-פי-כן האמת הוא אמת, ואני חפץ ומשתוקק רק להאמת לאמתו, כי סוף כל סוף יבוא יום פקדתי וכו' וכו', וסוף כל סוף ההכרח לתן דין וחשבון וכו'.

אבל אף-על-פי-כן - חלילה וחלילה לפל בעיני-עצמו בשביל-זה. וזה כל פגנות אלול, שהוא בחינת: "בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנדף" (תהלים קלט, ח), בחינת עיל ונפיק" (לקוטי-מוהר"ן שם). וכמה וכמה דברנו בזה כמה צריכין להתחזק בזה.

ורבי מרדכי הנ"ל כותב לי: שעדין נדמה לו שאפס תקנה חסו-שלום, אם בן לא שבקת חיי לכל בריה. תדע ותאמין לי: שיש גרועים ממוה הרבה, וגם הם צריכין להחיות עצמן בפגנות אלול הנ"ל, לקים באמת בכל עת: "ואציעה שאול הנדף", ואז היה טוב להם לנצח וכו'.

שְׁעֵדִין הַטּוֹב שָׁבוּ חֲזַק מְאֹד מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי שְׁפָגְמָתִי בּוּ כְמוֹ שְׁפָגְמָתִי, אֶף-עַל-פִּי-כֵן "מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּ" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ה, ז) - אֶת הַנְּקֻדּוֹת-טוֹבוֹת שְׁזָכִיתִי לְחֹטֵף בְּזֶה הַצֵּל עוֹבֵר.

וּבְפֶרֶט שִׁתְהַלֵּה לְקַל בְּחֶסְדוֹ הַגָּדוֹל, הַכֹּל גָּנוּז וְצָפוֹן חֲתוּם וּמְשֻׁמֵּר אֵצֶל הָרֹאשׁ-שִׁבִית הָאֲמֵתִי, וּבִכְחוֹ הַגָּדוֹל עֵדִין יֵשׁ לִי תִקְוָה, לְכָל טוֹב אֲמֵתִי וְנִצְחִי.

רַק חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד לְשִׁמְחָה בְּכָל זֶה בְּכָל הַשָּׁנָה בְּלֵה, וּבְאֵלוֹ הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים אֱלוֹל וְתִשְׁרִי בִיּוֹתֵר וְיוֹתֵר.

אֲשֶׁרֵינוּ שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים צְרוּפִים קְדוּשִׁים וְנוֹרְאִים וְנִשְׁגָּבִים פְּאֵלָה עַל 'אֱלוֹל' וְ'תִשְׁרִי'.

וְלֹא יִכְלָתִי לְהִתְאַפֵּק מִלְּהַזְכִּיר קִצְתָם: "עֲזֹ וְהִדָּר לְבִוְשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אֶחְרוּן" (מְשָׁלִי לֹא, כה) - צְרוּף 'אֱלוֹל' לְבְּרָאשֵׁי-תִבּוֹת (לְקוּטִי-מִזְהָרֵן ח"א כא). "וּמַל ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְיָאת לְבֵב" וְכוּ' (דְּבָרִים ל, ו - ח"א קמא). "וְיֵאֵם לֹא תֵאבֶה הָאִשָּׁה לְלַכֵּת אֶחְרִיךָ" וְכוּ' (בְּרָאשִׁית כד, ח - ח"ב פז) - וְלִזְהָ שִׁיךְ 'סוּד פּוֹנֵת אֱלוֹל' (ח"א ו): שִׁיסוּד הוּא (תְּהִלִּים קלט, ח): "אִם אֶסֶק שְׁמַיִם שָׁם אֶתָּה, וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד".

אֲשֶׁרִי הַמִּתְחַזֵּק בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וּבְפֶרֶט בְּ'אֱלוֹל' בְּעֵצְמוֹ, לִילֵךְ בְּזֶה, לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֵצְמוֹ הַבְּקִיאוֹת מֵהַבְּקִי בְּהִלְכָה - בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּקִי בְּשׁוּב" וְכוּ' וְכוּ'.

'תִּשְׁרִי' 'תִּשְׁרִי' וְכוּ'. [הוּא מְבִיא צְרוּפִי תִשְׁרִי]. "מִי שָׁמַע בְּזֹאת, מִי רָאָה בְּאֵלָה" (יִשְׁעִיָה סו, ח), בְּפֶרֶט מִי שְׁזָכָה לְטַעַם אֶפְלוֹ בְּנִקְדָּה מִן הַיָּם "צוּף דְּבִשׁ אֲמָרִי נַעַם"

(מְשָׁלִי טז, כד), הַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׁנֵאמְרוּ עַל כָּל הַנֶּ"ל וְכוּ'.

לה.

(עֲלִים-לְתְרוּפָה, ג' תַּצֵּאת"ר)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יְרַחֵם עָלֵינוּ וַיִּזְכְּנוּ, לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת שְׁצָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֵצְמוֹ, שֶׁהֵם בְּחִינַת (לְקוּטִי-מִזְהָרֵן ח"א ו): "בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּקִי בְּשׁוּב, שֶׁהֵם בְּחִינַת (תְּהִלִּים קלט, ח): 'אִם אֶסֶק שְׁמַיִם שָׁם אֶתָּה, וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד'".

כִּי בּוֹדְאִי הוּא 'בְּקִיאוֹת' גָּדוֹל וְעֵצוּם מְאֹד, כַּאֲשֶׁר כָּבֵד דְּבַרְנוּ בְּזֶה בְּמָה פְּעָמִים. וְיוֹתֵר יֵשׁ לְדַבֵּר מְזֶה כְּמַעַט בְּכָל יוֹם, כִּי "עֲקֹב הַלֵּב מִכָּל וְאִנְשׁ הוּא" (יְרֵמְיָה יז, ט) וְחוֹלָה מְאֹד. וְכַמָּה וְכַמָּה חוֹתְרִים עָלֵינוּ מְאֹד בְּכָל יוֹם, לְהַפִּילוֹ לְגַמְרֵי חֵסֶד-וְשָׁלוֹם חֵסֶד-וְשָׁלוֹם.

וְצָרִיכִין בְּכָל-פַּעַם לְזַכֵּר הַיֵּטֵב בְּעֵינֵינוּ הַבְּקִיאוֹת הַנֶּ"ל, וְעוֹד בְּמָה שִׁיחוֹת קְדוּשׁוֹת וְתוֹרוֹת נוֹרְאוֹת הַשְּׂיָכִים לְזֶה, לְמַעַן יִשָּׂאֵר קַיָּם עַל עֲמֻדוֹ תָּמִיד.

וּבְפֶרֶט בְּ'חֹדֶשׁ אֱלוֹל', שְׁאֵז נִמְשָׁךְ הַשְּׁנֵי בְּקִיאוֹת הַנֶּ"ל, שֶׁהֵם 'סוּד פּוֹנֵת אֱלוֹל' וְכוּ' וְכוּ'. בְּאֲמַת אֵינִי יָכוֹל לְהַבִּין כָּלֵל בְּמָה זָכִינוּ לְשִׁמְעָה כְּזֹאת.

לו.

(עֲלִים-לְתְרוּפָה, ד' עֲקֹב תר"א)

מִי יִתֵּן שִׁימְלֵא הַשֵּׁם מְשֻׁאֲלוֹתֶיךָ אֲשֶׁר שְׂאֵלָתָ בְּמִכְתָּבְךָ, לְחֲזֹק דַּעְתְּךָ וְלִבְךָ לְהִתְחִיל מַעֲתָה מִחֹדֶשׁ, וּבְפֶרֶט שְׂיָמִי אֱלוֹל' מִמְשֻׁמֵּשִׁין וּבְאִין.

חֲזַק בְּנִי וְחֲזַק, וְהִלֵּךְ בְּדַרְכֵי אֲדוֹנֵינוּ-מִזְהָרֵנוּ-וּרְבֵנוּ הַקְּדוּשׁ זְכָר-צִדִיק-לְבָרְכָה,

שהזהיר את כל אחד לפרש שיחתו בכל יום
בלשון אשפנז וכו'.

חזק ואמץ לבך, להתחיל מעתה לעסק
בזה, ולקבע עתים ושעורים על כל
דבר, דהינו: ללמד פוסק בכל יום ב' או ג'
דפין לפחות, וללמד חמש ונביאים-כתובים
בכל יום, ולומר תהלים ותפלות בכל יום,
ולפרש שיחתך לפני השם-יתברך בלשון
אשפנז בכל יום וכו'. וגם יהיה לך פנאי לדבר
ולשוח עם חברנו אנשי-שלומו היקרים,
ולשמח נפשך עמהם יחד, ולזכר עצמו בכל
יום בנעימות חלקנו וכו'.

לז.

(עלים-לתרופה, ד' עקב תר"א)

ושלום לכל אנשי-שלומו שבברסלב,
באהבה רבה ורחימתן עזיזא וכו',
וימי אלול ממשמשין ובאין, ושבעה
דנחמתא כבר התחילו, וצריכין להכין עצמן
על ראש-השנה הקדוש והאים ונורא מאד,
”היתקע שופר בעיר, ועם לא יחרדו” (עמוס ג, ו).

ותזכרו היטב מה שזכינו לשמע על
’קדשת אלול וראש-השנה:
”את לבבך ואת לבב” (דברים ל, ו - לקוטי-
מוהר"ן ח"א קמא). ”עז והדר לבושה ותשחק
ליום אחרון” (משלי לא, כה - ח"א כא). ”תשרי,
תשרי” (תשורי מראש אמנה. שיר-השירים ד, ח -
ח"ב ת, יב). ואל יתשנו בעיניכם חדושים
חדשים נוראים כאלה, המתחדשים בכל עת,
לכל אחד ואחד, בכל מקום שהוא.

לח.

(עלים-לתרופה, ד' ראה תר"א)

וימי אלול ממשמשין ובאין וכו',
וקדשה האמתית של אלול

ותשרי, יאיר עלינו, שנזכה על-כל-פנים
מעתה, להתקרב אליו באמת, כל אחד
ממקום שהוא, שזהו כל סוד פונת אלול,
שנזכה לילך בדרך שכבש משה רבנו,
והצדיקים אמתיים שאחריו - בארבעים
ימים הקדושים האלו מראש-חדש אלול
עד יום-הכפורים, כמבאר בדבריו
הקדושים.

לט.

(עלים-לתרופה, ג' תצא תר"א)

עלינו להודות ולהלל ולשבח להשם-
יתברך תמיד, מה נשיב לה' כל
תגמולוהי עלי, אשר חמל עלינו בעל
הרחמים בחמלה רבה ובחנינות כאלה, שאנו
יודעין קצת ומאמינים שיש סוד פונות
אלול.

ותדקדק היטב בדבריו הקדושים, שאמר
(לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, ד-בסוף): ”וזה
סוד פונות אלול, שהוא להיות בקי בהלכה'
- בקי ברצוא, בקי ושוב, בקי בעיל, בקי
בנפיק, שהוא בחינת (תהלים קלט, ח): אם אסק
שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד””.

וכוננתו כפשוטו: שאפלו מי שהוא
בבחינת ”ואציעה שאול ממש”,
יאמר: ”הנד””.

אבל אין זה דבר פשוט, להחיות ולהחזיק
את האדם שלא יפל יותר, כשהוא
בשאול-תחתיות ממש חסו-שלום. רק יש
בזה סוד גדול ונורא, סוד עמק ונסתר מאד
מאד, שהוא סוד פונות אלול, שזה הסוד
אין יודע רק מי שדבר וגלה זאת התורה
הנוראה - שהיא סוד השגת מעשה מרפכה'
בתכלית המעלה, עד בחינת נקדה העליונה

מֵאֵד, לְהַשְׁלִים בְּחִינַת "אָדָם הַיּוֹשֵׁב עַל
הַכֶּסֶּף" (יחזקאל א, כו).

וְאִין מִי שְׂיוּכַל לְהַחִיּוֹת עֵתָה הַנִּפְשׁוֹת
הַיְרוּדוֹת וְכוּ' בְּדוֹרוֹת הָאֵלּוּ - כִּי אִם
מִי שֶׁגָּלָה הַתּוֹרָה הַנִּלְוֵה, וּבִיאַר לָנוּ בְּפִשְׁטוֹת
וְהַזְהִיר אוֹתָנוּ, לְקַיֵּם: "וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד".

וְעוֹד בְּכַמָּה וּכְכַמָּה לְשׁוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת בְּאֵלֶּה,
שֶׁהַחִיָּה אוֹתָנוּ בְּ"אִמְרוֹת ה' אִמְרוֹת
טְהוֹרוֹת" (תהלים יב, ז), הַמְּשִׁיבִין אֶת כָּל
הַנִּפְשׁוֹת הַיְרוּדוֹת שֶׁבְּעוֹלָם בְּ"שִׁבְעָה מְשִׁיבֵי
טָעָם" (מְשִׁלֵי כו, טז) וְכוּ' וְכוּ'. וְתַמְיִמוֹת
וּפְשִׁיטוֹת דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים, מְחַיִּין וּמְשִׁיבִין
אֶת הַנִּפְשׁ מֵאֵד.

אָבֵל בְּאֵמֶת יֵשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ, סוּדוֹת עֲמֻקּוֹת
וְנִסְתָּרוֹת מֵאֵד. וְאִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר
אֶפְלוּ מִה שֵׁשׁ בְּלִבֵּי בְּזָה, מִכָּל-שִׁפְן
"הַנִּסְתָּרוֹת לֵה' אֶלְקֵינוּ" וְכוּ' (דְּבָרִים כט, כח).
אֵךְ "הַנִּגְלוֹת לָנוּ וּלְבִנֵּינוּ" (שָׁם), לְשִׁמּוֹר לְקַיֵּם
דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים בְּפִשְׁטוֹת וְתַמְיִמוֹת.

וְעֵתָה אַחֲרֵי הַזִּידִיעַ אֶלְקִים אוֹתָנוּ וְאוֹתָךְ
וְאֵת בְּלָנוּ כָּל זֶה, וְיִזְתֵּר וְיִזְתֵּר. הַזְהִיר
וְהַזְהִיר לְקַיֵּם גַּם מִה שֶׁהַזְהִיר מֵאֵד (שִׁחוֹת-הַר"ן
נא): "לְבִלִי לְהִיּוֹת זֶקֶן חֲסוֹשׁ לְשׁוֹם". בְּפָרֵט
עֵתָה בְּיָמֵי אֵלּוּל וְתִשְׁרִי, שְׁצַרִּיכִין שֶׁכָּל
אֶחָד וְאֶחָד יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ 'הַתְּחַדְּשׁוֹת' עַל
כָּל הַשָּׁנָה בְּלֵה.

מ.

(עֲלִים-לְתַרוּפָּה, א' תצא תר"ג)

וְכַח הַחֶסֶד הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא שֶׁל רֵאשִׁי-
הַשָּׁנָה, שֶׁמִּמְשִׁיךְ הַיּוֹדֵעַ עֲנָן רֵאשִׁי-
הַשָּׁנָה לְעִמְקָא, יִגַּן וְיַעֲזֵר לִידֵיד נִפְשֵׁי וְכוּ'.

וְשָׁלוֹם רַב לִידֵיד נִפְשֵׁי וּלְבָבֵי וְכוּ', הַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ יַחֲזִק לְבָבוֹ בְּתוֹרָה וְתַפְלָה

וְצַדִּיקָה וּמַעֲשִׂים-טוֹבִים וְכוּ', וְיִתְחִיל בְּכָל יוֹם
מִחֻדָּשׁ, וּבְפָרֵט בְּיָמֵים הַלְלוּ שְׁצַרִּיכִים לְצַפּוֹת
עַל 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' הַבְּאֵ-עֲלֵינוּ-לְטוֹבָה, שֶׁנִּזְכָּה
שֶׁיְחַדָּשׁ עֲלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה, עַדִּי נִזְכָּה לְחַיִּים
אַרְפִּים חַיִּים טוֹבִים שֶׁבְּרַכּוֹ הַזְּקֵנִים הַקְּדוּשִׁים
אֶת הַזּוּג הַקְּדוּשׁ.

אֲשֵׁרִי הַמְּחַכָּה לָזָה, אֲשֵׁרִי הַזּוֹכָה לָזָה,
אֲשֵׁרִי אֶזֶן שֶׁשׁוֹמֵעַ כָּל אֵלֶּה,
אֲשֵׁרִינוּ שֶׁאֵנוּ מְאֲמִינִים וּמְרַגְּשִׁים מְעַט
עֲמֻקּוֹת נוֹרָאוֹת קְדֻשַׁת דְּבָרִים הָאֵלֶּה שֶׁלֹּא
נִשְׁמָעוּ מֵעוֹלָם, וּבְכָל עוֹלָם עַד רוּם גְּבִהֵי
שָׁמַיִם הָרָמִים וּלְעֵלָּא וּלְעֵלָּא וְכוּ' וְכוּ',
וְיִזְרְדִים עַד הַתְּהוֹם, לְהַחִיּוֹת אוֹתָנוּ אֶת כָּל
אֶחָד וְאֶחָד בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם, "מִי שֶׁשָּׁמַע בְּזֹאת
מִי רָאָה בְּאֵלֶּה" (ישעיה סו, ח).

מא.

(עֲלִים-לְתַרוּפָּה, יוֹם ה', רֵאשִׁי-חֻדָּשׁ אֵלּוּל תר"ד)
"הַנּוֹתֵן בְּיָם דְּרָךְ וּבְמִים עֲזִים נְתִיבָה"
(ישעיה מג, טז) - לְקוּטֵי-מִזְהַר"ן ח"א ו; ח"ב
פז), הוּא יוֹרְנוּ מִהֲרָה דְּרָךְ וְנְתִיב לְתַשׁוּבָּה,
וְיִטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְהַפְּתִיבָה.

מב.

(עֲלִים-לְתַרוּפָּה, יוֹם ה', רֵאשִׁי-חֻדָּשׁ אֵלּוּל תר"ד)
וּלְמַעַן הַשֵּׁם שֶׁתִּתְמִיד בְּלִמּוּדָךְ, וּבְפָרֵט
לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנָה, וּבְפָרֵט עֵתָה בְּיָמֵי
אֵלּוּל וְיָמִים-הַנּוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים, "מִי לֹא
יִירָא" (עמוס ג, ח) בְּיָמִים הָהֵם.

וְשָׁלוֹם לְבָנֵי וְכוּ' שִׁיחִיה. לְמַעַן הַשֵּׁם וְוַעֲר
א מְעַנְטֵשׁ, וְוִיִּים אִז דּוּ בִּיזַט נִישַׁט
קִיִּין קְלִיִּין קִינְד, שְׁטאַרְק דִּיךְ אוֹן לִיִּג אַרִּיִין
דָּעַם מַח אוֹן לְעַרְנֵעַן, אוֹן דַּאוּוֹן עַרְנֵסַט,
זַאֲלֵסַט זַאגְן אִיטְלֵעְכֶם וְוַאֲרַט בְּפָה מְלֵא, אוֹן
טְרַאכְט אוֹיף דָּעַם תְּכָלִית. אִיף טְרַאכְט פֶּאָר

דיר פיל, נאר דו באדארפסט אויף דיר אליין
רחמנות האבן, בפרט בימי אלול וראש-
השנה.

למען השם היה לאיש. דע שאינד ילד קטן, התחזק
עצמו, והשקע את המוח בלמוד, והתפלל ברכינות, אמר
כל מלה בפה מלא, וחשב על התכלית. אני חושב עליך
הרבה, אלא שעליך לרחם על-עצמי, בפרט בימי אלול
וראש-השנה].

מג.

(עלים לתרופה, ה' תבוא תר"ד)

והשם יושיע ברחמי ויורה לנו דרך
לתשובה, ונזכה להשיג לעובדא
פונות אלול, שהם: "הנותן בים דרך ובמים
עזים נתיבה" (ישעיה מג, טז - לקוטי-מוהר"ן ח"א ו),
לזכות לביקאות בהלכה המבאר שם, לקיים:
"אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול
הנף" (תהלים קלט, ח).

והכל בכחו של האור חדש שגלה כל זה,
שעסק כל ימיו בתשובה על
תשובה על השגתו הראשונה, מכל-שפן
עתה שעלה למנוחת עולם, ליום שכלו
שבת, מי יתן שישפיע עלינו קדשת שבת
משם, עדי נזכה גם אנחנו ליום שכלו שבת
וכו' (על-פי לקוטי-מוהר"ן שם, אות ג).

והשם-יתברך יזכנו, להכין עצמנו פראוי
על ראש-השנה הבא-
עלינו-לטובה, להרגיש מעתה "תקף קדשת
היום, כי הוא נורא ואים" (פיוט 'ונתנה תקף')
וכו'.

ואיך שהוא, אשרינו שאנו מכלל הקבוצה-
הקדוש הנאספים על שם אדוננו-
מורנו-ורבנו זכר-צדיק-וקדוש-לברכה, כי
כבר שמענו מפיו-הקדוש (חיי- מוהר"ן קכו, רכ;
תו): "שאין דבר גדול מזה" וכו'.

מד.

(עלים לתרופה, מכתב רבי נחמן
מטולטשין ז"ל, ד' עקב תרל"ב)

אחי ידידי, ימי אלול הקדושים
ממשמשים ובאין לחיים ולשלום
בגשמיות ברוחניות. יזכנו השם לקיים: "קחו
עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע יד, ג). "אל
תקרי דברים, אלא דבורים" (יומא פו: שמות-
רבה לח, ד) - דבורים קדושים, להרבות
ב'למוד-התורה, ובפרט בנסתרות שבתורה -
ספר תקונים הקדוש, וספר לקוטי-מוהר"ן.
ותהלים, ותפלות.

אחז בהם אחי ידידי, והפך והפך בהם,
וסיב ובלה בהם, ובהם יושע
בגשמיות וברוחניות, שתפתב ותחתם לחיים
טובים, חיים מתוקים וכו'.

וגם אחי ידידי, יזכר נא ידידי לשלח לי
נדבות לבבו הטוב על מה שפסק על
הרוח וכו'.

וחזק בני בכל הנ"ל, להתחזק לומר וללמד
ב'ספר התקונים' וה'לקוטי-מוהר"ן',
וב'צדקה'. ואז "אשריך וטוב לך" (תהלים קכח
ב), יקיים בו (אבות פ"ו מ"ד): "אשריך בעולם-
הזה, וטוב לו לעולם-הבא", אמן כן יהי
רצון.

דברי אוהבו תמים, המסיתו לטוב, לעזרר
בכל-פעם הטוב הנעים אשר טמון
בלבבו, כן יזכה לזה להוציא לפעל, באשר
אמר רבנו ז"ל (חיי-מוהר"ן רצה): "מיט פיסק און
מיט הארץ" [בפה ובלב - (בפיה ובלבקה לעשותו). דברים ל,
יד]. "מיט פיסק" [בפה] - להיות רגיל ורגיל
בלמוד ובדברי בקשות פנ"ל. "און מיט
הארץ" [ויבלב] - להיות ידו פתוחה לעניי
אנשי-שלומנו, ובפרט להחזיק הבית-
המדרש הנקרא על שמו ז"ל וכו'.

וְרַב שְׁלוֹם מְאֹדוֹן הַשְּׁלוֹם, לְכַבּוֹד הָאֲבָרָה
הַמְּפֹלָג וְכוּ'. מְעַט דְּבָרֵי אֲשֶׁר מְעַבֵּר
לְדָף, גַּם לְכַבּוֹדוֹ כְּוֹנֵתִי.

חֹסֶסָה עָלֶיךָ אַחֵי יְדִידֵי, תוֹדָה לְקַל חֵי
אֲשֶׁר חָנְנוּ בְּכֻלֵּי נְאִים וְנְעִימִים, א
זִים הָאָרֶץ [לֵב מְתוֹק וְנְעִים], א זִים קוֹל [קוֹל עֶרֶב
וְנְעִים], לְשׁוֹן צַח וְנְעִים, רַחֵם עָלֶיךָ וְתַכְבֵּד
לְהַשִּׁים יִתְבָּרֵךְ בְּכָל זֶה, לֹאמַר וְלִלְמַד 'סֶפֶר
הַתְּקוּנִים', וְסֶפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְלְשִׁיר בְּקוֹל
נְעִים תְּהַלִּים וְתַפְלוֹת, אֲז תִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים
חַיִּים מְתוֹקִים בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.

וְלִמְעַן הַשֵּׁם אֵל יִזִּיז דַּעְתּוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ,
רַק לְהִיּוֹת עַל רֵאשִׁי הַשָּׁנָה
בְּפֶה וְכוּ'.

מה.

(עֲלִים לְתַרוּפָה, מִכְּתַב רַבֵּי נְחֻמָּן
מְטוּלְטִישִׁין ז"ל, ג' עַקֵּב תַּרְל"ג)

בֵּן יַעֲזֹר וַיִּגַּן עָלֶיךָ הַשֵּׁם, עָלִיו וְעַל כָּל בְּנֵי-
בֵיתוֹ שְׂיַחֲיוּ, לְאַרְבֵּי יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת.
וַיִּתְחַדֵּשׁ עָלִיו וְעַל כָּל בְּנֵי-בֵיתוֹ שְׂיַחֲיוּ, שָׁנָה
טוֹבָה וּמְתוֹקָה מֵעַתָּה, כִּי יָמֵי אֱלוֹל'
מִתְנוֹצְצִים וּבָאִים.

בֵּן נִזְכָּה לְקַבְּלֵם בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן, לְרִצּוֹת
וּלְפִיּוֹת אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וַיִּתְעַלֶּה, "הַמְתַּרְצָה
בְּרַחֲמִים וּמְתַפְּיִים בְּתַחֲנוּנִים" (תַּפְּלַת תַּחֲנוּן),
וּלְקַיֵּם (מוֹסֵף רֵאשִׁי הַשָּׁנָה): "עֵינֵינוּ לָךְ יִתְבָּרֵךְ
תְּלוּיּוֹת, עַד שְׂיַחֲנוּנוּ" וַיְבָרְכֵנוּ וְלִכְלֹל אַחֲנוּנוּ
בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, בְּשָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ
וּמְמוֹן.

לקוטי תפלות

חדש אלול

אליך. ותזכני לעולם-הבא, ליום שכלו שבת, בלוי תשובה.

ועזרני יהוה אלהי, להיות תקיף ואמיץ וחזק בעבודתך תמיד. ואל תניחני לפול חסוֹשֶׁלֹם לעולם. "אל תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח ממני".

וזכני להיות עייל ונפיק. ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעייל, בקי בנפיק. ובכל מקום אוכל למצא אותך, בין בעליה בין בירידה. כמו שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואצעה שאול הנך". ואזכה לאחוז בך ולהתדבק בך תמיד. ויקים בי מקרא שכתוב: "אני לדודי ודודי לי".

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ו ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

וזכני ברחמיך הרבים, להיות בתשובה תמיד, שאזכה לעשות תמיד תשובה, על תשובה הראשונה. ואזכה לתקן בכל פעם, פגם תשובה הראשונה, עד שאזכה ברחמיך הרבים, לתשובה-שלמה, תשובה עלאה באמת פראוי.

ואז תפתח את לבי ודעתי, לדעת את שמך. ואז אדע באמת, כי עדין לא התחלתי לעשות תשובה, כפי עצם גדלתך ורוממותך שתזכני להשיג אז.

ואז תזכני באמת לעשות תשובה על תשובה, שאזכה לעשות תשובה בכל פעם על השגה הראשונה, על שהייתי מגשם את רוממות אלקותך, לפי עצם רוממותך שאזכה להשיג אחר-כך בכל פעם.

באפן שאזכה להיות כל ימי בתשובה תמיד, עד היום אשר תאספני

☪ [ב] תפלות-זתחנונים ☪

- השמטה ללקוטי-תפלות ח"א ו -

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם. זַכְנוּ לְתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה תָּמִיד, בְּפֶרֶט בִּימֵי אֱלוֹל הַקְּדוּשִׁים, שְׁאֵז פָּתַח לָנוּ מִשֶּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם דְּרָךְ כְּבוֹשָׁה לְתִשׁוּבָה.

וְחִדְרָךְ הַזֶּה כָּלוּל מִשְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הַנִּזְכָּרִים-לְעִיל, וּמִשְׁנֵי הַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם שֵׁם הַיְי"ה וְשֵׁם אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָם, שֶׁהֵם שֵׁם ס"ג הַקְּדוּשׁ וְשֵׁם קס"א הַקְּדוּשׁ, וּמִשְׁנֵי הַנִּקְדוּת הַקְּדוּשׁוֹת בְּחִינַת נִקְדָּה הָעֲלִיוֹנָה וּנִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵם עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַתִּשׁוּבָה, בְּחִינַת 'תִּשׁוּבָה', וְ'תִשׁוּבָה עַל תִּשׁוּבָה'. בְּחִינַת 'תִּשׁוּבַת עוֹלָם-הַזֶּה' וְ'תִשׁוּבַת עוֹלָם-הַבָּא' שֶׁהַזְכָּרָתִי לְפָנֶיךָ.

עַל-כֵּן זַכְנוּ אֶז בִּימֵי אֱלוֹל הַקְּדוּשִׁים, לְתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה. וְנִזְכָּה שְׁיִמְשַׁךְ עָלֵינוּ קִדְשֵׁי אֱלוֹל, עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, עַד שְׁנִזְכָּה לִהְיוֹת בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ תָּמִיד, וְלִילְךָ בְּכָל דְרָכֵי הַתִּשׁוּבָה בְּשְׁלֵמוֹת כָּל יְמֵינוּ לְעוֹלָם.

וְאַתָּה תִּקְבַּל אֶת כָּל בְּחִינּוֹת וּמְדִרְגוֹת תִּשׁוּבוֹתֵינוּ, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחִסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים, בְּאַהֲבָה וְחֶבֶד גְּדוֹלָה, וְיִקָּים בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "נַחֲפֹשֶׁה דְרָכֵינוּ וְנַחֲקֶרְהָ וְנִשׁוּבָה עַד יִהְיֶה. כִּי יִמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתָּה יָדַעְתָּ כְּמָה וְכְמָה אֲוֹרְבִים עָלֵינוּ מִכָּל צַד וּמִצְדֵי צְדָדִים, וְהָעֵקֶר עַל הַשְּׁכָל וְהַמְחֻשְׁבָּה שֶׁהוּא עֵקֶר הָאָדָם. וּבְמָקוֹם שֶׁחֹשֵׁב הַשְּׁכָל, שָׁם כָּל הָאָדָם.

עַל-כֵּן חוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ, שְׁמֶרְהָ נַפְשִׁי, וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת פְּגוּמוֹת וּבְטָלוֹת, וּמִכָּל-שֶׁפֶן מִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת רָעוֹת חֲסִי-וְשְׁלוֹם.

וְזַכְנוּ לְחֶשֶׁב רַק מַחְשָׁבוֹת טוֹבוֹת וְקְדוּשׁוֹת, וְתִהְיֶה מַחְשַׁבְתִּי רוֹדֶפֶת לְהַשִּׁיג בְּכָל פֶּעַם, יָדִיעָה חֲדָשָׁה בְּאִלְקוּתְךָ תִּתְבַּרְךָ.

וְאַזְכָּח לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל פֶּעַם מִקִּיפִין חֲדָשִׁים, וְלִהְיוֹת לְתוֹךְ פְּנִימִיּוֹת הַשָּׂגָת שְׁכָלִי, וְהַשְּׁכָלִים הַמְקִיפִים יִהְיוּ בְּבְחִינַת לְבוּשֵׁי קְדוּשִׁים לְשְׁכָלִי, אֲשֶׁר נִמְשָׁכִים בְּשָׂרְשָׁם מֵאוֹר הַחֲשֵׁמ"ל הַקְּדוּשׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְלִבּוֹ"ש, אֲשֶׁר מְמַנּוּ בּוֹרְחִים כָּל הַמְשַׁחֲתִים.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזַכָּה לְהַנְצִיל מִכָּל אֲוִרָב וּמִסְטִין, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת. וְיִקָּים בִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "עַז וְהָדָר לְבוֹשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם א' חֲרוֹן".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתָּה הוֹדַעְתָּנוּ: שְׁעֵקֶר הַזְּמַן הַמְּסַגֵּל לָזֶה בְּיֹתֵר לְהַמְשִׁיךְ אֲוִרוֹת הַמְקִיפִין הָאֵלוּ, הוּא בַּחֲדָשׁ אֱלוֹל.

עַל-כֵּן זַכְנוּ לְקַבֵּל קִדְשֵׁי חֲדָשׁ אֱלוֹל בְּזַמְנּוֹ כְּרָאוּי, וְלִהְשַׁתְּדֵל בּוֹ

⊗ [ג] תְּפִלוֹת-וְתַחֲנוּנִים ⊗
 - הַשְּׁמָטָה לְלִקּוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א כ"א -
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

בְּעֵינַי זֶה בְּיוֹתֵר, עַד שְׁאֲזָכָה גַם בְּכָל
הַשָּׁנָה לַעֲסֹק רַק בְּזֶה, לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל פַּעַם
מִקִּיפֵינּוּ חֲדָשִׁים, וְלִהְיוֹת בְּכָל פַּעַם הַשָּׁגָה
יְתֵרָה וַיִּדְעָה חֲדָשָׁה בְּהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹתָךְ
תִּתְבָּרֵךְ.

☪ [ד] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א פה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קמא,
'אם יזכה שירגיש כאב חטאיו')

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, שְׁתַּעֲזְרֵנִי וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁאֲזָכָה
מִהֲרָה לְהִרְגִישׁ בְּאַמְתּוֹ, כְּאֵב חֲטָאֵי
וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי, הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים
וְהָעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד עַד גְּבַהֵי שְׁמֵי
שָׁמַיִם, וְעִמְקוֹ מִתְּהוֹם רַבָּה וְכִבְדּוֹ מִחוּל
יָמַי, וְרַבּוֹ מִעַפְרֵי הָאָרֶץ, וְעִצְמוֹ מִשְׁעֵרוֹת
רֵאשֵׁינוּ, וְגָבְהוֹ מִנְּשִׁמַּת רוּחַ אֲפִינוּ.

וּבְפָרְטֵי הַחֲטָאִים שֶׁל פְּגָם-הַבְּרִית, פָּגָם
טְפֵי הַמַּח, שִׁיצְאוּ מִמֶּנִּי
לְבַטְלָה בְּשׁוּגַג וּבְמִזִּיד בְּאַנְס וּבְרָצוֹן.

אֲשֶׁר אִם הָיִיתִי מִתְחִיל לְהִרְגִישׁ עֲצָם
הַכָּאֵב שֶׁל הַפָּגָם הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא
הַזֶּה, אֵינִי יוֹדֵעַ אִם הָיִיתִי יָכוֹל לְחַיּוֹת
אֶפְלוֹ שְׁעָה אַחַת.

כְּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל-יְדֵי צְדִיקֶיךָ
הָאֲמִתִּיִּים עֲצָם הַפָּגָם הַזֶּה,
אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה מְאָרִיכִין חֲרַבֵּן בֵּית-
הַמִּקְדָּשׁ, וּמַעֲכִיבִין הַגְּאֻלָּה, וּמּוֹרִידִין אֶת
הַשְּׂכִינָה בַּגְּלוּת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וּמְמַשְׁיכִין

נְשָׁמוֹת עֲרֻטְלָאִין בְּמְדוּר הַקְּלָפוֹת,
וְנִבְרָאִין מִכָּל טָפָה וְטָפָה מִזִּיקֵי עֲלָמָא
רַחֲמָנָא-לְצֻלָּן רַחֲמָנָא-לְצֻלָּן. וְשָׂאֵר
פְּגָמִים עֲצוּמִים וְנוֹרָאִים הַנֶּעֱשִׂים עַל-יְדֵי-
זֶה.

כִּי כָל הַתּוֹרָה תְּלוּיָה בְּתַקוּן-הַבְּרִית
שֶׁהוּא יְסוּד הַכֹּל. וּבְעוֹן זֶה פּוֹגְמִין
בְּכָל הַכ"ב אֲתוֹן דְּאוֹרֵייתָא שֶׁהִטָּפָה
כְּלוּלָה מֵהֶם וְכוּ'.

וּבְאַמְתּוֹ לְבִי אָטוּם וּמִבְלָבֵל וּמִמְעָקָם
כָּל-כַּף, עַד שְׁאֵינִי מְרַגֵּשׁ כָּלֵל
כְּאֵב עוֹנוֹתַי הָעֲצוּמִים וְהַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים
מְאֹד מְאֹד, אֶפְלוֹ כְּשֶׁאֵינִי מְדַבֵּר מֵהֶם. אוֹי
לִי וַי לִי, אוֹי לִי וַי לִי. וְאִם אוֹמֵר אֶלְךָ
פְּעָמִים 'אוֹי לִי וַי לִי', עֲדִין אֵינִי מְרַגֵּשׁ
כָּלֵל. מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶתְאוּנָן,
מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק.

אֲךָ אַתָּה מְרַחֵם עַל כָּל בֶּשָׂר, וְאַתָּה
צוֹפֵה וּמְבִיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת,
וְאַתָּה עֲתִיד לְתַקֵּן אוֹתָנוּ כְּלָנוּ כְּאֲשֶׁר
הִבְטַחְתָּנוּ. עַל-כֵּן שִׁטְחֵתִי אֵלֶיךָ כִּפִּי,
גּוֹאֵל חֲזַק הִיָּה בְּעֲזָרִי, וְלִמְדֵנִי וְהוֹרֵנִי
בְּכָל-עֵת, בְּאִיזָה דְרָךְ בְּאִיזָה אַפֵּן אֲזָכָה
לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתּוֹ, מִרַע לְטוֹב, מִמּוֹת
לְחַיִּים, כִּי מֵר לִי מְאֹד.

אָבִי יוֹצְרִי וְגּוֹאֲלִי וּפּוֹדִי, עֲזָרְנִי
וְהוֹשִׁיעֵנִי חַיֵּשׁ קָל מִהֲרָה, שְׁאֲזָכָה
לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתּוֹ וּבְלֵב שָׁלוֹם, וּמֵל אֶת
עֲרַלְת לְבִי הָרַע, וְתַפְתַּח אֶת לְבִי, בְּאַפֵּן
שְׁאֲזָכָה לְהִרְגִישׁ כְּאֵב וּמְכָאוֹב עוֹנוֹתַי
הָעֲצוּמִים, עַד שְׁאֲזָכָה לְצַעֵק מִן הַלֵּב
זַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה, כְּמוֹ שְׂרָאוּי לִי לְזַעֵק

וְלַצֶּעַק עַל עֲוֹנוֹת רַבִּים וּגְדוּלִים כְּאֵלֶּה,
אוי אוי אוי.

וְאִזְעַק וְאֶצְעַק וְאֶשׁוּעַ אֵלַיךָ בְּאֵמֶת
וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּלֵב נִשְׁכָּר וְנִדְכָּה
מִקִּירוֹת הַלֵּב, עַד שִׁירְגִישׁוּ גַם כָּל
הַלְּבָבוֹת שֶׁל כָּל הַטְּפוֹת שֶׁנִּמְשְׁכוּ מִמֶּנִּי
לְכָל מְקוֹם שֶׁנִּמְשְׁכוּ, הֵן אוֹתָן הַטְּפוֹת
שֶׁנִּמְשְׁכוּ בַּהֲתַר וְנִתְהוּוּ מֵהֶם בְּנֵי שְׂיַחֲיוֹ
לְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים, הֵן לְהַבְדִּיל
אוֹתָן הַטְּפוֹת שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה בְּשׁוֹגֵג
אוּ בְּמִזִּיד, וְנַעֲשֶׂה מְכַל טֶפֶה וְטֶפֶה מֵהַ
שֶׁנַּעֲשֶׂה, אוי לי וי לי.

וּבְכֵל יִהְיֶה נִמּוֹל לְבָבְךָ, וַיִּרְגִישׁוּ כָל־
בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם אֶת עֵצֶם כְּאִבְךָ
וְצַעֲרֶם, וְהִיכָן הֵם מִנְחִים בְּשִׂאוֹל-
תַּחֲתִיּוֹת, בְּמִקְוֹמוֹת הַמְטַנְּפִים שֶׁלֹּא נִתֵּן
לְהִזְכֵּר.

וַיִּהְיֶה נַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל בֵּינֵיהֶם,
וַיִּתְעוֹרְרוּ כָל־שֶׁם לְשׁוֹב לְהַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת, וַיִּתְחִילוּ לְהִתְגַּעְגַּעַע
וְלְהִצְטַעַר וְלִכְסֹף בְּאֵמֶת לְהִתְתַּקֵּן וְלָשׁוֹב
אֶל יְהוָה בְּאֵמֶת, עַד שֶׁתְּעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ
הַטּוֹבִים, רַחֲמֶיךָ הַגְּנוּזִים, רַחֲמֶיךָ
הַפְּשׁוּטִים, רַחֲמֶיךָ הַרַבִּים, עָלֵי וְעַלֵּיהֶם.

וְתַעֲסֶם בְּתַקוּנָנוּ, וְתַגְּאֲלֵנוּ מִהֲרָה
מִבְּאֵר שַׁחַת, מִטֵּיט הַיּוֹן, וּמִכָּל
מְקוֹמוֹת הַמְטַנְּפִים וְהַמְקַלְקָלִים, מִכָּל־
תַּגְּאֲלָנוּ וְתַפְדָּנוּ וְתוֹצִיאָנוּ לְשָׁלוֹם
וְתַתְּקֵנָנוּ, וַיִּשִׁיב הַמֶּלֶךְ אֶת נִדְחָיו מִהֲרָה,
כִּי אַתָּה חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּךָ
נִדַּח.

וּמֹל אֶת לְבַבְנוּ לְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, כְּמָה
שִׁכְתוֹב: "וּמֹל יְהוָה אֱלֹקֶיךָ אֶת
לְבַבְךָ וְיֵאת לְבַב זִרְעֶךָ, לְאַהֲבָה אֶת יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבַבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן
חַיֶּיךָ".

אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ, אֵל חַי חֲלֻקָנוּ צוּרָנוּ,
צוּרָה לְהַצִּיל יְדִידוֹת שְׂאֲרֵינוּ
מִשַּׁחַת, לְמַעַן בְּרִיתְךָ אֲשֶׁר שָׁמַת בְּבִשְׂרָנוּ.

זַכְּנֵי מִהֲרָה לְמוֹל אֶת עַרְלַת לְבָבִי וּלְבַב
זִרְעִי, וּבִפְרָט בִּימֵי אֱלוֹל
הַקְּדוּשִׁים. זַכְּנֵי מַעֲתָה שְׂאִזְכָּה לְהַכִּין
עֲצָמֵי בְּאֵמֶת, בְּאִפְּן שְׂאִזְכָּה בִּימֵי אֱלוֹל
הַקְּדוּשִׁים, שְׂיִהְיֶה נִמּוֹל בְּשָׁלוֹם לְבָבִי
וּלְבַב זִרְעִי בְּאֵמֶת.

עַד שְׂאִזְכָּה בְּחַיִּים חַיּוֹתִי, שְׂיִתְקַנּוּ אוֹתִי
הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים בְּשָׁלוֹמוֹת, אוֹתִי
וְאֶת זִרְעִי וְאֶת כָּל הַתְּלוּיִם בִּי, לְמַעַן לֹא
אֲבוֹשׁ וְלֹא אֶכְלֵם וְלֹא אֶכְשַׁל לְעוֹלָם וָעַד,
וְלֹא אֶעוֹל בְּכִסּוּפָא קַמָּךְ.

וְלֹא יִהְיֶה כַח לְהַחֲטֹאת, לְרַבֵּץ עַל פֶּתַח
קְבָרֵי חֲסִדֵי־שָׁלוֹם, רַק אִזְכָּה לְתַקֵּן
הַכָּל בְּחַיִּים חַיּוֹתִי, בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים
אֲמִתִּים, כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ וּסְמִיכָה,
כִּי אִם עַלֵּיהֶם לְבַד, וּבְכַחֶם וְהַבְּטַחְתָּם
אָנוּ מְצַפִּים עֲדִין לְכָל טוֹב.

מִלֵּא רַחֲמִים, חוֹס וְרַחֵם עָלַי, וְהַצִּילֵנִי
מִחֲרָפוֹת וּבְזִיוּנוֹת, שֶׁלֹּא יִהְיֶה כַח
לְשׁוֹם מִזִּיק וּמִשַּׁחֲתִית לְהִתְקַרֵּב אֵלַי בְּעַת
מִיתָתִי, וְלֹא יִלְכוּ אַחֵר מִטְּתִי חֲסִדֵי־שָׁלוֹם,
רַק בְּרַחֲמֶיךָ הַרַבִּים תַּגְּרֵשׁ מִמֶּנִּי
וְתַבְטֵלֵם בְּבִטּוֹל גָּמוֹר מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

☉ [ה] לקוטי תפלות ח"ב לו ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב עג, 'תהלים מסגל לתשובה')

מה רב טובך אשר עשית עמנו, מה נשיב ליהוה כל תגמולוהי עלינו. וברחמיך הרבים גלית לנו: "אשר על-ידי אמירת תהלים זוכין לתשובה". כי חפץ חסד אתה, ורוצה אתה בתשובתם של רשעים, ואין אתה חפץ במיתתם.

על-בן הקדמת תרופה למכותנו, וחוננת אותנו בספר תהלים הקדוש הזה, הפותח לנו כל שערי רחמים, כל שערי התשובה, שהם חמשים שערי תשובה, פנגד חמשים שערי בינה.

רבנו של עולם, אב הרחמן, זכנו ברחמיך הרבים, שנזכה לעסק באמירת תהלים כל ימינו. ותעזרנו אותי ואת כל בני ביתי בכלל ישראל עמך, שאזכה בכל יום ויום, לומר תהלים הרבה, בהתעוררות גדול בלב שלם באמת.

ואזכה להטות לבבי היטב, להשמיע לאזני מה שאני מוציא בפי, באפן שאזכה למצא עצמי בכל דרגא ודרגא, בתוך פסוקי תהלים הקדושים, הכלולים מפל נשמות ישראל, ומפל המדריגות שבעולם, מן תכלית מדריגה העליונה עד תכלית דיוטא התחתונה.

אשר כל הנופלים והרחוקים בתכלית הרחוק, כלם יכולים למצא את עצמם בתוך ספר תהלים. וכל אחד יכול

ותחום עלי בחמתך הגדולה ובחנינותיך העצומים, שאזכה לתקן בחיי את כל אשר שחתתי. ותחוס ותמחל ותסלח לי על הכל בחיים חיותי, באפן שלא יהיה עלי שום דין ומשפט אחר-כך.

אם אמנם ידעתי באמת כי אני רחוק מישועה כזאת, כי במה יזכה נער כמני לזה. אך על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל חסדך אני נשען, ולסליחותיך אני מקנה, ולישועתך אני מצפה, בכח וזכות הצדיקים אמתיים שבדורנו, ובזכות כל הצדיקים אמתיים שוכני-עפר, עליהם אנו נשענים, בהם תמכתי יתדותי לשאל כל אלה מלפניך.

על-בן עדין אני עומד ומצפה ומקנה ומיחל לישועתך הגדולה, שאזכה מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, כי אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו.

ואם אני מתמהמה הרבה לשוב, ועוד הוספתי קלקולים ועונות הרבה גדולים ועצומים בכל יום, אף-על-פי-כן עדין אני מחכה בכל יום שיבא גאלתי ופדות נפשי, שאזכה מהרה להתעורר משנתי, ולקום מנפילתי, ולעמד מירידתי, ולחיות ממיתתי, ולשוב אליך באמת ובלב שלם להיות פרצונך הטוב באמת, אני וזרעי וזרע זרעי, וכל זרע עמך בית-ישראל, מעתה ועד עולם, אמן סלה.

❁ [ו] לקוטי תפלות ח"ב מא ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פב,
'כי תצא למלחמה, בסדר ושלא בסדר')

רבנו של עולם, מה אומר מה אדבר
מה אצטדק, "כי אין מלה
בלשוני הן יהוה ידעת כלה, אחר וקדם
צרתני ותשת עלי כפכה, פליאה דעת
ממני נשגבה לא אוכל לה", איך יזכה
נער כמוני, לבטל בחינת 'שלא בסדר'
לכחינת 'כסדר'.

במה יזכה נער כמוני, לקשר עצמי
בכל-עת להשם-יתברך באמת,
לקשר השם-יתברך במחשבתי תמיד,
שאזכה בכל-עת לחשב בו יתברך,
ולדבקה בו באמת, ולבטל עצמי וכל
ישותי, וכל תאותי ומדותי, נגדו יתברך,
בבטול גמור באמת, ולהיות כאין וכאפס
ממש, ולידע שפלותי באמת.

עד שאזכה להיות בבחינת 'מ"ה'
באמת, ולהתקשר ולהכלל בו
יתברך באמת, עד שישוב הכל כסדר,
ויתבטלו כל הרצונות של כל המתנגדים
והחולקים כנגד רצוני, שיהיה כרצונו
באמת.

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, שתעזרני ותושיעני
בזכות וכח דרך התשובה שהמשיכו
משה רבנו עליו-השלום וכל הצדיקים
אמתיים בעולם, שאזכה גם אנכי מעתה,
לשוב בתשובה-שלמה לפניך באמת
ובלב שלם.

לעורר לבבו לשוב בתשובה-שלמה
להשם-יתברך על-ידי אמירת תהלים,
ולבא להשער של תשובה השיך לו,
שהוא מכון כנגד האות שלו שיש לו
בארבעים-ותשעה אותיות של שמות
שבטי יה, שהם ארבעים-ותשעה אותיות,
כנגד ארבעים-ותשעה שערי תשובה
שאנו צריכים לשוב על-ידם להשם-
יתברך.

עד שנזכה על-ידי-זה, שהשם-יתברך
ישוב אלינו בתשובה-שלמה, לרחם
עלינו בחסדים רבים ורחמים גדולים,
לסיענו ולעזרנו בכל-עת, להתקרב אליו
יתברך תמיד, מכל המקומות שנפלנו
בהם, ולשוב אליו בתשובה-שלמה,
תשובה על תשובה תמיד.

רבנו של עולם, זכני להיות רגיל מאד
באמירת תהלים הרבה בכל יום,
בכונה גדולה, בהתעוררות נפלא, בכונת-
הלב באמת, עד שאזכה על-ידי-זה
להרגיש פאב עונותי, ולשוב עליהם
בתשובה-שלמה.

ואזכה לשמחה גדולה על-ידי אמירת
תהלים, ולעורר עלי כל
ה'עשרה מיני נגינה' שנאמר בהם ספר
תהלים, שהם רפואת ה'בת-מלך', שהיא
'כנסת-ישראל', "ונגינותי אנגן כל ימי
חיי על בית יהוה, בקול רנה ותודה, כי
טוב יהוה כי לעולם חסדו".

כִּתְרִין דְּמִסְאָבוּתָא חֲסִי-וְשָׁלוֹם, גַּם שָׁם
אֶזְכָּה לְמַצָּא אוֹתְךָ תָּמִיד, כְּמוֹ שְׁכָתוּב:
”וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה.”

וְהֵן בְּבַחֲיַנְתָּ עֲלֶיָּהּ, כַּאֲשֶׁר תִּרְחַם עָלַי
וְתַעֲלֵנִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה, בְּכָל עֲלִיָּה
וְעֲלִיָּה אֶזְכָּה לְמַצָּא אוֹתְךָ תָּמִיד.

וְאֶתְקָרַב אֵלֶיךָ תָּמִיד בְּכָל הַבְּחִינוֹת,
בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקְוֵי חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, בֵּין בִּירִידָה בֵּין בְּעֲלִיָּה, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב: ”אִם אָסַק שָׁמַיִם שָׁם אֶתְּהָ, וְאֶצִּיעָה שְׁאוֹל הַנֶּגֶד.”

בְּאִפְּן שְׁאֶזְכָּה לְתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וּבְכַפְרֵי בְּחוֹדֵשׁ
אֱלוֹל הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהֵם יְמֵי רְצוֹן שְׁעָלָה
מִשָּׁה לְקַבֵּל לוֹחֹת אַחֲרוֹנוֹת, וּפְתַח דְּרָךְ
כְּבוֹשָׁה לִילְךָ בָּהּ.

רַחֵם עָלַי מֵעַתָּה, שְׁאֶזְכָּה לְהַכִּין אֶת
עֲצָמַי מֵהַיּוֹם, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי
קְדֻשַׁת חֲדָשׁ אֱלוֹל הַקְּדוֹשׁ, קְדֻשַׁת הַדְּרָךְ
תִּשׁוּבָה שֶׁהַמְשִׁיךְ מִשָּׁה רַבָּנוּ וְכָל
הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם בְּעוֹלָם, בְּדַרְכֵי
נִפְלְאוֹתֵיהֶם הַנּוֹרָאוֹת.

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּנָה, כִּי אִם עַל-פִּי דְרָךְ
זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לְךָ וּלְצְדִיקֶיךָ
הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם
עָשׂו עָמִי, ”וְאֲנִי תָּמִיד אֵי-חָל, עַד יִשְׁקִיף
וַיִּירָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם.”

כִּי אֶתְּהָ יוֹדַע נִפְלְאוֹת הַדְּרָכִים שֶׁל
תִּשׁוּבָה שֶׁהַמְשִׁיכוֹ בְּעוֹלָם, שֶׁהוֹרִידוּ
אֶת עֲצָמָן וְקִשְׁרוּ אֶת עֲצָמָן עִם הַפְּחוֹת-
שְׁבַפְחוֹתֵיהֶם, אֶפְלוּ עִם פְּחוֹת כְּמוֹנֵי בְּכָל
מְקוֹם שְׁאֲנִי שָׁם, וְעַדִּין הֵם מְקַשְׁרִים
עֲצָמָם עָמִי בְּמְקוֹמִי שְׁאֲנִי שָׁם עִתָּה,
וּמַצְדֵּם לֹא יִבְצֹר לְהוֹצִיאֲנִי מִגְּלוּתִי,
וְלִהְעֲלוֹתִי וְלִהְכַנִּיסֵנִי לְתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה
בְּאַמְתָּ, וְלִהְעֲלוֹת אוֹתִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה.

רַחֵם עָלַי וְזַכֵּנִי, לְהַתְקַשֵּׁר לְצְדִיקִים
קְדוֹשִׁים כְּאֵלוֹ תָּמִיד, וְיִתְגַּלֶּה לִּי
דְרָךְ הַקְּדוֹשׁ דְּרָכֵי הַתִּשׁוּבָה שֶׁהֵם
מְמַשְׁיכִים בְּעוֹלָם, בְּאִפְּן שְׁאֶזְכָּה מֵעַתָּה
לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמְתָּ,
וְלִקְשֹׁר וְלִדְבֹק עֲצָמִי אֵלֶיךָ תָּמִיד בְּאַמְתָּ,
בְּתַכְלִית הָעֲנָוָה וְהַבְּטוּל בְּאַמְתָּ.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֹא
יִהְיֶה כַח לְשׁוֹם בְּחִינַת
יְרִידָה, וְלֹא לְשׁוֹם בְּחִינַת עֲלִיָּה, לְרַחֲקֵנִי
חֲסִי-וְשָׁלוֹם מִמֶּךָ.

כִּי לְפַעְמִים נִתְרַחַק הָאָדָם חֲסִי-וְשָׁלוֹם
עַל-יְדֵי הָעֲלִיָּה שְׁאֶתְּהָ מֵעֵלָה אוֹתוֹ,
דְּהִינּוּ עַל-יְדֵי רַבּוּי הָעֶשְׂרָה וְהַטּוֹב שְׁאֶתְּהָ
מִשְׁפִּיעַ לוֹ, אוֹ עַל-יְדֵי רַבּוּי הַדַּעַת בִּידִיעַת
רוּמְמוֹתֶיךָ, כִּי רַבּוּי הָאֹר מְכַהֵה עֵינָיו
וּמְזִיק לוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

עַל-כֵּן בְּאֵתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ, שֶׁתִּגַּן עָלַי
בְּכַפְּךָ, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי וְתִגַּן
בְּעַדִּי, שְׁלֹא יִזִּיק לִי שׁוֹם דְּבָר, וְלֹא
אֶתְרַחַק מִמֶּךָ לְעוֹלָם.

הֵן בְּבַחֲיַנְתָּ יְרִידָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם אֶפְלוּ
בְּדִיוֹטָא הַתַּחְתּוֹנָה, אֶפְלוּ בְּעֶשְׂרָה

❁ [ז] לקוטי תפלות ח"ב מד ❁

(על פי לקוטי מוהר"ך ח"ב פז, 'פונות אלול הם תקוה הברית')

"אני ל'דודי ו'דודי לי הרועה בשושנים". יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכוון 'פונות אלול' בשביל 'תקוה הברית', "פי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי" ואיני יודע הדרך כלל לכוון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לבי בתלמוד תורתך, ועזרני וזכני, ללמד ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות השיכים לזה. ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנף", עד שאזכה לילך בדרכי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינך פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין

הנמשכין על ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שגזפה מהרה לתקוה הברית בשלמות.

ותרחם על כל ישראל עמך, ותשים שלום בין כל ישראל ובפרט בין איש לאשתו.

ותעזור לכל ישראל הצריכים למצא זיוגם, בזכות אברהם אבינו עליו השלום, שרמז הסוד הזה של פונת אלול בעת ששלח את אליעזר עבדו לבקש הזוג של יצחק בנו, ובזכות הצדיקים שגלו הסוד הנורא הזה.

שיזכה כל אחד למצא זיוגו באמת מהרה, ותהיה כרצונו, ולא תהיה מנגדת פנגדו כלל.

רק תהפך רצונה אליו, בשלום ואהבה באמת, בלי ערמה ומרמה, ובלי שום שנאה ושנוי רצון בלב כלל.

ויתנהגו בקדשה ובטהרה, ויצאו מהם דורות רבים, בנים ובנות קיים וקיימים, עושי רצונך באמת, ויעסקו בתורתך ועבודתך באמת כל ימיהם לעולם.

ויגלו ויפרסמו ויודיעו אלהותך וממשלתך בעולם כמו שכתוב: "דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך וגידו".

מזמור "לְדוֹד ה' אֹרִי"

כל האומר מזמור כ"ז "לְדוֹד ה' אֹרִי וישע"י וכו', מראש-חדש אלול עד אחר שמחת-תורה, ערב ובקר דבר יום ביומו – אזי הוא מבטח: שמוציא שנותיו בטוב, ויערב לו, ואפילו גזרה רעה כתובה על האדם מן השמים יכול לבטל. ומעביר מעליו כל המקטרגים ושטנים ומארי תריסין, ומבטל מעליו כל גזרות קשות ורעות, ויוצא בדימוס זכאין בדין, ועל-ידי-זה יכניע כל המקטרגים.

כי מראש-חדש נפתחו י"ג מקורות מי"ג מכילין דרחמי, והם מתגלגלין ומאירין למטה וכו'. ולכך יש בו י"ג שמות הוי"ה וכו'. ועל-ידי אמירה זו, אנו פועלין ומבטלין מעלינו הבית-דין של מעלה, ומארי תריסין ומקטרגין, שאין להם רשות לקרב כלל לדון אותנו, אלא מלפניך משפטינו יצא, ואז יוצאין אנהנו זכאים בדין.

(סדור האריז"ל "דבי שבת", סדר פגנת ראש חדש אלול)

מנהג אנ"שי: לומר בכלל את המזמור "לְדוֹד ה' אֹרִי" – אחר 'נפלת-אפים' לפני הקדיש. וביום שאין אומרים תחנון, לאמרו לאחר 'תפלת שמונה-עשרה', ואחריה 'חצי קדיש', ובמנחה 'קדיש תתקבל'.

(שיח-שרפי-קדש ח"ד רכה)

"ה' אורי וישע"י" (תהלים כז, א)

ב.
(ח"א כה, ד)

גִּוְנִין עֲלֵאִין הַמְּלַבְּשִׁים בְּכֶסֶף וְזָהָב, אִין
מֵאִירִין אֶלָּא בְּשִׁבְאִים לְאִישׁ
הַיִּשְׂרָאֵלִי, כִּי שָׁם מְקוּמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה,
וּמִתְנַהֲרִין אֵלָּו הַגִּוְנִין וְכוּ'.

וּכְשִׁמִּתְנַהֲרִין, אִזִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאֵר בָּהֶם

וְכוּ', וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם "בְּגַדֵי יִשְׁע" (ישעיה סא, י).
"יִשְׁע" – אֶסְתַּכְּלוּתָא (זהר יתרו צ:), כְּמוֹ:
"יִשְׁעוּ אֵל ה'" (שמואל-ב כב, מב) – מִחֲמַת
הַפָּאָר הַכֹּל מִסְתַּכְּלִין בּוֹ, כִּי כָּלֵם מִתְּאוּיִן
לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ.

אֲבָל כָּל-זִמְן שֶׁהַכֶּסֶף וְזָהָב אֶצֶל הָעַבּוּדִים,
אִזִּי הַגִּוְנִין נִעְלָמִים אֹרֶם, וְאִינֶם
מֵאִירִין, כִּי אִין שָׁם מְקוּמָם, כִּי אִין מְקוּמָם
אֶלָּא אֶצֶל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, בְּבַחֲיִנַת (ישעיה מט,
ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר", כִּי שָׁם 'פָּאָר
הַגִּוְנִין'.

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה: הָעַבּוּדִים תְּאֵבִין לְמִמּוֹן
יִשְׂרָאֵל, אֶף-עַל-פִּי שִׁישׁ

א.
(ח"א ט, ג)

כְּשִׁאָדָם עוֹמֵד לְהִתְפַּלֵּל, אִזִּי בָּאִים
מִחֲשֻׁבוֹת-זָרוֹת
וּמִסַּבִּיבֵין אוֹתוֹ, וְנִשְׁאָר בַּחֲשֵׁךְ, וְאִין יָכוֹל
לְהִתְפַּלֵּל וְכוּ'.

וְדַע: שִׁישׁ פִּתְחִים הַרְבֵּה בַּחֲשֵׁךְ הַזֶּה
לְצֵאת מִשָּׁם וְכוּ'. אֲבָל הָאָדָם הוּא
עוֹר, וְאִין יוֹדֵעַ לְמַצֵּא הַפֶּתַח.

וְדַע: שְׁעַל-יְדֵי אֵמֶת, זוֹכֵה לְמַצֵּא הַפֶּתַח,
כִּי עֵקֶר 'אוֹר הַמֵּאִיר' הוּא הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים כז, א): "ה'
אוֹרִי וְיִשְׁעִי" – וְעַל-יְדֵי 'שִׁקְר', הוּא מְסַלֵּק
אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכוּ'.

אֲבָל עַל-יְדֵי אֵמֶת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
שׁוֹכֵן עִמּוֹ וְכוּ'. וּכְשֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא עִמּוֹ, הוּא מֵאִיר לוֹ אִיךָ לִיצֵא מִהַחֲשֵׁךְ
הַמוֹנֵעַ אוֹתוֹ בְּתַפְלָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "ה'
אוֹרִי".

לָהֶם כֶּסֶף וְזָהָב הַרְבֵּה, פִּי עַל מְמוֹנָם שֶׁל
הַיִּשְׂרָאֵלִי שׁוֹרָה הַפֶּאֶר וְהַחֵן, וְהַכֹּל תֵּאבִין
לְהִסְתַּפֵּל עַל הַפֶּאֶר וְהַחֵן.

וְהֵם בְּחִינַת 'פּוֹתֵל' - "כּוֹתֵל" (זֶהָר מִשְׁפָּטִים
קטז). כ"ו זֶה בְּחִינַת 'שֵׁם־הַקְּדוֹשׁ',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'גּוֹנִין', כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים כז, א):
"ה' אֹרִי", שֶׁהוּא 'אֹרוֹת הַגּוֹנִין'.
"וַיִּשְׁעִי", שֶׁהוּא בְּחִינַת "בְּגַדֵי יִשַׁע" הַפ"ל -
וְהוּא "תֵּל שֶׁהַכֹּל פּוֹנִין לוֹ" (זֶהָר שָׁם), וְתֵאבִין
לְהִסְתַּפֵּל בּוֹ.

ג.

(ח"א קיב)

הַסְטֵר־אֶחָרָא מְסַבֵּבֵת הַקְּדוּשָׁה וְכו',
וּבְפֶרֶט מִי שְׂכָבֵר נִמְשָׁךְ
אַחַר עֵבְרוֹת חֲסִידֵי־שְׁלוֹם, הֵם מְסַבֵּבִין אוֹתוֹ
מִכָּל צֵד. וְכֹאֲשֶׁר יַעֲזֹרֵר רוּחוֹ לְשׁוֹב אֶל הַשֵּׁם,
קִשָּׁה לוֹ מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל וּלְדַבֵּר דְּבוּרִים לְפָנֵי
הַשֵּׁם, כִּי הֵן מְסַבֵּבִין אוֹתוֹ מִכָּל צֵד.

עַד אֲשֶׁר יִזְכֶּה וַיִּשׁוּב בְּאֵמֶת, וַיְדַבֵּר
דְּבוּרִים הָרְאוּיִין לְהִתְקַבֵּל וְכו' - אָזִי
מִבְּקַע הַדְּבוּר הַמְּאִיר אֶת כָּל הַמַּחְצוֹת וְכו'.

אֲךְ אִיךָ יִזְכֶּה לָזֶה?! - הָעֵקֶר שֶׁהַכֹּל תְּלוּי
בּוֹ הוּא 'אֵמֶת', לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ אֵמֶת לְפִי
מְדַרְגָתוֹ וְכו'.

וְכִיּוֹן שֶׁהוּא בְּמִדְרַגַת אֵמֶת - אָזִי כְּבִיכּוֹל
נִתְלַבֵּשׁ בּוֹ אֹר הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
בְּעֵצְמוֹ, אֲשֶׁר "חֹזְתָמוֹ אֵמֶת" (שְׁבַת נה. יומָא סט:
וְעוֹד) - וְאִז נֶאֱמַר עָלָיו (תְּהִלִּים כז, א): "ה' אֹרִי
וַיִּשְׁעִי". - וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לוֹ, יוֹכֵל לְמַצֵּא
פְּתָחִים הַרְבֵּה לְצֵאת מֵהַחֲשָׁךְ וְהַגְּלוּת שֶׁהוּא
סְגוּר שָׁם וְכו'.

וְהַמְשַׁכֵּל הַמְבִיין - יֵשׁ לוֹ לְהִתְפַּלֵּל כָּל
יְמָיו: "שִׁיזְכֶּה פַעַם אֶחָד כָּל

יְמֵי חַיָּיו, לְדַבֵּר דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֵמֶת לְפָנֵי
הַשֵּׁם פְּרָאוּי!"

וַיֵּשׁ בְּזֶה כְּמָה מְדַרְגוֹת. וּמִי שִׁזְכֶּה
לְבַחֲיִנּוֹת 'אֵמֶת הָאֵמֶתִי' - אָזִי הַשֵּׁם
אֹר לוֹ - וְאָזִי הוּא מְאִיר בְּעֵצְמוֹ, כִּי נִתְלַבֵּשׁ
בּוֹ אֹר הַשֵּׁם.

אֲךְ מִי שֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ לְמִדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה
שֶׁל אֵמֶת, וְעַל־כֵּלִיזָה הוּא בְּמִדְרַגָּה שֶׁל
אֵמֶת, אִף כִּי אֵינוֹ מְאִיר בְּעֵצְמוֹ, מְאַחֵר שֶׁלֹּא
הִגִּיעַ לְאֵמֶת הַנְּכוּן - עַל־כֵּלִיזָה הָאֵמֶת
הוֹעִיל, שִׁיּוּכֵל אַחַר לְהֵאִיר בּוֹ. וְגַם בְּזֶה
מְדַרְגוֹת וְעֲנִינִים, יְבִינָם הַמְשַׁכֵּל בְּעֵצְמוֹ (עֵין
בְּפָנִים).

וְעֵקֶר הַפְּוֹנָה: שְׂפָאֲשֶׁר הוּא מְשַׁקֵּעַ
בְּתַכְלִית הַתְּגַבְרוֹת הַחֲשָׁךְ וְהַקְּלָפָה,
וְהוּא כְּלוֹא וּמְסַנֵּר בְּתוֹךְ הַחֲשָׁךְ אֶפְלָה,
הַמְסַבֵּבֵת וּמְקַפֵּט אוֹתוֹ מִכָּל צֵדֵי עֲדָדִים
בְּכַמָּה סְבוּבִים רַחֲמָנָא־לְעֻלָּן, וְאִין לוֹ שׁוּם
פְּתַח וְתַקְנָה וְתַחֲבוּלָה לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֲשָׁךְ -
אָזִי עֵקֶר עֲצָתוֹ: שִׁימְשִׁיךְ עֵצְמוֹ לְהָאֵמֶת,
וַיְבִיט עַל הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, וַיִּבְקֶשׁ רַק הָאֵמֶת
הָאֵמֶתִי.

וּכְנֶגֶד זֶה, אִין שׁוּם חֲשָׁךְ וְסְבוּב שִׁיחֲשִׁיךְ
לוֹ - כִּי הָאֵמֶת הוּא הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
בְּעֵצְמוֹ, וְהוּא בְּחִינּוֹת: "ה' אֹרִי".

וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לוֹ - אִין שׁוּם חֲשָׁךְ
שִׁיחֲשִׁיךְ אוֹתוֹ, וּבּוֹדָאי יִזְכֶּה לְרֹאוֹת
הַפְּתָחִים לְצֵאת מֵהַחֲשָׁךְ, בְּבַחֲיִנּוֹת (שָׁם קִיט,
קל): "פְּתַח דְּבִרְיָךְ יֵאִיר מִבֵּין פְּתָיִים".

**"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי.
צָרִי וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"**
(תהלים כז, ב)

ד.

(ח"א לו, בסוף)

**"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי
וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"**.
(תהלים כז, ב). **"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים"** - **"תָּרִין
רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין"** (זהר ויקרא ד, ה) **הֵינּוּ:**
ה' מַחֲיִין, וְאֵכִילְתֶּם, שְׁנַאֲמַר (שיר השירים ה, א):
"אֲכָלוּ רַעִים", **הֵינּוּ:** **הַתְּחַזְּקוּתֶם,** הוּא **'בְּשָׂר'
קִדְשׁ,** **הֵינּוּ:** **"לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי"**, שֶׁהוּא
בְּחִינַת (זהר): **"סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אַבָּא
וְאַמָּא"** - **הֵינּוּ:** **תְּקוּנָה מְגִיעַ עַד ה' מַחֲיִין,
שֶׁהֵם 'אַבָּא וְאַמָּא'.**

וְהוּא **'תְּקוּנַת הַכְּלִי'** - שֶׁעַל יָדוֹ: **"צָרִי
וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"** - שֶׁהֵם
בְּחִינַת **'שְׁבָעִים לְשׁוֹנוֹת'**, וְכַשִּׁישְׁבֵר הַתְּאֻוָּה
הַזֹּאת, מִמִּילָא נּוֹפְלִים כָּל הַתְּאֻוֹת דְּרַעוּת.

ה.

(ח"א קא)

**עַל-יָדַי שְׁמַתִּיגַע בַּתּוֹרָה עַד שְׁיִזְכָּה
לְהַבִּין אוֹתָהּ - יוֹצֵא מ'אַנְפִּין'
חֲשׂוֹכִין ל'אַנְפִּין נְהִירִין, וְנִתְבַּטַּל מִמֶּנּוּ
הַשְּׁעִבּוּד שֶׁל הַמְּדוּת וְהַתְּאֻוֹת דְּרַעוּת שֶׁל
הַשְּׁבָעִים עֵכוּם, שֶׁהֵם ה'אַנְפִּין חֲשׂוֹכִין.**

**וְאִזְ נִקְרָא: 'אָדָם,' בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יט, ד):
"זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם," בְּחִינַת (יְבָמוֹת סא):
"אַתֶּם קְרוּיִים אָדָם, וְאִין הָעֵכוּם קְרוּיִים
אָדָם."**

**כִּי עֵקֶר שֵׁם 'אָדָם,' זֹכֵין עַל-יָדַי הַתּוֹרָה.
כִּי עֵקֶר בְּחִינַת 'אָדָם,' הוּא בְּחִינַת
הַשְּׁכָל הָאֲמִתִּי שֶׁל 'חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה'**

**הַקְּדוּשָׁה' שְׂזוֹכִין לְהַשִּׁיג, שְׁכָלוֹלִים
מִה'שְׁלֹשׁ שְׁכָלִיּוֹת: (א) שְׁכָל פְּשׁוּט - בְּחִינַת
'חֲכָמָה', (ב) וְכְשָׁלוּמָד וּמַבִּין - זֶה נִקְרָא
'בִּינָה', (ג) וְאַחֲרֵיכֵן פְּשִׁיּוּדַע ה'תּוֹרָה' - זֶה
נִקְרָא 'דַּעַת'.**

**וְאִלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה שְׁכָלִיִּים, הֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים י"ה, כִּי י"ה הֵם 'חֲכָמָה
וּבִינָה', שֶׁהֵם "תָּרִין רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין"
(זהר ויקרא ד, ה), שְׁכָלוֹלִים בְּכָל אֶחָד מִה'שְׁלֹשׁ
שְׁכָלִיּוֹת הַנ"ל, וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ה הוּא
גִּימְטְרִיא 'אָדָם'.**

**נִמְצָא: שֶׁעֵקֶר שֵׁם 'אָדָם,' הוּא בְּחִינַת
ה'שְׁכָל הָאֲמִתִּי, דְּהֵינּוּ 'חֲכָמוֹת
הַתּוֹרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַנְפִּין נְהִירִין, בְּחִינַת
'הִרְחַקַת וְשִׁבִירַת כָּל הַתְּאֻוֹת וּמְדוּת רַעוּת'.**

**וְזֶהוּ (תהלים כז, ב): "בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים
לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה
כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"**.

**"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים" - זֶה בְּחִינַת: "תָּרִין
רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין, שֶׁהֵם
בְּחִינַת י"ה, שֶׁהוּא 'חֲכָמַת הַתּוֹרָה', בְּחִינַת
'אָדָם'.**

**צָרִיד: "לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי" - הֵינּוּ: לֶאֱכֹל
וּלְהַמִּית ה'עֲצָמוֹת' שְׁלִי, כִּי "אִין
הַתּוֹרָה מִתְּקַיֶּמֶת אֲלָא בְּמִי שְׁמַמִּית 'עֲצָמוֹ'
עֲלֶיהָ" (בְּרֵכוֹת סג:).**

**וְאִזִּי מִמִּילָא: "צָרִי וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ
וְנִפְּלוּ" - כִּי נִתְבַּטַּלִּים בְּחִינַת
ה'אַנְפִּין חֲשׂוֹכִין, וְזוֹכָה ל'אַנְפִּין נְהִירִין,
'חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה', בְּחִינַת י"ה, בְּחִינַת "תָּרִין
רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין, שֶׁעַל שֵׁם זֶה דִּיקָא
נִקְרָאִין יִשְׂרָאֵל 'אָדָם'.**

וְאָז: כָּל "הַצְּרִים וְהָאוֹיְבִים" שֶׁנֶּאֱחָזִין בְּאֲנַפְיֵי־הַשּׁוֹכֵן, בְּתַאוּת וּמְדוּת־רַעוּת, "נִכְשָׁלִים וְנוֹפְלִים" - כִּי זָכָה לְאֲנַפְיֵי־נְהִירֵי.

ו.

(ח"א קנט)

כְּשֶׁמִּקְרָב לְהַצְדִּיק, אֵף שְׂאִינוּ מִקְבֵּל מִמֶּנּוּ כָּל־ל - גַּם־כֵּן טוֹב מְאֹד. וְהָאֲמוּנָה לְבַדָּה שֶׁמֵּאֲמִין בְּהַצְדִּיק - מוֹעִיל לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ. כִּי טַבַּע הָאֲכִילָה, שֶׁה'מְזוּן' נִתְהַפֵּךְ לְנִזּוֹן.

כְּגוֹן: כְּשֶׁה'חִי' אוֹכֵלֶת 'צוּמָח', כְּגוֹן 'עֲשׂוּבִים' - נִתְהַפֵּךְ הָעֲשׂוּבִים לְחִי, כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּתוֹךְ מַעִיָּה.

וְכֵן מ'חִי' ל'מְדַבֵּר' - כְּשֶׁה'מְדַבֵּר' אוֹכֵל ה'חִי' - נִתְהַפֵּךְ ה'חִי' ל'מְדַבֵּר'.

וְלְכָל־מָקוֹם שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם הַמְּזוּן - נִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הָאֵיבָר מִמַּשׁ שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם. כְּגוֹן: הַחֶלֶק מֵהַמְּזוּן הַנִּכְנָס לְה'מַח' - נִתְהַפֵּךְ לְמַח. וְהַנִּכְנָס לְלֵב' - נִתְהַפֵּךְ לְלֵב'. וְכֵן לְשָׂר הָאֵיבָרִים.

וְכֵן כְּשֶׁדְּבוּק לְהַצְדִּיק וּמֵאֲמִין בּוֹ - נֶאֱכָל לְהַצְדִּיק וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצְדִּיק מִמַּשׁ. וְכֵן 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל' יֵשׁ לָהּ גַּם־כֵּן הַכַּח הַזֶּה.

וְזָהוּ: "בְּקִרְבִּי עָלִי מְרַעִים לְאָכַל אֶת בְּשָׂרִי" (תהלים כז, ב) - כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה שֶׁיִּקְרְבוּ "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" (זמר ויקרא ד, א) אֲנִי צָרִיד: "לְאָכַל אֶת בְּשָׂרִי" - הִינּוּ: לְהַכְנִיעַ הַחֹמֶר.

"לְאָכַל" דִּיקָא - שְׂצָרִיד שֶׁהַנֶּפֶשׁ תֹּאכַל הַבָּשָׂר, שֶׁתְּהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ.

וְזָהוּ (שִׁיר־הַשִּׁירִים ה, א): "אֲכָלוּ רַעִים" - הִינּוּ: "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" - שֶׁהֵם 'הַמְחִיךְ־הַקְדוּשִׁים'. שְׂצָרִיכִים שֶׁהַמַּח וְהַדַּעַת הַקְדוּשׁ יֵאָכַל אֶת הַגּוֹף, דְּהִינּוּ שֶׁהַגּוֹף יִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַנֶּשְׁמָה הַקְדוּשָׁה, שֶׁהוּא הַמַּח וְהַדַּעַת, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת אֲכִילָה, שֶׁה'מְזוּן' נִתְהַפֵּךְ לְנִזּוֹן כְּנ"ל.

"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח" (תהלים כז, ג)

ז.

(עלים-לתרופה, יום ו' ערב-שבת-קדש תקצ"ח)
כָּל לֵב מִבִּין, רְאוּי לְהִבִּין מִרְחוּק:
שְׂבִת־תְּשָׂרִי הוּא מְלַחֶמָה עֲצוּמָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כְּאֲשֶׁר מְקַדִּימִין לְצַעֵק בְּכָל 'חֶדֶשׁ אֲלוּל' (במזמור לְדָוִד ה' אֹרִי. תהלים כז, ג):
"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה וכו'" [בזאת אני בוטח].

אָבֵל "בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ" בְּוַדָּאִי, בְּכָל מַה שֶׁכַּתְּבִיתִי עַד הַנָּה, בְּקִדְשַׁת שְׂבִת־קֶדֶשׁ, וּבְקִדְשַׁת תְּשָׂרִי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֵּל הוּא כַּח קִדְשַׁת הַצְדִּיק־הָאֵמֶת שֶׁגִּלָּה כְּלִיזָה, וְעוֹסֵק בְּכִלְזָה עֲדִין - כִּי "גְּדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חלין ז: וכו').

"שִׁבְתִּי בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיִּי, לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ" (תהלים כז, ד)

יתברך, הנה זה המאמר, שעל־ידו נברא חלק פלוני מהבריאה].

וזהו: "לחזות בנעם ה' - ולבקר בהיכלו".

אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה. וזהו העקר: לזכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה. "דרכיה דרכי נעם, וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז).

"שמע ה' קולי אקרא" (תהלים כז, ז)

ט

(ח"ב מו; טיחות הר"ן קמו)

המניעה הגדולה שבכל המניעות - היא מניעת הפח. דהינו: מה שמחו ולבו חלוקים מהשם־יתברך או מהצדיק.

כי אפלו כשמשבר המניעות שיש לו לנסע להצדיק־האמת ובא לשם - עם־כל־זה כשמחו חלוק וקשה לו קשיות ויש לו עקמומיות בלבו על הצדיק, זאת המניעה מונע אותו יותר מכל המניעות.

וכן בתפלה - שבתחלה יש לו פמה מניעות על התפלה, ואחר־כך כשעובר עליהם ובא להתפלל, כשבלבו עקם ופתלתל מהשם־יתברך - זאת המניעה הקשיות שבלבו, הם המניעה הגדולה מכלם.

ואזי צריך לצעק לאביו שבשמים בקול חזק מעמקי הלב, ואזי השם־יתברך שומע קולו ופונה לצעקתו. ויכול להיות: שמזה בעצמו יפל ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות הנ"ל. - ועל־כל־פנים השם־יתברך שומע קולו, שזה ישועתו.

ח

(ח"ב עא)

כל הנבראים וכל ההולדות, הם רק בשביל התגלות כבודו יתברך. ועקר ה'הולדה' - על־ידי ה'צדקה', שעל־ידי נעשה כלי לקבל מנעם העליון, שעל־ידי־זה נעשה ה'הולדה', ועל־ידי־זה נתגלה ונתגדל כבודו יתברך.

כי 'צדקה' היא נדיבות לב, כמו שכתוב (שמות כה, ב): "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". ו'נדיבות לב' - הינו: שנפתח ונתנדב הלב.

ועל־ידי־זה נפתחין שבילין דלפא, ונעשין כלי לקבל 'שלהובין דרחימותא', שנמשכין מנעם העליון. שעל־ידי נעם העליון, מתעורר ה'אהבה', בחינת: "שלהובין דרחימותא, שעל־ידם ה'הולדה" (תקוני־זהר לא).

וזה אותיות 'תרומ'ה' - הם סופי־תבות (תהלים כז, ד): "לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו" - כי 'תרומה', הינו 'צדקה' שהיא נדיבות לב, בחינת: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" - על־ידי נעשה כלי לקבל מנעם השם, שעל־ידי־זה נמשך ה'תגלות כבודו יתברך', שהוא בחינת: "ובהיכלו בלו אמר כבוד".

[באור מתוך התורה: שאצל אלו שהם 'בהיכלא דמלכא', ה'כבוד' הוא 'כלו אומר', 'כלו מאמר' - כי ה'כבוד' שיש להם, הוא בלו רק בשביל ה'מאמר' שנתהוה בשביל זה ה'כבוד', אשר על־ידו נברא חלק מהבריאה. כי יש כבוד פרטי לכל מאמר ומאמר של "העשרה מאמרות שבהם נברא העולם" (אבות פ"ה מ"א), אשר בשביל אותו הכבוד, כדי שייגיע כבוד זה להשם-

וְזֶה אוֹתִיּוֹת 'קִשְׁי"א' - ראשֵׁי־תְבוּת:
 "שִׁמְעֵ יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא" (תהלים כז, ז)
 - שְׁצָרִידֶךָ רַק לְקָרוֹת לְהִשָּׁם בְּשִׁמְתִּגְבֵּר עָלָיו
 הַקִּשְׁיָא וְהַפִּירָה.

וְעַל־יָדַי ה'צִעֲקָה, זֹכִיךְ לְאִמּוֹנָה. כִּי
 ה'צִעֲקָה בְּלִבּוֹ בְּעִצְמָה, הוּא
 בְּחִינַת אִמּוֹנָה, רַק שֶׁה'אִמּוֹנָה הוּא בְּקִטְנוֹת
 גְּדוּל, וְעַל־יָדַי ה'צִעֲקָה בְּעִצְמָה, יְכוּל לְזַכּוֹת
 לְאִמּוֹנָה - הִינּוּ: לְהַעֲלוֹת וּלְגַדֵּל אֶת
 ה'אִמּוֹנָה, עַד שִׁסְתַּלְקוּ ה'קִשְׁיּוֹת מִמֶּנּוּ.

וְאִפְלוּ אִם אֵינּוּ זֹכֶה לְזֶה עֵדִיךְ - אֶהְיֶה־עַל־
 פִּי־כֵן ה'צִעֲקָה בְּעִצְמָה טוֹב מְאֹד,
 כִּנ"ל. כִּי אֶהְיֶה־עַל־פִּי שְׂבָאִים עָלָיו בְּפִירוֹת
 גְּדוּלוֹת וְקִשְׁיּוֹת, עִם־כָּל־זֶה מֵאֲחֵר שְׂצוּעַק
 עַל־כָּל־פָּנִים בְּלִבּוֹ - בּוֹדָאֵי עֵדִיךְ יֵשׁ בּוֹ
 נִיצוּץ וְנִקְדָּה מִה'אִמּוֹנָה־הַקְּדוּשָׁה. כִּי אִם
 חִסְיוֹשְׁלוֹם לֹא הָיָה בּוֹ עוֹד שׁוֹם נִקְדָּה
 מִה'אִמּוֹנָה כָּלֵל, לֹא הָיָה צוּעַק כָּלֵל.

"לָךְ אָמַר לְבִי בְקִשּׁוֹ פָּנָי, אֶת פָּנֶיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ"
 (תהלים כז, ח)

י
 (ח"א ס.ו)

כְּשִׂאוֹכֵל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה - אָזִי הוּא
 בְּחִינַת: "לָחֶם הַפָּנִים" (שמות לה,
 יג; לט, לו), כִּי ה'שִׁכְּלִי הוּא ה'פָּנִים, כְּמוֹ
 שְׂפָתוֹב (קִהְלַת ח, א): "חֲכַמַּת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו".
 אָבֵל כְּשִׂאִין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה - אָזִי אוֹבֵד
 'פָּנָיו', הִינּוּ ה'שִׁכְּלִי, וְנוֹפֵל לְבַחֲינַת
 'שְׁנָה'. כִּי עַקֵּר הַמֵּאֲכָל הוּא לְהַחֲיוֹת ה'לֵב'
 וְכוּ'.

וּכְשִׂאִין הַמֵּאֲכָל מְבָרֵךְ, וְאִין אוֹכֵל אוֹתוֹ
 בְּקִדְשָׁה - אָזִי מְבִיא 'רַע' אֶל

ה'לֵב. וְעַל־יָדַי "רַע הַלֵּב", נִתְקַלְקַל
 ה'פָּנִים, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (נְחֻמָּיָה ב, ב): "מִדּוּעַ פָּנֶיךָ
 רָעִים, אִין זֶה כִּי אִם רַע לֵב".

וְכֵן לְהַפְּדֵ: בְּקִשְׁתַּת הַפָּנִים, דְּהִינּוּ שְׁיַחֲזֹר
 וַיִּבְקֵשׁ פָּנָיו - הוּא תְלוּי ב'תְּקוּן הַלֵּב,
 כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תהלים כז, ח): "לָךְ אָמַר לְבִי
 בְקִשּׁוֹ פָּנָי".

וְעַל־כֵּן לְפַעְמִים עַל־יָדַי מֵאֲכָל שְׂאִין
 מְבָרֵךְ, שְׁעַל־יָדוֹ נִתְקַלְקַל ה'לֵב'
 - עַל־יָדֵי־זֶה אוֹבֵד ה'פָּנִים, וְנוֹפֵל מִחוּ
 לְבַחֲינַת 'שְׁנָה'.

יא

(ח"א קלח)

"לָךְ אָמַר לְבִי בְקִשּׁוֹ פָּנָי" (תהלים כז, ח).
 פִּרְשׁ רַש"י: "בְּשִׁלְיַחֲוֹתֶךָ". כִּי עַקֵּר
 ה'אֵלְקוֹת' ב'לֵב', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שם עג, כו):
 "צוֹר לְבַבִּי".

וְכִי שֶׁהוּא "בֵּר לְבַב" (שם כד, ד), בְּבַחֲינַת
 (שם קט, כב): "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" - יוֹכֵל
 לִידַע עֲתִידוֹת, עַל־יָדַי מַה שֶׁהַלֵּב אוֹמֵר לוֹ -
 שֶׁהוּא דְבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

וְזֶהוּ: "לָךְ אָמַר לְבִי בְקִשּׁוֹ פָּנָי", "לָךְ -
 בְּשִׁלְיַחֲוֹתֶךָ" כִּנ"ל - כִּי מַה שֶׁהַלֵּב
 אוֹמֵר, הֵם דְבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

יב

(ח"א קנו)

מַה שְׂמִדְבָּרִים בֵּינּוּ לְבִין קוֹנּוֹ, הוּא בְּחִינַת
 'רוּח־הַקְּדוּשׁ'. וְדוּד הַמְּלֶכֶךְ עָלָיו־
 הַשְּׁלוֹם שֶׁהָיָה מַעֲלָתוֹ גְּדוּלָּה מְאֹד, יִסַּד מְזָה
 סֵפֶר תְּהִלִּים.

וְכֵן כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ הוּא בְּחִינַת 'רוּח־
 הַקְּדוּשׁ', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תהלים כז, ח): "לָךְ

אָמַר לְבִי, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י: "לָךְ - בְּשִׁבְלֶךָ וּבְשִׁלְיֹהוֹתֶךָ, אָמַר לִי לְבִי". שְׂכַל הַדְּבָרִים שֶׁהַלֵּב אֹמֵר - הֵם דְּבָרֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ, וְהוּא בְּחִינַת רֹחַ-הַקֹּדֶשׁ.

"קְוֵה אֶל ה' חֲזֹק וַיֵּאמֶץ לְבָבְךָ וְקִוְיָה אֶל ה'"
(תהלים כז, יד)

יג.

(ח"ב קא)

עֵקֶר כָּלֵל וְשֹׁרֵשׁ וַיִּסּוֹד שֶׁל כָּל הָעֲצוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, הוּא רַק אֲמִירַת תְּהִלִּים, וְשִׁאֲרֵי תַּחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, וְהַתְּבוּדוֹת לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵו, לְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו שִׁיקְרָבָהוּ לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

וְרַק עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִיךְ לְנִצָּחַת הַמְּלַחְמָה, אִם יִהְיֶה חֲזָק וְאִמִּיץ מְאֹד תָּמִיד, לְהַעֲתִיר וּלְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָתָהּ - אִזּוּ בּוֹדָאֵי יִנָּצַח הַמְּלַחְמָה. אֲשֶׁרֵי לוֹ! - כִּי הִבְנֵנו מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

כִּי אֶהְיֶה-עַל-פִּי שֶׁנִּמְצְאִים כְּמָה עֲצוֹת טוֹבוֹת בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהֵם מְלֵאִים עֲצוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ - אֶהְיֶה-עַל-פִּי-כֵן עַל-פִּי-רַב קָשָׁה לְהֶאֱדָם לְקִיָּם הָעֲצָה בְּעֲצָמָה.

עַל-כֵּן הָעֵקֶר הוּא: תַּפְלוּת וְתַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָתָהּ, עַל-כָּל-פָּנִים יִדְבֵר בְּפִיו בְּאִיזָה בְּחִינָה שֶׁהוּא. וַיִּבְקֹשׁ מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד: "שִׁיּוּצִיא אוֹתוֹ

מִחֲשָׁד לְאוֹר, וַיִּחְזִירָהוּ בְּתִשְׁבּוּבַת-שְׁלֹמֹה בְּאֵמֶת!" - וְאֵל יִתֵּן דָּמֵי לוֹ עַד שִׁיעֲנָהוּ.

וְאֶהְיֶה-עַל-פִּי שֶׁהוּא קוֹרָא וְצוֹעֵק לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ זֶה זְמַן רַב מְאֹד, וְעַדִּין הוּא רְחוּק מְאֹד מְאֹד - אֶהְיֶה-עַל-פִּי-כֵן אִם יִהְיֶה חֲזָק וְאִמִּיץ בְּתַפְלוּת וּבִקְשׁוֹת, בּוֹדָאֵי סוּף כָּל סוּף יַעֲנֵהוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וַיִּקְרָבוּ לְעִבּוּדָתוֹ בְּאֵמֶת, בּוֹדָאֵי בְּלִי סֶפֶק. "רַק חֲזָק וְאִמִּיץ" (יהושע א, ז).

וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרִכוֹת לב: "שֶׁתַּפְּלֶה צְרִיךְ חֲזוּק, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים כז, יד): "קְוֵה אֶל ה' חֲזֹק וַיֵּאמֶץ לְבָבְךָ וְקִוְיָה אֶל ה'". וּפָרַשׁ רַש"י (בְּתַהֲלִים שָׁם): "וְאִם לֹא תִתְקַבֵּל תַּפְּלוּתְךָ, חֲזֹר וְקִוְיָה" [וְרַש"י בְּבְרָכוֹת שָׁם: "קְוֵה" - וְהִתְחַזַּק, וְלֹא תִמְשָׁךְ דָּדךְ, אֲלֵא חֲזוֹר וְקִוְיָה] - וְכֵן לְעוֹלָם, "עַד יִשְׁקִיף וַיֵּרָא ה' מִשָּׁמַיִם" (אֵיכָה ג, ט).

וְכִבָּר מְבֹאֵר זֹאת בְּדְבָרֵינוּ כְּמָה פְּעָמִים. אִיךְ צְרִיכִין לְכַפֵּל וּלְשַׁנּוֹת זֹאת וּלְזַכֵּר זֹאת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם - כִּי יֵשׁ כְּמָה וְכְמָה מִיָּנִי חֲלִישׁוֹת וּבְלִבּוּלִים עַל-זֶה בְּלִי שְׁעוֹר, מַה שֶּׁאֵין הִפָּה יָכוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב.

עַל-כֵּן צְרִיכִין לְחֲזֹר זֹאת אֲלֵפִים פְּעָמִים - כְּדֵי שִׁיִּתְחַזַּק וַיִּתְאֱמַץ לְעַמֵּד עַל עַמְדוֹ, לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד: שִׁיקְרָבָהוּ לְעִבּוּדָתוֹ, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָתָהּ. "נִשְׂא לְבַבְנוּ אֶל כְּפָיִם אֶל אֵל-בְּשָׁמַיִם" (אֵיכָה ג, מא). "כִּי לֹא יִטַּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ וְנִחַלְתּוֹ לֹא יַעֲזֹב" (תהלים צד, יד). "חֲסָדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנוּ, כִּי לֹא כָּלוּ רַחֲמָיו" (אֵיכָה ג, כב).

לקוטי תפלות

מזמור "לְדָוִד ה' אֹרִי"

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ט ☪

"ה' אורי וישעי" (תהלים כז, א)

"אורי" - בראש-השנה. "וישעי" - ביום-הכפורים.
(מדרש תהלים, מזמור כז)

שנזכר למצא ה'פתיחים' בחשך - על-ידי דבור של
אמת, שהוא אור המאיר, בחינת "ה' אורי וישעי"

כי אתה ידעת יהוה אלהי: אשר אין לי
שום פתח הצלה אחרת, כי אם על-
ידי-זה, על-ידי שתזכה אותי לדבר
דבורי אמת' לפניך כראוי.

ותעזרני ברחמיך הרבים, לילך בדרך-
אמת תמיד, ואזכה שלא יצא
דבר שקר מפי לעולם, ותשמרני ברחמיך
הרבים, שלא יצא שום שקר מפי, אפלו
בטעות שלא בכונה, רק כל דבורי יהיו
דבורי אמת תמיד.

ותיחד את לבבי אליך, שאזכה תמיד
להטות דעתי ומחשבותי אל
האמת לאמתו, ואתה תסיעני מן-השמים,
לדרוך ולילך בנתיב האמת תמיד, ולא
אטה מדרך האמת ימין ושמאל.

"תְּדַרְיבֵנִי בְּאֱמֶתְךָ, וּלְמַדְנִי כִּי אֶתָּה
אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי, אוֹתָךְ קִוִּיתִי כָּל
הַיּוֹם. שְׁלַח אוֹרְךָ וְאֱמֶתְךָ הִמָּה יִנְחֹנְנִי,
יְבִיאֵנִי אֶל הַר קִדְשֶׁךָ וְאֶל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ,
וְאֶל תַּצֵּל מִפִּי דָבָר אֱמֶת עַד מָאֵד, כִּי
לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחְלָתִי."

ותעזרני ותושיענו בחסדיך הנוראים
והנפלאים, שנזכר לקים עצה
הקדושה הזאת, שנזכר להוציא מפנינו
דבורי אמת' לפניך, בתפלותינו
ותחנותינו ובקשתינו, עד אשר לא יהיה
שום פח לשום חשך ואפלה, למנע אותנו
חס-ושלום מתפלתנו ועבודתנו.

ובכל מיני חשך ואפלה הרוצים
להתגבר עלינו בכל-עת, ובפרט
בשעת התפלה, בכלם נוכל למצא
הפתיחים, על-ידי דבור האמת שנוציא
מפינו, לצאת על-ידו מאפלה לאורה,
מחשך לאור גדול. "כי אתה תאיר נרי
יהוה אלהי יגיה חשבי". ויקים מקרא
שכתוב: "יהוה אורי וישעי ממי אירא,
יהוה מעוז חיי ממי אפחד".

וְאִזְכָּה תָּמִיד, לְשִׁפְךָ שִׁיחִי וּתְפַלְתִּי
 וּתְחַנְּנֵתִי לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ,
 וּתְעַזְרֵנִי שְׂאוּכַל לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחֹתַי לְפָנֶיךָ
 בְּאֵמֶת. וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה
 לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּבְנוֹ, כִּי צָרְכֵי הַמָּה
 מְרַבִּים מְאֹד, וְיָדַעְתִּי קִצְרָה לִבְאֵר
 וּלְפָרֵשׁ. אֵלֹהֵי כָּל הַיָּמִים דְּיוֹ וְכָל אֲגָמִים
 קוֹלְמָסִין, אִי-אֶפְשֶׁר לִבְאֵר וּלְפָרֵשׁ אֶפֶס
 קִצָּה מִצָּרְכֵינוֹ הַמְּרַבִּים מְאֹד.

כִּי עֲדִין לֹא הִתְחַלַּנּוּ לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל
 שׁוֹם מִדָּה רָעָה וְשׁוֹם תְּאוּהָ רָעָה
 מֵאֲתָנוּ, וְאֲנַחְנוּ רְחוּקִים מִמֶּךָ בְּתַכְלִית
 הָרְחוּק.

וְאֶת-עַל-פִּי-כֹן, בְּכָל-עֵת שְׁאֲנַחְנוּ
 בָּאִים לְפָרֵשׁ שִׁיחֹתָנוּ
 לְפָנֶיךָ, נִסְתַּם פִּינוֹ וּלְשׁוֹנֵינוּ, וְאִין אָנוּ
 יְכוּלִים לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבוּר כְּרָאוּי לְפָנֶיךָ.

יְהוָה אֱלֹהִים, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּבְנוֹ,
 וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת. חֲנִנּוּ
 וְעֲנֵנוּ, וְהִכֵּן לִבִּבְנוֹ, וְזַפְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 לְדַבּוּרֵי-אֵמֶת לְפָנֶיךָ, בְּאִפֶּן שִׁיפְתַּח לָנוּ
 אוֹרְךָ הַגָּדוֹל עַל-יַד־יָזָה, שֶׁהוּא עֹצֵם
 הָאֵמֶת.

וְנִזְכָּה עַל-יַד־יָזָה לְפָרֵשׁ שִׁיחֹתָנוּ
 וּתְחַנְּנֵנוּ לְפָנֶיךָ תָּמִיד בְּאֵמֶת
 כְּרָאוּי, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ בְּאֵמֶת כָּל
 צָרְכֵינוּ. וְכָל מַה שֶּׁחָסַר לָנוּ בְּגוֹף וּנְפֶשׁ,
 הַכֹּל נוּכַל לְפָרֵשׁ וּלְבְאֵר לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶרִי
 פִּינוּ.

עַד שְׁנִזְכָּה לְשִׁפְךָ לִבְנוֹ כַּמִּים נוּכַח פָּנֶיךָ
 יְהוָה, בְּתַפְלוֹתֵינוּ וּתְחַנְּנֵנוּ,

וּתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, וּתְאָזִין שׁוֹעֲתֵינוּ,
 וּתְקַשֵּׁב תְּחִנוּתֵינוּ, וּתְמַלֵּא כָּל מִשְׁאֲלוֹת
 לִבְנוֹ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, בְּאִפֶּן שְׁנִזְכָּה
 לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם,
 וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, אֲנַחְנוּ
 וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

⊙ [ב] לְקוּטִי-תְּפִלוֹת ח"ב יג ⊙

(על-פי לקוטי-מזמור"ן ח"ב יג, 'להיות שמח וטוב-לב בשבת')

"ה' מעוז חיי ממי אפחד" (תהלים כז, א)

שִׁנְזָכָה שְׁלֵא נִפְחַד מִשׁוֹם-דְּבָר
 שְׁבַעוֹלָם, רַק מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְבַד

וּתְעוֹרְנֵי וְתוֹשִׁיעֵנִי, לְהַרִים וּלְהַגְבִּיהַ
 עַל-יַדֵּי הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ, אֶת כָּל
 הַיְרָאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֵלֶיךָ לְבַד תִּתְבָּרַךְ.

שְׁלֵא יִהְיֶה לִי שׁוֹם יִרְאָה נְפוּלָה, שְׁלֵא
 אֶפְחַד וְלֹא אֶתִירָא מִשׁוֹם בְּרִיאָה
 שְׁבַעוֹלָם, לֹא מִשׁוֹם שֶׁר וְאֲדוֹן, וְלֹא
 מִשׁוֹם אָדָם, וְלֹא מִשׁוֹם חַיָּה רָעָה
 וְלִסְטִים, וְלֹא מִשׁוֹם דְּבָר שְׁבַעוֹלָם, רַק
 מִמֶּךָ לְבַד אִירָא וְאֶפְחַד בְּאֵמֶת, וְתַהֲיֶה
 יִרְאָתְךָ עַל פָּנֵי לְבַלְתִּי אַחְטָא.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנֵי לִירְאָה שְׁלֵמָה
 וְאֵמֶתִית, "לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם
 הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ",
 אוֹתוֹ לְבַד אִירָא, וְבוֹ אֶבְטַח וְאֶשְׁעַן, וְלֹא
 אֶפְחַד מִשׁוֹם-דְּבָר שְׁבַעוֹלָם.

וַיִּקְרָם בִּי מִקְרָא שְׁכָתוּב: "יְהוָה אוֹרֵי
 וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא, יְהוָה מְעוֹז חַיֵּי
 מִמִּי אֶפְחַד. וְנֶאֱמַר: יְהוָה לִי לֹא אִירָא,

מַה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם". וְנֹאמֶר: "בְּאֱלֹהִים
 בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא, מַה יַעֲשֶׂה בְּשָׂר לִי".
 וְנֹאמֶר: "הֲנֵה אֵל יְשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא
 אֶפְחַד, כִּי עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה יְהוּה וַיְהִי לִי

לְיִשׁוּעָה. וּשְׁאַבְתֶּם מִים בְּשִׁשׁוֹן מִמַּעַיְנֵי
 הַיְשׁוּעָה".

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן

בֵּין עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבָּצִים -
לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים עַל 'רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מֵעֵלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל

בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים!

וְאֵל יִמְנַעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנַע! וְאֵל יַעֲבִבֵנוּ שׁוּם עֲפוּב!

וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרָדָא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכָּה תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילּוֹד וְלָבֵא וּלְהַתְּאֵסֵף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא

שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבָּצִים

אֲצֵל הַצַּדִּיקִים-הָאֲמֵתִיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב כט)